

I

(Legislativní akty)

NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ RADY (EU) 2017/1939

ze dne 12. října 2017,

kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 86 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na oznámení Belgie, Bulharska, Chorvatska, Kypru, České republiky, Německa, Finska, Francie, Řecka, Litvy, Lucemburska, Portugalska, Rumunska, Slovenska, Slovinska a Španělska, jímž tyto členské státy dne 3. dubna 2017 oznámily Evropskému parlamentu, Radě a Komisi, že si přejí navázat posílenou spolupráci na základě návrhu nařízení,

s ohledem na souhlas Evropského parlamentu ⁽¹⁾,

v souladu se zvláštním legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Unie si stanovila za cíl vytvořit prostor svobody, bezpečnosti a práva.
- (2) Možnost zřídit Úřad evropského veřejného žalobce (dále též jen „Úřad“) předpokládá Smlouva o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) v hlavě týkající se prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
- (3) Unie i členské státy Evropské unie mají povinnost chránit finanční zájmy Unie před trestnými činy, které každoročně vedou k závažným finančním škodám. Přesto nejsou tyto trestné činy v současné době vždy dostatečně vyšetřovány a stíhány vnitrostátními orgány trestního soudnictví.
- (4) Dne 17. července 2013 přijala Komise návrh nařízení Rady o zřízení Úřadu.
- (5) Na svém zasedání dne 7. února 2017 Rada zaznamenala, že nebylo dosaženo jednomyslnosti o návrhu nařízení.
- (6) V souladu s druhým pododstavcem čl. 86 odst. 1 Smlouvy o fungování EU požádala dopisem ze dne 14. února 2017 skupina sedmnácti členských států o předložení návrhu nařízení Evropské radě.
- (7) Dne 9. března 2017 projednala Evropská rada návrh nařízení a konstatovala, že ohledně smyslu čl. 86 odst. 1 třetího pododstavce Smlouvy o fungování EU panuje neshoda.

⁽¹⁾ Souhlas ze dne 5. října 2017 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

- (8) Dne 3. dubna 2017 Belgie, Bulharsko, Chorvatsko, Kypr, Česká republika, Finsko, Francie, Německo, Řecko, Litva, Lucembursko, Portugalsko, Rumunsko, Slovensko, Slovinsko a Španělsko oznámily Evropskému parlamentu, Radě a Komisi, že si přejí navázat posílenou spolupráci za účelem zřízení Úřadu. Proto se v souladu se třetím pododstavcem čl. 86 odst. 1 Smlouvy o fungování EU považuje povolení k zavedení posílené spolupráce uvedené v čl. 20 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“) a čl. 329 odst. 1 Smlouvy o fungování EU za udělené a ustanovení o posílené spolupráci se použijí od 3. dubna 2017. Navíc Lotyšsko dopisem z 19. dubna 2017, Estonsko dopisem z 1. června 2017, Rakousko dopisem ze dne 9. června 2017 a Itálie dopisem ze dne 22. června 2017 oznámily své přání účastnit se navázání posílené spolupráce.
- (9) V souladu s čl. 328 odst. 1 Smlouvy o fungování EU je posílená spolupráce při navázání otevřena všem členským státům Evropské unie. Je jim rovněž otevřena kdykoli, a to i v případech již probíhající posílené spolupráce, s výhradou dodržení aktů již přijatých v jejím rámci. Komise a členské státy, které se účastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu (dále jen „členské státy“), by měly zajistit, že budou podporovat účast co největšího počtu členských států Evropské unie. Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné pouze v členských státech, které se účastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu, nebo prostřednictvím rozhodnutí přijatého v souladu s čl. 331 odst. 1 druhým nebo třetím pododstavcem Smlouvy o fungování EU.
- (10) V souladu s článkem 86 Smlouvy o fungování EU by měl být Úřad zřízen z Eurojustu. To znamená, že toto nařízení by mělo stanovit úzký vztah mezi nimi založený na vzájemné spolupráci.
- (11) Smlouva o fungování EU stanoví, že věcná příslušnost Úřadu je omezena na trestné činy poškozující nebo ohrožující finanční zájmy Unie v souladu s tímto nařízením. Úkoly Úřadu by tak měly spočívat ve vyšetřování a trestním stíhání pachatelů trestných činů proti finančním zájmům Unie podle směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371⁽¹⁾, jakož i trestných činů s nimi neoddělitelně spjatých, a jejich postavení před soud. Jakékoli rozšíření této příslušnosti o závažné trestné činy s přeshraničním rozměrem vyžaduje jednomyslné rozhodnutí Evropské rady.
- (12) V souladu se zásadou subsidiarity může být boj proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie, lépe veden na úrovni Unie z důvodu jeho rozsahu a účinků. Současná situace, kdy je stíhání trestných činů proti finančním zájmům Unie výhradně v rukou orgánů členských států Evropské unie, tento cíl ne vždy dostatečně plní. Jelikož cíl tohoto nařízení, totiž posílení boje proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie zřízením Úřadu, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy Evropské unie vzhledem k nejednotnosti stíhání trestných činů spáchaných proti finančním zájmům Unie na vnitrostátní úrovni, ale spíše jich z toho důvodu, že Úřad bude příslušný pro stíhání těchto trestných činů, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o EU. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů, a zajišťuje co nejmenší narušení právních řádů a institucionálních struktur členských států.
- (13) Toto nařízení stanoví systém sdílené pravomoci mezi Úřadem a vnitrostátními orgány při boji proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie, a to na základě evokačního práva Úřadu.
- (14) S ohledem na zásadu loajální spolupráce by se Úřad a příslušné vnitrostátní orgány měly vzájemně podporovat a informovat s cílem účinně bojovat proti trestným činům spadajícím do pravomoci Úřadu.
- (15) Tímto nařízením nejsou dotčeny vnitrostátní systémy členských států, pokud jde o způsob, jakým je organizováno vyšetřování trestné činnosti.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371 ze dne 5. července 2017 o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím finanční zájmy Unie (Úř. věst. L 198, 28.7.2017, s. 29).

- (16) Jelikož Úřad bude mít pravomoc vyšetřovat a stíhat, měly by být stanoveny institucionální záruky, které zajistí jeho nezávislost a odpovědnost vůči orgánům Unie.
- (17) Úřad by měl jednat v zájmu Unie jako celku a neměl by vyžadovat ani přijímat pokyny od žádné osoby, která není zaměstnancem Úřadu.
- (18) Nezávislost Úřadu a pravomoci, které mu jsou tímto nařízením svěřeny, doplňuje přísně vymezená odpovědnost. Evropský nejvyšší žalobce plně odpovídá za plnění svých povinností vedoucího Úřadu a v této funkci má za svou všeobecnou činnost obecnou institucionální odpovědnost vůči Evropskému parlamentu, Radě a Komisi. Jakýkoli z těchto orgánů tak může za určitých okolností, včetně případů vážného pochybení, podat Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) návrh na jeho odvolání. Stejný postup by se měl uplatnit na propouštění evropských žalobců.
- (19) Úřad by měl vydávat veřejnou výroční zprávu o své obecné činnosti, která by měla obsahovat přinejmenším statistické údaje o práci Úřadu.
- (20) Organizační struktura Úřadu by měla umožňovat rychlé a účinné rozhodování při vyšetřování a stíhání trestných činů bez ohledu na to, zda se dotýkají jednoho nebo několika členských států. Jeho struktura by měla rovněž zajišťovat, aby byly v Úřadu zastoupeny všechny vnitrostátní právní systémy a tradice členských států a aby žalobci, kteří znají jednotlivé právní systémy, v zásadě vedli vyšetřování a trestní stíhání ve svých příslušných členských státech.
- (21) V zájmu výše uvedeného by Úřad měl být nedělitelným subjektem Unie fungujícím jednotně. Centrální úroveň zahrnuje pozici evropského nejvyššího žalobce, jenž stojí v čele celého Úřadu i kolegia evropských žalobců, stálé komory a evropské žalobce. Decentralizovanou úroveň představují evropské pověření žalobci nacházející se v členských státech.
- (22) Kromě toho, aby se zajistila jednotnost činnosti Úřadu, a tedy rovnocenná ochrana finančních zájmů Unie, měla by jeho organizační struktura a vnitřní proces rozhodování umožňovat ústředí, aby sledovalo a řídilo všechna vyšetřování a trestní stíhání vedená evropskými pověřenými žalobci a dohlíželo na ně.
- (23) V tomto nařízení jsou pojmy „obecný dohled“, „sledování a řízení“ a „dohled“ používány k popsání různých kontrolních činností Úřadu. „Obecný dohled“ by měl být chápán jako odkaz na obecnou správu činností Úřadu, při níž jsou pokyny udělovány pouze ohledně záležitostí s horizontálním významem pro Úřad. „Sledování a řízení“ by mělo být chápáno jako odkaz na pravomoci sledovat a řídit jednotlivá vyšetřování a trestní stíhání. „Dohled“ by měl být chápán jako bližší a soustavný dohled nad vyšetřováním a trestním stíháním, včetně případné možnosti zasáhnout a dát pokyn ohledně otázek vyšetřování a trestního stíhání.
- (24) Kolegium by mělo přijímat rozhodnutí o strategických otázkách, mimo jiné pokud jde o stanovení priorit Úřadu a jeho politiky v oblasti vyšetřování a trestního stíhání, jakož i o obecných otázkách vyplývajících z konkrétních případů, například ohledně uplatňování tohoto nařízení, řádného provádění politiky Úřadu v oblasti vyšetřování a trestního stíhání či principiálních otázek nebo otázek značného významu pro vypracování soudržné politiky Úřadu v oblasti vyšetřování a trestního stíhání. Rozhodnutí kolegia o obecných otázkách by se neměla dotýkat povinnosti vést vyšetřování a trestní stíhání v souladu s tímto nařízením a vnitrostátním právem. Kolegium by mělo vyvíjet maximální úsilí k přijímání rozhodnutí na základě konsensu. Pokud není možno takového konsensu dosáhnout, měla by se rozhodnutí přijímat hlasováním.
- (25) Stálé komory by měly sledovat a řídit vyšetřování a zajišťovat soudržnost činností Úřadu. Složení stálých komor by mělo být stanoveno v souladu s jednacím řádem Úřadu, který by měl mimo jiné umožnit, aby byl evropský žalobce členem více než jedné stálé komory, je-li to vhodné k tomu, aby se v co největší míře zajistilo rovnoměrné rozložení pracovní zátěže mezi jednotlivé evropské žalobce.

- (26) Stálým komorám by měl předsedat evropský nejvyšší žalobce, jeden z náměstků evropského nejvyššího žalobce, nebo evropský žalobce v souladu se zásadami stanovenými v jednacím řádu Úřadu.
- (27) Přidělování případů jednotlivým stálým komorám by mělo být založeno na systému náhodného rozdělování, aby se v co největší míře zajistilo rovnoměrné rozložení pracovní zátěže. Na základě rozhodnutí evropského nejvyššího žalobce by měly být umožněny odchylky od této zásady v zájmu zajištění řádného a účinného fungování Úřadu.
- (28) Do kolegia by měl být jmenován jeden evropský žalobce z každého členského státu. Evropští žalobci by jménem příslušné stálé komory měli v zásadě dohlížet na vyšetřování a trestní stíhání vedená evropskými pověřenými žalobci v členském státě jejich původu. Měli by zastávat úlohu prostředníků mezi ústředím a decentralizovanou úrovní v jejich členských státech, a usnadňovat tak fungování Úřadu coby jednoho subjektu. Dohlížející evropský žalobce by měl rovněž kontrolovat, zda jsou všechny pokyny v souladu s vnitrostátním právem, a informovat stálou komoru, pokud tomu tak není.
- (29) Z důvodu pracovní zátěže spojené s vysokým počtem vyšetřování a trestních stíhání v daném členském státě by evropský žalobce měl mít možnost požádat, aby dohled nad určitými vyšetřováními a trestními stíháními v jeho členském státě původu byl výjimečně svěřen jiným evropským žalobcům. Rozhodnutí by mělo být přijato evropským nejvyšším žalobcem se souhlasem evropského žalobce, který by dotčené případy převzal. Kritéria pro taková rozhodnutí by měla být stanovena v jednacím řádu Úřadu a měla by zahrnovat podmínku, že evropský žalobce, který případy převezme, bude mít dostatečné znalosti jazyka a právního systému dotčeného členského státu.
- (30) Vyšetřování Úřadu by měli v zásadě provádět evropští pověřeni žalobci v členských státech. Ti by tak měli činit v souladu s tímto nařízením, a pokud jde o záležitosti nepodléhající tomuto nařízení, v souladu s vnitrostátním právem. Evropští pověřeni žalobci by měli plnit své úkoly pod dohledem dohlížejícího evropského žalobce a na základě řízení a podle pokynů příslušné stálé komory. V případě, že vnitrostátní právní předpisy členského státu stanoví vnitřní přezkum některých úkonů v rámci vnitrostátní struktury státního zastupitelství, měl by přezkum takových rozhodnutí evropského pověřeného žalobce spadat do pravomocí dohlížejícího evropského žalobce v oblasti dohledu v souladu s jednacím řádem Úřadu. V takových případech by členské státy neměly mít povinnost stanovit přezkum ze strany vnitrostátních soudů, aniž je dotčen článek 19 Smlouvy o EU a článek 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- (31) Úloha žalobce před příslušnými soudy se použije až do okamžiku ukončení řízení, čímž se má na mysli pravomocné rozhodnutí o tom, zda podezřelá nebo obviněná osoba uvedený trestný čin spáchala, včetně případného odsouzení a rozhodnutí o právních krocích nebo opravných prostředcích dostupných do doby, než uvedené rozhodnutí nabude konečné platnosti.
- (32) Evropští pověřeni žalobci by měli být nedílnou součástí Úřadu, a tudíž by při vyšetřování a stíhání trestných činů spadajících do pravomoci Úřadu měli jednat na území svých členských států výlučně z pověření Úřadu a jeho jménem. To znamená, že podle tohoto nařízení by jim mělo být zaručeno funkčně a právně nezávislé postavení, které se liší od jakéhokoli postavení podle vnitrostátního práva.
- (33) Bez ohledu na zvláštní postavení podle tohoto nařízení by evropští pověřeni žalobci během svého funkčního období měli být rovněž členy státního zastupitelství svého členského státu, konkrétně státními zástupci nebo soudci, a jejich členský stát by jim měl udělit přinejmenším stejné pravomoci jako vnitrostátním žalobcům.
- (34) Evropští pověřeni žalobci by měli mít povinnost řídit se pokyny stálých komor a evropských žalobců. Jestliže se evropský pověřený žalobce domnívá, že by na základě určitého pokynu musel přijmout opatření, která by nebyla v souladu s vnitrostátním právem, měl by požádat evropského nejvyššího žalobce o přezkum daného pokynu.

- (35) Evropský pověřený žalobce projednávající určitý případ by měl dohlížejícímu evropskému žalobci a příslušné stálé komoře oznámit jakýkoli významný vývoj v dané záležitosti, jako je učinění vyšetřovacích úkonů nebo změna seznamu podezřelých osob.
- (36) Stálé komory by v zájmu zajištění jednotné politiky v oblasti vyšetřování a trestního stíhání měly v určitých fázích řízení Úřadu vykonávat svou rozhodovací pravomoc. Rozhodnutí by měly přijímat na základě návrhu rozhodnutí předloženého evropským pověřeným žalobcem, který případ projednává. Nicméně ve výjimečných případech by stálá komora měla mít možnost přijmout rozhodnutí bez návrhu rozhodnutí evropského pověřeného žalobce, který případ projednává. V takových případech může takový návrh rozhodnutí předložit dohlížející evropský žalobce.
- (37) Stálá komora by měla mít možnost delegovat svou rozhodovací pravomoc na dohlížejícího evropského žalobce v případech, kdy se nejedná o závažný trestný čin nebo kdy řízení není složité. Při vyhodnocování stupně závažnosti trestného činu je třeba zohlednit dopad na úrovni Unie.
- (38) V jednacím řádu Úřadu by měl být stanoven mechanismus zastupování evropských žalobců. Mechanismus zastupování by měl být použit v případech, kdy evropský žalobce není krátkodobě schopen plnit své úkoly, například z důvodu nepřítomnosti.
- (39) Evropského žalobce by kromě toho měl zastoupit jeden z evropských pověřených žalobců z jeho členského státu v případě, že evropský žalobce odstoupí, je propuštěn nebo z jakéhokoli jiného důvodu opustí svou pozici, například kvůli dlouhodobé nemoci. Doba zastupování by měla být omezena na maximálně tři měsíce. Možnost prodloužit tuto dobu, dokud nebude daný evropský žalobce nahrazen nebo se nevrátí, by měla být ponechána na uvážení kolegia, považuje-li to za nezbytné s ohledem na pracovní zátěž Úřadu a délku absence. Evropský pověřený žalobce zastupující evropského žalobce by po dobu tohoto zastupování již neměl být odpovědný za vyšetřování a trestní stíhání, která vedl z funkce evropského pověřeného žalobce nebo jako vnitrostátní žalobce. Pokud jde o řízení Úřadu, která vedl evropský pověřený žalobce zastupující evropského žalobce, měla by se uplatnit pravidla Úřadu týkající se předávání.
- (40) Postup jmenování evropského nejvyššího žalobce a evropských žalobců by měl zajistit jejich nezávislost. Jejich legitimita by se měla zakládat na orgánech Unie zapojených do postupu jmenování. Kolegium by mělo jmenovat z řad svých členů náměstky evropského nejvyššího žalobce.
- (41) Výběrová komise by měla vypracovat užší seznam způsobilých kandidátů na pozici evropského nejvyššího žalobce. Pravomoc stanovit pravidla fungování této komise a jmenovat její členy by měla být svěřena Radě na návrh Komise. Tato prováděcí pravomoc by odrážela zvláštní pravomoci svěřené Radě podle článku 86 Smlouvy o fungování EU, jakož i specifickou povahu Úřadu, který zůstává pevně začleněn do vnitrostátních právních struktur a zároveň je subjektem Unie. Úřad bude působit v řízeních, kde většina ostatních aktérů bude vnitrostátních, jako například soudy, policie a jiné donucovací orgány, a Rada má tedy zvláštní zájem na tom, aby do postupu jmenování byla úzce zapojena. Svěření těchto pravomocí Radě rovněž řádně zohledňuje potenciální citlivou povahu jakýchkoli rozhodovacích pravomocí, které mají přímý dopad na vnitrostátní soudní systém a systém stíhání trestných činů. Evropský parlament a Rada by po vzájemné dohodě měly jmenovat evropským nejvyšším žalobcem jednoho z kandidátů na užším seznamu.

- (42) Každý členský stát by měl navrhnout tři kandidáty na pozici evropského žalobce, kterého poté vybere a jmenuje Rada. V zájmu zajištění kontinuity práce kolegia by každé tři roky mělo dojít k částečné obměně jedné třetiny evropských žalobců. Pravomoc přijímat přechodná ustanovení pro jmenování evropských žalobců pro jejich první funkční období a v jeho průběhu by měla být svěřena Radě. Tato prováděcí pravomoc odráží pravomoc Rady vybírat a jmenovat evropské žalobce. Svěření této pravomoci je rovněž odůvodněno specifickou povahou pozice evropských žalobců, kteří mají vazbu na své příslušné členské státy a zároveň jsou členy kolegia, a na obecnější úrovni specifickou povahou Úřadu podle stejné logiky, na jejímž základě je Radě svěřena prováděcí pravomoc stanovit pravidla fungování výběrové komise a jmenovat její členy. Při rozhodování o částečné obměně jedné třetiny evropských žalobců během jejich prvního funkčního období by Rada měla zohlednit zeměpisnou různorodost členských států.
- (43) Postup jmenování evropských pověřených žalobců by měl zajistit jejich nedílné začlenění do Úřadu i jejich začlenění na operativní úrovni do jejich vnitrostátních právních systémů, soudních systémů a systémů stíhání trestných činů. Členské státy by měly navrhnout kandidáty na pozici evropských pověřených žalobců, které by mělo jmenovat kolegium na návrh evropského nejvyššího žalobce.
- (44) V každém členském státě by měli být dva či více evropských pověřených žalobců, aby se zajistilo řádné projednání případů, kterými se Úřad zabývá. Evropský nejvyšší žalobce by měl po konzultaci s jednotlivými členskými státy schvalovat počet evropských pověřených žalobců v každém členském státě, jakož i funkční a místní rozdělení úkolů mezi nimi. Při uvedených konzultacích by měla být řádně zohledněna organizace vnitrostátních systémů stíhání trestných činů. Pojem funkčního rozdělení pravomocí mezi evropskými pověřenými žalobci by mohl umožnit rozdělení úkolů.
- (45) Celkový počet evropských pověřených žalobců v jednotlivých členských státech může být po schválení evropským nejvyšším žalobcem upraven, s výhradou mezi roční rozpočtové linie Úřadu.
- (46) Kolegium by mělo být odpovědné za disciplinární řízení týkající se evropských pověřených žalobců jednajících na základě tohoto nařízení. Jelikož evropské pověření žalobci zůstávají aktivními členy státních zastupitelství nebo soudních orgánů členských států a mohou rovněž vykonávat funkci vnitrostátních žalobců, mohou se na ně vztahovat vnitrostátní disciplinární ustanovení z důvodů, které nesouvisí s tímto nařízením. Evropský nejvyšší žalobce by však s ohledem na svou odpovědnost za řízení Úřadu a za účelem ochrany jeho integrity a nezávislosti měl v takových případech být informován o případném propuštění nebo jakémkoli disciplinárním opatření.
- (47) Činnost Úřadu by měla být v zásadě vykonávána v elektronické podobě. Měl by být zaveden systém správy případů, který vlastní a spravuje Úřad. V systému správy případů by měly být obsaženy obdržené informace o potenciálních trestných činech, které spadají do pravomoci Úřadu, jakož i informace ze spisů, a to i již uzavřených. Při zřízení systému správy případů by Úřad měl zajistit, aby mu tento systém umožňoval fungovat jednotně tak, že spisy vedené evropskými pověřenými žalobci budou dostupné ústředí pro účely plnění jeho úkolů v oblasti rozhodování, sledování a řízení a dohledu.
- (48) Vnitrostátní orgány by měly bezodkladně informovat Úřad o jakémkoli jednání, které by mohlo představovat trestný čin spadající pod jeho pravomoc. V případech, které nespádají do jeho oblasti působnosti, by Úřad měl informovat příslušné vnitrostátní orgány o jakýchkoli jemu známých skutečnostech, které by mohly naplnit skutkovou podstatu trestného činu, jako je například křivá výpověď.
- (49) Orgány, instituce a jiné subjekty Unie, jakož i vnitrostátní orgány by měly neprodleně poskytnout Úřadu veškeré informace týkající se trestných činů, u nichž by mohl vykonávat svou pravomoc. Úřad může rovněž přijímat nebo shromažďovat informace z jiných zdrojů, například od soukromých subjektů. Úřad by měl mít zaveden systém ověřování, jehož cílem je na základě obdržených informací posoudit, zda jsou splněny podmínky pro uplatnění věcné, místní či osobní příslušnosti Úřadu.

- (50) Oznamovatelé mohou sdělovat nové informace Úřadu, a napomáhat mu tak vyšetřovat a trestně stíhat pachatele trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie a stavět je před soud. Oznamovatelé však mohou být odrazeni strachem z odplaty. S cílem usnadnit odhalování trestných činů, které spadají do působnosti Úřadu, by členské státy měly v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy zajistit účinné postupy, které umožní ohlašovat případné trestné činy spadající do působnosti Úřadu, a zajistit ochranu osob, které takové činy ohlásí, před odplatou, zejména před nepříznivým nebo diskriminačním zacházením v zaměstnání. Úřad by měl rozvíjet svá vlastní vnitřní pravidla, je-li to nezbytné.
- (51) Pro splnění své povinnosti oznámit Úřadu podezření na trestný čin spadající pod jeho pravomoc by se měly vnitrostátní orgány členských států a orgány, instituce a jiné subjekty Unie řídit stávajícími postupy podávání zpráv a měly by mít zavedeny účinné mechanismy pro předběžné vyhodnocení obvinění, která jim jsou oznámena. Za tímto účelem mohou orgány, instituce a jiné subjekty Unie využívat Evropský úřad pro boj proti podvodům (dále jen „úřad OLAF“).
- (52) Orgány členských států by měly vytvořit systém, který zajistí co nejrychlejší předání informací Úřadu. Je na členských státech, aby rozhodly, zda vytvořit přímý nebo centralizovaný systém.
- (53) Dodržování této povinnosti podávat zprávy je klíčové pro dobré fungování Úřadu a tato zásada by měla být vykládána široce, aby se zajistilo, že vnitrostátní úřady budou informovat i o případech, u nichž posouzení některých kritérií není bezprostředně možné (například rozsah škody nebo použitelná sankce). Úřad by rovněž měl mít možnost v jednotlivých případech požadovat od orgánů členských států informace o jiných trestných činech poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie. To by nemělo být považováno za možnost Úřadu požadovat systematické a pravidelné informace od orgánů členských států ohledně méně závažných trestných činů.
- (54) V zájmu účinného vyšetřování trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie, a s ohledem na zásadu *ne bis in idem* může být v některých případech zapotřebí rozšířit vyšetřování na jiné trestné činy podle vnitrostátních právních předpisů, pokud jsou s trestným činem poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie neoddělitelně spjaty. Pojem neoddělitelně spjatých trestných činů je třeba posuzovat s ohledem na příslušnou judikaturu, která pro uplatnění zásady *ne bis in idem* zachovává jako relevantní kritérium totožnost skutkových okolností (nebo okolností, které jsou v podstatě stejné) chápanou jako existenci souboru konkrétních okolností, které jsou neoddělitelně spjaty v čase a prostoru.
- (55) Úřad by měl mít právo vykonávat pravomoc, jsou-li trestné činy neoddělitelně spjaty a trestný čin poškozující nebo ohrožující finanční zájmy Unie převažuje, pokud jde o závažnost daného trestného činu, jak se promítá do maximálních sankcí, které by mohly být uloženy.
- (56) Úřad by však měl mít rovněž právo vykonávat pravomoc v případě neoddělitelně spjatých trestných činů, kde trestný čin poškozující nebo ohrožující finanční zájmy Unie nepřevažuje, pokud jde o úroveň sankcí, avšak kde jiný neoddělitelně spjatý trestný čin je považován za trestný čin vedlejší povahy, neboť je pouze nástrojem pro trestný čin poškozující nebo ohrožující finanční zájmy Unie, zejména pokud byl takový jiný trestný čin spáchán s hlavním účelem vytvořit podmínky pro spáchání trestného činu poškozujícího nebo ohrožujícího finanční zájmy Unie, jako například trestný čin výhradně zaměřený na zajištění hmotných nebo právních prostředků ke spáchání trestného činu poškozujícího nebo ohrožujícího finanční zájmy Unie, nebo k zajištění zisku nebo výnosu z takového trestného činu.
- (57) Pojem trestných činů souvisejících s účastí na zločinném spolčení by měl být definován vnitrostátním právem v souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2008/841/SVV⁽¹⁾ a mohl by zahrnovat například organizaci a vedení takového zločinného spolčení nebo členství v něm.

(1) Rámcové rozhodnutí Rady 2008/841/SVV ze dne 24. října 2008 o boji proti organizované trestné činnosti (Úř. věst. L 300, 11.11.2008, s. 42).

- (58) Pravomoc Úřadu týkající se trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie, by měla obecně mít přednost před vnitrostátními nároky na pravomoc, aby bylo možné zajistit jednotnost a řídit vyšetřování a trestní stíhání na úrovni Unie. Ve vztahu k těmto trestným činům by se orgány členských států měly zdržet jakéhokoli jednání – s výjimkou nutných naléhavých opatření – do doby, než Úřad rozhodne o tom, zda bude vedeno vyšetřování.
- (59) Za případ, který má dopad na úrovni Unie, by měl být mimo jiné považován konkrétní případ, kdy trestný čin má nadnárodní povahu a rozsah, kdy je do tohoto trestného činu zapojeno zločinné spolčení nebo pokud by konkrétní druh trestného činu mohl představovat závažnou hrozbu pro finanční zájmy Unie, důvěryhodnost orgánů Unie a důvěru občanů Unie.
- (60) Jestliže Úřad nemůže vykonávat svou pravomoc v konkrétním případě, protože existuje důvod předpokládat, že škoda, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmům Unie, nepřevyšuje škodu, která byla nebo by mohla být způsobena jiné oběti, měl by být Úřad přesto schopen vykonávat svou pravomoc za podmínky, že je ve výhodnějším postavení pro vyšetřování nebo trestní stíhání než orgány příslušného členského státu (příslušných členských států). Úřad by mohl být ve výhodnějším postavení mimo jiné v případě, kdy by bylo efektivnější nechat Úřad vyšetřovat a stíhat konkrétní trestný čin z důvodu jeho nadnárodní povahy a rozsahu, je-li do tohoto trestného činu zapojeno zločinné spolčení nebo pokud by konkrétní druh trestného činu mohl představovat závažnou hrozbu pro finanční zájmy Unie, důvěryhodnost orgánů Unie a důvěru občanů Unie. V takovém případě by měl být Úřad schopen vykonávat svou pravomoc se souhlasem vydaným příslušnými vnitrostátními orgány členského státu (členských států), vznikla-li škoda takové další oběti (obětí).
- (61) Pokud justiční nebo donucovací orgán členského státu zahájí vyšetřování v souvislosti s trestným činem a pokud má za to, že by Úřad evropského veřejného žalobce nemohl vykonat svou pravomoc, měl by o tom Úřad uvědomit, aby ten mohl posoudit, zda by pravomoc měl vykonat.
- (62) V případě neshody ohledně otázek výkonu pravomocí by o přidělení pravomoci měly rozhodnout příslušné vnitrostátní orgány. Pojmem příslušné vnitrostátní orgány by se měly rozumět jakékoli justiční orgány, které jsou příslušné rozhodnout o přidělení pravomoci v souladu s vnitrostátním právem.
- (63) Jelikož by měl Úřad podávat obžaloby u vnitrostátních soudů, měla by být jeho příslušnost vymezena odkazem na trestní právo členských států, které považuje za trestný čin konání nebo opomenutí poškozující nebo ohrožující finanční zájmy Unie a stanoví uplatňované sankce provedením příslušných právních předpisů Unie, zejména směrnice (EU) 2017/1371, ve vnitrostátním právu.
- (64) Úřad by měl vykonávat svou pravomoc v co nejširším možném rozsahu, aby jeho vyšetřování a stíhání mohlo postihovat i trestné činy spáchané mimo území členských států.
- (65) Vyšetřování a trestní stíhání vedená Úřadem by se měla řídit zásadami proporcionality, nestrannosti a spravedlnosti vůči podezřelé nebo obviněné osobě. To zahrnuje i povinnost shromažďovat všechny druhy důkazů, usvědčující i ospravedlňující, buď z vlastního podnětu, nebo na žádost obhajoby.
- (66) Pro zajištění právní jistoty a s cílem účinně bojovat proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie by měly činnosti Úřadu v oblasti vyšetřování a trestního stíhání vycházet ze zásady legality, přičemž Úřad by měl přísně uplatňovat pravidla stanovená v tomto nařízení, zejména pokud jde o pravomoc a její výkon, zahájení vyšetřování, zastavení vyšetřování, postoupení případu, odložení případu a zvláštní způsoby řízení.

- (67) Aby byla co nejlépe zajištěna práva podezřelé nebo obviněné osoby, mělo by se na ni v zásadě vztahovat pouze jedno vyšetřování nebo trestní stíhání ze strany Úřadu. Pokud byl trestný čin spáchán několika osobami, Úřad by měl v zásadě zahájit pouze jedno vyšetřování a vést je ve vztahu ke všem podezřelým či obviněným osobám společně.
- (68) V případě, že několik evropských pověřených žalobců zahájilo vyšetřování pro stejný trestný čin, měla by stálá komora v případě potřeby tato vyšetřování sloučit. Stálá komora může rozhodnout, že tato řízení nesloučí, nebo může rozhodnout, že je následně rozdělí, pokud je to v zájmu účinnosti vyšetřování, například pokud řízení proti jedné podezřelé nebo obviněné osobě by mohlo být ukončeno v dřívější fázi, zatímco řízení proti ostatním podezřelým či obviněným osobám by ještě muselo pokračovat, nebo pokud by rozdělení případu mohlo zkrátit dobu ve vyšetřovací vazbě jednoho z podezřelých. Pokud případy, jež mají být sloučeny, projednávají různé stálé komory, měl by jednacím řádem Úřadu stanovit příslušné pravomoci a postupy. Pokud se stálá komora rozhodne případ rozdělít, měla by zůstat zachována její příslušnost pro takto vzniklé případy.
- (69) Úřad by se měl opírat o vnitrostátní orgány, včetně policejních orgánů, zejména při výkonu donucovacích opatření. Podle zásady loajální spolupráce by všechny vnitrostátní orgány a příslušné subjekty Unie, včetně Eurojustu, Europolu a úřadu OLAF, měly aktivně podporovat vyšetřování a trestní stíhání vedená Úřadem a spolupracovat s ním od okamžiku, kdy je Úřadu podezření na trestný čin oznámeno, až do okamžiku rozhodnutí o zahájení trestního stíhání nebo jiného konečného vyřízení věci.
- (70) Pro účinné vyšetřování a stíhání trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie je zásadní, aby Úřad mohl shromažďovat důkazy prostřednictvím alespoň minimálního souboru vyšetřovacích úkonů, a to při dodržení zásady proporcionality. Tato opatření by měla být k dispozici pro účely vyšetřování a stíhání trestných činů, které jsou v rámci mandátu Úřadu, alespoň tehdy, kdy se pro tyto trestné činy stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby ve výši nejméně čtyř let, avšak mohou podléhat omezením podle vnitrostátního práva.
- (71) Kromě minimálního souboru vyšetřovacích úkonů uvedených v tomto nařízení by evropské pověřené žalobce měli mít právo požadovat nebo nařizovat jakékoli úkony, jež jsou v podobných vnitrostátních případech dostupná pro vnitrostátní žalobce. Dostupnost by měla být zajištěna ve všech případech, kdy daný vyšetřovací úkon existuje, avšak může podléhat omezením podle vnitrostátního práva.
- (72) Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, by měl mít v přeshraničních případech možnost spolehout se na pomocné evropské pověřené žalobce, je-li zapotřebí učinit opatření v jiných členských státech. Je-li pro takové opatření požadováno soudní povolení, mělo by být jasně stanoveno, ve kterém členském státě má být získáno, avšak v každém případě by se mělo jednat pouze o jedno povolení. Pokud justiční orgány nakonec vyšetřovací úkon odmítnou povolit, tj. po vyčerpání všech opravných prostředků, měl by evropský pověřený žalobce, který případ projednává, žádost nebo příkaz stáhnout.
- (73) Možnost využít právních nástrojů o vzájemném uznávání nebo přeshraniční spolupráci, jež toto nařízení předpokládá, nemá nahradit konkrétní pravidla týkající se přeshraničního vyšetřování podle tohoto nařízení. Měla by je spíše doplnit s cílem zajistit, aby v případě, že při přeshraničním vyšetřování je zapotřebí přijmout opatření, které není k dispozici ve vnitrostátních právních předpisech pro čistě vnitrostátní situace, mohlo takové opatření být v průběhu vyšetřování nebo trestního stíhání použito v souladu s vnitrostátními právními předpisy, kterými se provádí příslušný nástroj.
- (74) Ustanoveními tohoto nařízení týkajícími se přeshraniční spolupráce by neměly být dotčeny stávající právní nástroje, které usnadňují přeshraniční spolupráci mezi jinými vnitrostátními orgány, než jsou orgány pověřené trestním stíháním nebo justiční orgány. Totéž by mělo platit pro vnitrostátní orgány, které spolupracují na základě správního práva.
- (75) Ustanoveními tohoto nařízení, která se týkají zatčení v průběhu přípravného řízení a přeshraničního předávání, by neměly být dotčeny zvláštní postupy v členských státech, v nichž se k počátečnímu zatčení podezřelé nebo obviněné osoby nevyžaduje soudní povolení.

- (76) Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, by měl mít pravomoc vydávat nebo požadovat evropské zatýkácké rozkazy v oblasti působnosti Úřadu.
- (77) Úřad by měl mít možnost postoupit případ vnitrostátním orgánům, pokud se v rámci vyšetřování ukáže, že daný trestný čin nespadá do působnosti Úřadu. V případě takového postoupení případu by si vnitrostátní orgány měly zachovat výhradní právo podle vnitrostátních právních předpisů rozhodnout o tom, zda se vyšetřování zahájí, zda se v něm bude pokračovat či zda se odloží.
- (78) Toto nařízení požaduje, aby Úřad vykonával úlohu veřejného žalobce, což zahrnuje rozhodování o obžalování podezřelé či obviněné osoby a o volbě členského státu, jehož soudy budou příslušné k projednání obžaloby. Rozhodnutí o podání obžaloby proti podezřelé či obviněné osobě by měla v zájmu realizace společné politiky trestního stíhání v zásadě učinit příslušná stálá komora na základě návrhu rozhodnutí evropského pověřeného žalobce. Stálá komora by měla být oprávněna přijmout jakékoli rozhodnutí do 21 dnů od obdržení návrhu rozhodnutí, včetně vyžádání si dalších důkazů, před tím, než se rozhodne podat obžalobu, s výjimkou rozhodnutí o odložení případu, pokud evropský pověřený žalobce navrhl podat v tomto případě obžalobu.
- (79) Členský stát, jehož soudy budou příslušné k projednání obžaloby, by měl být určen příslušnou stálou komorou na základě souboru kritérií stanovených v tomto nařízení. Stálá komora by své rozhodnutí měla přijmout na základě zprávy a návrhu rozhodnutí vypracovaných evropským pověřeným žalobcem, který případ projednává. Dohlížející evropský žalobce by měl tyto dokumenty, případně i se svým vlastním posouzením, předat stálé komoře. Dohlížející evropský žalobce by měl mít veškerou pravomoc vydávat konkrétní pokyny evropskému pověřenému žalobci podle tohoto nařízení.
- (80) Důkazy předložené Úřadem u soudu by neměly být zamítnuty pouze s tím odůvodněním, že byly shromážděny v jiném členském státu nebo v souladu s právními předpisy jiného členského státu, pokud má soud, u něhož probíhá soudní řízení, za to, že jejich připuštění respektuje spravedlivost procesu a práva na obhajobu podezřelé či obviněné osoby v souladu s Listinou. Toto nařízení dodržuje základní práva a ctí zásady, které v oblasti své působnosti uznávají článek 6 Smlouvy o EU a Listina, zejména pak její hlava VI, mezinárodní právo a mezinárodní dohody, jichž jsou Unie nebo všechny členské státy smluvní stranou, včetně Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i ústavy členských států. V souladu s těmito zásadami a při respektování různých právních systémů a tradic členských států podle čl. 67 odst. 1 Smlouvy o fungování EU nelze nic v tomto nařízení vykládat tak, že zakazuje soudům uplatňovat základní zásady vnitrostátního práva týkající se spravedlivého procesu, jak jsou uplatňovány v jejich vnitrostátních systémech, včetně systémů založených na zvykovém právu (*common law*).
- (81) S ohledem na zásadu legality by v případech, kdy existují dostatečné důkazy a trestnímu stíhání nebrání žádné právní důvody nebo kdy nebyl uplatněn zvláštní způsob řízení, mělo vyšetřování Úřadu zpravidla vést k trestnímu stíhání u příslušných vnitrostátních soudů. Důvody pro odložení případu jsou taxativně stanoveny v tomto nařízení.
- (82) Vnitrostátní právní řády stanoví různé druhy zvláštních způsobů řízení, na nichž se může, ale nemusí podílet soud, například ve formě dohod s podezřelou či obviněnou osobou. Pokud takové způsoby řízení existují, měl by mít evropský pověřený žalobce pravomoc je použít za podmínek stanovených ve vnitrostátních právních předpisech a v situacích uvedených v tomto nařízení. Tyto situace by měly zahrnovat případy, v nichž konečná škoda způsobená trestným činem, po případném zpětném získání částky odpovídající této škodě, není významná. Vzhledem k zájmu na soudržné a účinné politice trestního stíhání ze strany Úřadu by měla být příslušná stálá komora pokaždé vyzvána k vyjádření souhlasu s použitím těchto způsobů řízení. Pokud byl zvláštní způsob řízení úspěšně použit, mělo by být v daném případě vydáno konečné rozhodnutí.

- (83) Toto nařízení zejména vyžaduje, aby Úřad respektoval právo na spravedlivý proces, právo na obhajobu a presumpci nevinny podle článků 47 a 48 Listiny. Článek 50 Listiny, který chrání právo nebýt dvakrát trestně stíhán nebo trestán za stejný trestný čin (*ne bis in idem*), zajišťuje, že v důsledku trestních stíhání vedených Úřadem nedojde k porušení zákazu dvojího postihu. Činnost Úřadu by tak měla být vykonávána v plném souladu s těmito právy a nařízení by mělo být uplatňováno a vykládáno odpovídajícím způsobem.
- (84) Ustanovení čl. 82 odst. 2 Smlouvy o fungování EU umožňuje Unii stanovit minimální pravidla pro práva osob v trestním řízení, aby se zajistilo dodržování práva na obhajobu a spravedlivý proces. Normotvůrce Unie tato minimální pravidla postupně stanovil v rámci směrnic týkajících se zvláštních práv.
- (85) Na činnost Úřadu by se měla vztahovat práva na obhajobu stanovená v příslušných právních předpisech Unie, jako jsou směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ⁽¹⁾, 2012/13/EU ⁽²⁾, 2013/48/EU ⁽³⁾, (EU) 2016/343 ⁽⁴⁾ a (EU) 2016/1919 ⁽⁵⁾, jak byly provedeny ve vnitrostátním právu. Tato práva, jakož i práva stanovená ve vnitrostátních právních předpisech, jako je právo požadovat jmenování znalců nebo výslech svědků nebo poskytnutí důkazů ze strany Úřadu ve prospěch obhajoby, by měla být k dispozici každé podezřelé či obviněné osobě, kterou začne Úřad vyšetřovat.
- (86) Ustanovení čl. 86 odst. 3 Smlouvy o fungování EU umožňuje normotvůrci Unie stanovit pravidla použitelná na soudní přezkum procesních úkonů učiněných Úřadem při výkonu jeho funkcí. Tato působnost udělená normotvůrci Unie odráží specifickou povahu úkolů a struktury Úřadu, která se liší od povahy všech ostatních institucí a subjektů Unie a vyžaduje zvláštní pravidla pro soudní přezkum.
- (87) Podle čl. 86 odst. 2 Smlouvy o fungování EU vykonává Úřad úlohu veřejného žalobce před příslušnými soudy členských států. Úkony provedené Úřadem v průběhu vyšetřování úzce souvisejí s trestním stíháním, které z něj může vyplynout, a promítají se tak do právních řádů členských států. V mnoha případech budou úkony prováděny vnitrostátními donucovacími orgány jednajícími podle pokynů Úřadu, v některých případech po získání povolení vnitrostátního soudu.

Proto je vhodné mít za to, že procesní úkony Úřadu, které mají mít právní účinky vůči třetím osobám, by měly podléhat přezkumu ze strany příslušných vnitrostátních soudů v souladu s požadavky a postupy stanovenými vnitrostátními právními předpisy. Tím by mělo být zajištěno, že procesní úkony Úřadu, jež jsou přijaty před podáním obžaloby a mají mít právní účinky vůči třetím osobám (kategorie zahrnující podezřelou osobu, oběť a další dotčené osoby, jejichž práva mohou být takovými úkony nepříznivě ovlivněna), podléhají soudnímu přezkumu ze strany vnitrostátních soudů. Procesní úkony týkající se volby členského státu, jehož soudy budou příslušné k projednání obžaloby a který bude určen na základě kritérií stanovených v tomto nařízení, mají mít právní účinky vůči třetím osobám, a měly by proto podléhat soudnímu přezkumu ze strany vnitrostátních soudů, a to nejpozději ve fázi řízení před soudem.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení (Úř. věst. L 280, 26.10.2010, s. 1).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1).

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkacího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody (Úř. věst. L 294, 6.11.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. L 65, 11.3.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 ze dne 26. října 2016 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkacího rozkazu (Úř. věst. L 297, 4.11.2016, s. 1).

Žaloby u příslušných vnitrostátních soudů pro nečinnost Úřadu jsou žalobami, jež se týkají procesních úkonů, k jejichž přijetí je Úřad právně zavázán a které mají mít právní účinky vůči třetím osobám. Pokud vnitrostátní právní předpisy stanoví soudní přezkum v případě procesních úkonů, jež nemají mít právní účinky vůči třetím osobám, nebo právní kroky týkající se jiné nečinnosti, nemělo by toto nařízení být vykládáno tak, že má na takové právní předpisy dopad. Po členských státech by nemělo být vyžadováno ani stanovení soudního přezkumu příslušnými vnitrostátními soudy u těch procesních úkonů, jež nemají právní účinky vůči třetím osobám, jako je ustanovení znalců či náhrada výdajů svědka.

Tímto nařízením konečně nejsou dotčeny ani pravomoci vnitrostátních soudů, u nichž řízení probíhá.

- (88) Zákonnost procesních úkonů Úřadu, které mají mít právní účinky vůči třetím osobám, by měla podléhat soudnímu přezkumu ze strany vnitrostátních soudů. V tomto ohledu by měly být zajištěny účinné opravné prostředky v souladu s čl. 19 odst. 1 druhým pododstavcem Smlouvy o EU. Dále, jak zdůrazňuje judikatura Soudního dvora, vnitrostátní procesní pravidla, kterými se řídí žaloby na ochranu jednotlivých práv přiznaných právem Unie, nesmí být méně příznivá než pravidla, kterými se řídí podobné vnitrostátní žaloby (zásada rovnocennosti), a nesmí prakticky znemožňovat či nadměrně ztěžovat výkon práv svěřených právem Unie (zásada účelnosti).

Při přezkumu zákonnosti těchto úkonů mohou vnitrostátní soudy použít právo Unie, včetně tohoto nařízení, jakož i vnitrostátní právní předpisy, které se použijí v rozsahu, v němž se na danou věc nevztahuje toto nařízení. Jak zdůrazňuje judikatura Soudního dvora, vnitrostátní soudy by měly vždy předložit předběžné otázky Soudnímu dvoru, pokud mají pochybnosti ohledně platnosti takových úkonů vzhledem k právu Unie.

Vnitrostátní soudy však nesmějí Soudnímu dvoru předkládat předběžné otázky týkající se platnosti procesních úkonů Úřadu s ohledem na vnitrostátní procesní právo nebo vnitrostátní opatření k provedení směrnic, a to ani v případě, že na ně toto nařízení odkazuje. Tím ovšem nejsou dotčeny žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, pokud jde o výklad jakéhokoli ustanovení primárního práva, včetně Smluv a Listiny, nebo o výklad a platnost jakéhokoli ustanovení sekundárního práva Unie, včetně tohoto nařízení a použitelných směrnic. Toto nařízení mimoto nevyklučuje možnost, že vnitrostátní soudy přezkoumají platnost procesních úkonů Úřadu, které mají mít právní účinky vůči třetím osobám, s ohledem na zásadu proporcionality zakotvenou ve vnitrostátních právních předpisech.

- (89) Ustanovení tohoto nařízení o soudním přezkumu nemění pravomoci Soudního dvora přezkoumat správní rozhodnutí Úřadu, která mají mít právní účinky vůči třetím osobám, tj. rozhodnutí, která nejsou přijímána při výkonu jeho funkcí vyšetřovat, stíhat či žalovat. Tímto nařízením není dotčena ani možnost, že členský stát Evropské unie, Evropský parlament, Rada nebo Komise podá žalobu na neplatnost v souladu s čl. 263 druhým pododstavcem a čl. 265 prvním pododstavcem Smlouvy o fungování EU, jakož i řízení o nesplnění povinnosti podle článků 258 a 259 Smlouvy o fungování EU.
- (90) Na zpracování administrativních osobních údajů Úřadem se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001⁽¹⁾.
- (91) V celé Unii je třeba zajistit soudržné a stejnorodé uplatňování pravidel ochrany základních práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů.
- (92) Prohlášení č. 21 o ochraně osobních údajů v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech a policejní spolupráce, připojené ke Smlouvě o EU a Smlouvě o fungování EU, stanoví, že zvláštní pravidla pro ochranu osobních údajů a volný pohyb těchto údajů v oblastech justiční spolupráce v trestních věcech a policejní spolupráce, založená na článku 16 Smlouvy o fungování EU, se mohou vzhledem ke specifické povaze těchto oblastí ukázat jako nezbytná.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů úřady a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

- (93) Pravidla tohoto nařízení o ochraně osobních údajů by měla být vykládána a uplatňována v souladu s výkladem a uplatňováním směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ⁽¹⁾, která se použije na zpracování osobních údajů příslušnými orgány členských států Evropské unie za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů.
- (94) Zásada ochrany údajů týkající se korektního zpracování představuje jiný pojem, než je právo na spravedlivý proces, jak jej vymezuje článek 47 Listiny a článek 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
- (95) Ustanoveními o ochraně údajů podle tohoto nařízení nejsou dotčena použitelná pravidla týkající se přípustnosti osobních údajů jako důkazu v trestním řízení před soudem.
- (96) Všechny členské státy Evropské unie jsou členy Mezinárodní organizace kriminální policie (Interpol). Aby Interpol mohl plnit své poslání, přijímá, ukládá a šíří osobní údaje s cílem napomáhat příslušným orgánům při prevenci a potírání mezinárodní trestné činnosti. Je proto vhodné posilovat spolupráci mezi Unií a Interpolem podporou efektivní výměny osobních údajů za současného zajištění respektování základních práv a svobod, pokud jde o automatizované zpracování osobních údajů. Při předávání operativních osobních údajů z Úřadu do Interpolu a do zemí, které mají u Interpolu zástupce, by se mělo použít toto nařízení, zejména ustanovení o mezinárodním předávání údajů. Tímto nařízením by neměla být dotčena zvláštní pravidla stanovená společným postojem Rady 2005/69/SVV ⁽²⁾ a rozhodnutím Rady 2007/533/SVV ⁽³⁾.
- (97) Pokud Úřad předává operativní osobní údaje orgánu třetí země nebo mezinárodní organizaci či Interpolu na základě mezinárodní dohody uzavřené podle článku 218 Smlouvy o fungování EU, měly by přiměřené záruky na ochranu soukromí a základních práv a svobod jednotlivců zajistit splnění ustanovení tohoto nařízení týkajících se ochrany údajů.
- (98) Aby se zajistilo účinné, spolehlivé a důsledné monitorování dodržování a prosazování tohoto nařízení, pokud jde o operativní osobní údaje, jak požaduje článek 8 Listiny, měly by se v tomto nařízení stanovit úkoly a účinné pravomoci evropského inspektora ochrany údajů, včetně pravomocí provádět šetření, ukládat nápravná opatření a poskytovat poradenství, což jsou nezbytné prostředky k plnění uvedených úkolů. Pravomoci evropského inspektora ochrany údajů by však neměly nepřiměřeně zasahovat do zvláštních pravidel trestního řízení, včetně vyšetřování trestných činů a jejich stíhání, ani do nezávislosti justice.
- (99) Aby Úřad mohl plnit své úkoly a za účelem zohlednění vývoje informačních technologií a s ohledem na pokrok v informační společnosti, měla by být pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU přenesena na Komisi, pokud jde o zařazení kategorií operativních osobních údajů a kategorií subjektů údajů uvedených v příloze na seznam a o jejich aktualizaci. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti prováděla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby byly tyto konzultace vedeny v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů ⁽⁴⁾. Zejména pro zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci by měly obdržet Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci by měli mít systematicky přístup na zasedání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89).

⁽²⁾ Společný postoj Rady 2005/69/SVV ze dne 24. ledna 2005 o výměně některých údajů s Interpolem (Úř. věst. L 27, 29.1.2005, s. 61).

⁽³⁾ Rozhodnutí Rady 2007/533/SVV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) (Úř. věst. L 205, 7.8.2007, s. 63).

⁽⁴⁾ Interinstitucionální dohoda mezi Evropským parlamentem, Radou Evropské unie a Evropskou komisí ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů (Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1).

- (100) Úřad by měl úzce spolupracovat s ostatními orgány, institucemi a jinými subjekty Unie s cílem usnadnit výkon svých funkcí podle tohoto nařízení a v případě potřeby stanovit formální ujednání týkající se prováděcích pravidel pro výměnu informací a spolupráci. Mimořádnou důležitost by měla mít spolupráce s Europolem a úřadem OLAF, aby se předešlo zdvojení činností a Úřad mohl získat důležité informace, které mají tyto orgány k dispozici, a při konkrétních vyšetřováních využívat jejich analytické zdroje.
- (101) Úřad by měl mít možnost získat veškeré relevantní informace, které spadají do jeho pravomoci, uložené v databázích a rejstřících orgánů, institucí a jiných subjektů Unie.
- (102) Úřad a Eurojust by se měly stát partnery a měly by spolupracovat v operativních záležitostech v souladu se svými příslušnými mandáty. Tato spolupráce může zahrnovat jakékoli vyšetřování prováděné Úřadem, pokud je výměna informací nebo koordinace vyšetřovacích úkonů týkajících se případů spadajících do působnosti Eurojustu považována za nutnou či vhodnou. Pokud Úřad požádá Eurojust o tuto spolupráci, měl by spolupracovat s národním členem Eurojustu členského státu, jehož evropský pověřený žalobce věc projednává. Operativní spolupráce může také zahrnovat třetí země, které mají dohodu o spolupráci s Eurojustem.
- (103) Úřad a úřad OLAF by měly zavést a udržovat úzkou spolupráci s cílem zajistit vzájemné doplňování svých příslušných mandátů a zabránit zdvojení činností. V této souvislosti by úřad OLAF v zásadě neměl zahajovat žádné správní vyšetřování souběžně s vyšetřováním těchto skutečností, které provádí Úřad. Tím by však neměla být dotčena pravomoc úřadu OLAF zahájit správní vyšetřování z vlastního podnětu v úzké konzultaci s Úřadem.
- (104) Při všech činnostech na podporu Úřadu jedná úřad OLAF nezávisle na Komisi v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ⁽¹⁾.
- (105) V případech, kdy Úřad nevede vyšetřování, by měl mít možnost poskytnout příslušné informace úřadu OLAF, aby mu umožnil zvážit vhodná opatření v souladu se svým mandátem. Úřad by zejména mohl zvážit možnost informovat úřad OLAF v případech, kdy neexistují žádné oprávněné důvody domnívat se, že je nebo byl spáchán trestný čin spadající do jeho pravomoci, kdy však může být vhodné správní vyšetřování úřadem OLAF, nebo pokud Úřad věc odloží a postoupení úřadu OLAF je žádoucí pro účely následných správních opatření nebo vymáhání finančních prostředků. Pokud Úřad poskytuje informace, může požádat úřad OLAF, aby zvážil, zda zahájí správní vyšetřování nebo provede jiné následné správní nebo monitorovací kroky, zejména pro účely preventivních, vymáhacích nebo disciplinárních opatření v souladu s nařízením (EU, Euratom) č. 883/2013.
- (106) Pokud se vymáhací řízení odloží v důsledku rozhodnutí přijatých Úřadem v souvislosti s vyšetřováním či trestním stíháním podle tohoto nařízení, neměla by ohledně členských států existovat domněnka, že se dopustily pochybení nebo nedbalosti v souvislosti s vymáhacím řízením ve smyslu článku 122 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ⁽²⁾.
- (107) Úřad by měl orgánům, institucím nebo jiným subjektům Unie a dalším obětem umožnit, aby přijaly vhodná opatření. To může zahrnovat přijímání předběžných opatření, zejména pro předcházení jakémukoli pokračujícímu protiprávnímu jednání nebo pro ochranu Unie před poškozením pověsti, nebo možnost vystupovat jako účastník občanskoprávního řízení v souladu s vnitrostátním právem. Výměna informací by měla být prováděna způsobem, jenž plně respektuje nezávislost Úřadu, a pouze v rozsahu, v němž je to možné, aniž jsou dotčeny řádný průběh a důvěrnost vyšetřování.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999 (Úř. věst. L 248, 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. prosince 2013 o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 320).

- (108) Úřad by měl rovněž mít možnost navázat a udržovat vztahy na bázi spolupráce s orgány třetích zemí a mezinárodními organizacemi, pokud je to pro plnění jeho úkolů nezbytné. Pro účely tohoto nařízení se „mezinárodními organizacemi“ rozumějí mezinárodní organizace a jim podřízené subjekty podléhající mezinárodnímu právu veřejnému nebo jiné subjekty zřízené dohodou mezi dvěma nebo více zeměmi nebo na jejím základě, jakož i Interpol.
- (109) Pokud kolegium zjistí operativní potřebu spolupráce s některou třetí zemí nebo mezinárodní organizací, mělo by mít možnost navrhnout, aby Rada upozornila Komisi na nutnost přijetí rozhodnutí o odpovídající ochraně nebo doporučení ohledně zahájení jednání o mezinárodní dohodě.

Než Unie uzavře nové mezinárodní dohody o právní pomoci v trestních věcech nebo než Unie k takovým mnohostranným dohodám již uzavřeným členskými státy přistoupí, měly by členské státy usnadnit Úřadu výkon jeho funkcí, a to v souladu se zásadou loajální spolupráce zakotvenou v čl. 4 odst. 3 Smlouvy o EU. Umožňuje-li to příslušná mnohostranná dohoda a s výhradou přijetí třetí zemí, měly by členské státy uznat a případně oznámit Úřad jako orgán příslušný pro účely provádění těchto mnohostranných dohod. To může v určitých případech zahrnovat změnu těchto dohod, avšak opětovné sjednání takových dohod by se nemělo považovat za povinný krok, neboť není vždy možné. Členské státy mohou rovněž oznámit, že Úřad je orgánem příslušným pro účely provádění jiných mezinárodních dohod o právní pomoci v trestních věcech jimi uzavřených, a to i změnou těchto dohod.

Pokud oznámení Úřadu jako orgánu příslušného pro účely mnohostranných dohod, které již byly uzavřeny členskými státy se třetími zeměmi, není možné nebo není třetími zeměmi přijato a až do přistoupení Unie k takovým mezinárodním dohodám, mohou evropští pověřeni žalobci využít vůči těmto třetím zemím svého postavení vnitrostátních žalobců, pokud informují orgány třetích zemí, a případně usilují o získání jejich souhlasu, že důkazy shromážděné z těchto třetích zemí na základě uvedených mezinárodních dohod budou použity při vyšetřováních a trestních stíháních prováděných Úřadem.

Úřad by měl mít rovněž možnost spoléhat na vzájemnost nebo mezinárodní zdvořilosti ve vztahu k orgánům třetích zemí. Toto by však mělo být provedeno pro každý případ zvlášť, a to v mezích věcné příslušnosti Úřadu a s výhradou případných podmínek stanovených orgány třetích zemí.

- (110) Členské státy Evropské unie, které se neúčastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu, nejsou tímto nařízením vázány. Komise by měla v případě potřeby předložit návrhy s cílem zajistit účinnou justiční spolupráci v trestních věcech mezi Úřadem a členskými státy Evropské unie, které se neúčastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu. To by se mělo zejména týkat justiční spolupráce v trestních věcech a předávání, přičemž by mělo být v plné míře dodržováno *acquis* Unie v této oblasti, jakož i povinnost loajální spolupráce podle čl. 4 odst. 3 Smlouvy o EU.
- (111) Úřad by měl v zájmu úplné samostatnosti a nezávislosti disponovat samostatným rozpočtem, jehož příjem tvoří zejména příspěvek z rozpočtu Unie. Finanční, rozpočtový a personální režim Úřadu by se měl řídit příslušnými standardy Unie platnými pro subjekty uvedené v článku 208 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012⁽¹⁾, avšak s přihlédnutím k tomu, že pravomoc Úřadu vyšetřovat a stíhat trestné činy na úrovni Unie je specifická.
- (112) Náklady na vyšetřovací úkony provedené Úřadem by v zásadě měly nést vnitrostátní orgány, které je provádějí. Mimořádně vysoké náklady na vyšetřovací úkony, jako například složité znalecké posudky, rozsáhlé policejní operace nebo sledování během dlouhého časového období, by mohly být částečně hrazené Úřadem, včetně, pokud je to možné, prostřednictvím přerozdělení prostředků z jiných rozpočtových položek Úřadu nebo změnou rozpočtu v souladu s tímto nařízením a příslušnými finančními pravidly.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie a kterým se zrušuje nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Úř. věst. L 298, 26.10.2012, s. 1).

Při přípravě návrhu pro předběžný návrh odhadu příjmů a výdajů by měl správní ředitel zohlednit nutnost částečné úhrady mimořádně nákladných vyšetřovacích úkonů přijatých stálou komorou ze strany Úřadu.

- (113) Provozní výdaje Úřadu by měly být hrazeny z jeho rozpočtu. Ty by měly zahrnovat náklady na provozní komunikaci mezi evropskými pověřenými žalobci a centrální úrovní Úřadu, jako jsou náklady spojené s doručováním zásilek, cestovní výdaje, náklady na překlady nezbytné pro vnitřní fungování Úřadu a další náklady, které dříve nevznikly členským státům během vyšetřování a které jsou způsobeny pouze v důsledku toho, že Úřad převzal odpovědnost za vyšetřování a trestní stíhání. Nicméně náklady na kancelářskou podporu a sekretariát evropských pověřených žalobců by měly hradit členské státy.

V souladu s článkem 332 Smlouvy o fungování EU hradí výdaje vyplývající z provádění posílené spolupráce týkající se Úřadu členské státy. Tyto výdaje nezahrnují administrativní náklady, které vznikly orgánům ve smyslu čl. 13 odst. 1 Smlouvy o EU.

- (114) Pravomoci k uzavírání pracovních smluv, které jsou služebním řádem úředníků a pracovním řádem ostatních zaměstnanců⁽¹⁾ (dále jen „služební řád“ a „pracovní řád“) svěřeny orgánu oprávněnému ke jmenování, by kolegium mělo v zásadě vždy přenést na správního ředitele, nevyžadují-li zvláštní okolnosti, aby tyto pravomoci vykonávalo samo.
- (115) Správní ředitel jako schvalující osoba odpovídá za plnění rozpočtu Úřadu. Při konzultacích se stálou komorou, pokud jde o mimořádně nákladné vyšetřovací úkony, správní ředitel odpovídá za rozhodování o výši poskytnutého grantu na základě dostupných finančních prostředků a v souladu s kritérii stanovenými v jednacím řádu Úřadu.
- (116) Odměna pro evropské pověřené žalobce jako zvláštní poradce, která bude stanovena na základě přímé dohody, by měla vycházet z konkrétního rozhodnutí přijatého kolegiem. Toto rozhodnutí by mělo mimo jiné zajistit, že evropští pověřené žalobci budou ve zvláštních případech, kdy vykonávají rovněž funkce vnitrostátních žalobců podle čl. 13 odst. 3, v zásadě i nadále odměňováni v rámci funkce vnitrostátních žalobců a odměna za výkon funkce zvláštního poradce bude odpovídat pouze ekvivalentu práce vykonané jménem Úřadu ve funkci evropského pověřeného žalobce. Každý členský stát si ponechává pravomoc, aby při dodržení unijního práva určil ve svých právních předpisech podmínky pro přiznání dávek v rámci systému sociálního zabezpečení.
- (117) Aby Úřad mohl být plně funkční ke dni, který bude stanoven, bude potřebovat zaměstnance, kteří nabyli zkušeností v rámci orgánů, institucí nebo agentur Unie. Pro splnění tohoto požadavku by měl být usnadněn nábor dočasných a smluvních zaměstnanců, kteří již v rámci orgánů, institucí nebo agentur Unie pracují zajištěním kontinuity smluvních práv těchto zaměstnanců v případě, že budou přijati Úřadem v průběhu jeho zahajovací fáze do jednoho roku po zahájení provozu Úřadu v souladu s rozhodnutím uvedeným v čl. 120 odst. 2.
- (118) Řízení vedená Úřadem by měla být transparentní v souladu s čl. 15 odst. 3 Smlouvy o fungování EU a kolegium bude muset přijmout konkrétní ustanovení o tom, jak bude zajištěno právo přístupu veřejnosti k dokumentům. Nic v tomto nařízení není zamýšleno tak, aby omezilo právo veřejnosti na přístup k dokumentům v rozsahu, v němž je zaručeno v Unii a v členských státech, zejména podle článku 42 Listiny a jiných příslušných ustanovení.

⁽¹⁾ Nařízení (EHS) č. 31, (ESA) č. 11, kterým se stanoví služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropského hospodářského společenství a Evropského společenství pro atomovou energii (Úř. věst. 45, 14.6.1962, s. 1385/62).

- (119) Na Úřad by se měla vztahovat i obecná pravidla o transparentnosti platná pro agentury Unie, ale pouze s ohledem na jiné dokumenty než spisy, včetně jejich zobrazení v elektronické podobě, aby žádným způsobem nedošlo k ohrožení požadavku na zachování důvěrnosti při jeho operativní činnosti. Stejně tak by měla respektovat požadavek na zachování důvěrnosti Úřadu i správní šetření vedená evropským veřejným ochráncem práv. V zájmu zajištění integrity vyšetřování a trestního stíhání vedených Úřadem by dokumenty týkající se operativních činností neměly podléhat pravidlům transparentnosti.
- (120) Evropský inspektor ochrany údajů byl konzultován a dne 10. března 2014 vydal stanovisko.
- (121) Zástupci členských států, kteří se dne 13. prosince 2003 v Bruselu účastnili zasedání na úrovni hlav států a předsedů vlád, stanovili sídlo Úřadu v souladu s rozhodnutím ze dne 8. dubna 1965 ⁽¹⁾,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT A DEFINICE

Článek 1

Předmět

Tímto nařízením se zřizuje Úřad evropského veřejného žalobce (dále jen „Úřad“) a stanoví pravidla jeho fungování.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „členským státem“, není-li uvedeno jinak, zejména v kapitole VIII, členský stát, který se účastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu, jejíž povolení se považuje za udělené v souladu s čl. 86 odst. 1 třetím pododstavcem Smlouvy o fungování EU, nebo podle rozhodnutí přijatého v souladu s čl. 331 odst. 1 druhým či třetím pododstavcem Smlouvy o fungování EU;
- 2) „osobou“ jakákoli fyzická nebo právnická osoba;
- 3) „finančními zájmy Unie“ veškeré příjmy, výdaje a aktiva, které jsou pokryty z rozpočtu Unie a rozpočtů orgánů, institucí a jiných subjektů zřízených podle Smluv a rozpočtů, které jsou jimi spravovány a kontrolovány, které z těchto rozpočtů pocházejí nebo které do nich mají být odvedeny;
- 4) „zaměstnanci Úřadu“ personál na centrální úrovni, který poskytuje podporu kolegiu, stálým komorám, evropskému nejvyššímu žalobci, evropským žalobcům, evropským pověřeným žalobcům a správnímu řediteli v rámci každodenní činnosti při provádění úkolů Úřadu podle tohoto nařízení;
- 5) „evropským pověřeným žalobcem, který případ projednává,“ evropský pověřený žalobce odpovědný za vyšetřování a trestní stíhání, která zahájil, která mu byla přidělena, nebo která převzal při uplatnění svého evokačního práva podle článku 27;
- 6) „pomocným evropským pověřeným žalobcem“ evropský pověřený žalobce nacházející se v členském státě, v němž má být provedeno vyšetřování nebo jiné opatření, které je mu přiděleno, a jenž není členským státem, v němž se nachází evropský pověřený žalobce, který případ projednává;

⁽¹⁾ Rozhodnutí zástupců vlád členských států (67/446/EHS) (67/30/Euratom) ze dne 8. dubna 1965 o zatímním umístění některých orgánů a útvarů Společenství (Úř. věst. EHS 152, 13.7.1967, s. 18).

- 7) „osobními údaji“ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby;
- 8) „zpracováním“ jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení;
- 9) „omezením zpracování“ označení uložených osobních údajů za účelem omezení jejich zpracování v budoucnu;
- 10) „profilováním“ jakákoli forma automatizovaného zpracování osobních údajů spočívající v jejich použití k hodnocení některých osobních aspektů vztahujících se k fyzické osobě, zejména k rozboru nebo odhadu aspektů týkajících se jejího pracovního výkonu, ekonomické situace, zdravotního stavu, osobních preferencí, zájmů, spolehlivosti, chování, místa, kde se nachází, nebo pohybu;
- 11) „pseudonymizací“ zpracování osobních údajů tak, že již nemohou být přiřazeny konkrétnímu subjektu údajů bez použití dodatečných informací, pokud jsou tyto dodatečné informace uchovávány odděleně a vztahují se na ně technická a organizační opatření, aby bylo zajištěno, že nebudou přiřazeny identifikované či identifikovatelné fyzické osobě;
- 12) „evidencí“ jakýkoliv strukturovaný soubor osobních údajů přístupných podle zvláštních kritérií, ať již je centralizovaný, decentralizovaný, nebo rozdělený podle funkčního či zeměpisného hlediska;
- 13) „správcem“ úřad nebo jiný příslušný orgán, který sám nebo společně s jinými určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účely a prostředky tohoto zpracování určeny právem Unie či členského státu Evropské unie, může toto právo určit dotyčného správce nebo stanovit zvláštní kritéria pro jeho určení;
- 14) „zpracovatelem“ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který zpracovává osobní údaje pro správce;
- 15) „příjemcem“ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, kterému jsou osobní údaje poskytnuty, ať už se jedná o třetí stranu, či nikoli. Avšak orgány veřejné moci členských států Evropské unie jiné než příslušné orgány vymezené v čl. 3 bodě 7 písm. a) směrnice (EU) 2016/680, které získají osobní údaje v rámci zvláštního šetření Úřadu, se za příjemce nepovažují; zpracování těchto osobních údajů těmito orgány veřejné moci musí být v souladu s použitelnými pravidly pro ochranu údajů pro dané účely zpracování;
- 16) „porušením zabezpečení osobních údajů“ porušení zabezpečení, které vede k náhodnému nebo protiprávnímu zničení, ztrátě, změně nebo neoprávněnému poskytnutí nebo zpřístupnění předávaných, uložených nebo jinak zpracovávaných osobních údajů;
- 17) „administrativními osobními údaji“ veškeré osobní údaje zpracovávané Úřadem kromě operativních osobních údajů;
- 18) „operativními osobními údaji“ veškeré osobní údaje zpracovávané Úřadem pro účely stanovené v článku 49;

- 19) „genetickými údaji“ osobní údaje týkající se zděděných nebo získaných genetických znaků fyzické osoby, které poskytují jedinečné informace o její fyziologii či zdravotním stavu a které vyplývají zejména z analýzy biologického vzorku dotčené fyzické osoby;
- 20) „biometrickými údaji“ osobní údaje vyplývající z konkrétního technického zpracování týkající se fyzických či fyziologických znaků nebo znaků chování fyzické osoby, které umožňuje nebo potvrzuje její jedinečnou identifikaci, například zobrazení obličeje nebo daktyloskopické údaje;
- 21) „údaji o zdravotním stavu“ osobní údaje týkající se tělesného nebo duševního zdraví fyzické osoby, včetně údajů o poskytnutí zdravotních služeb, které vypovídají o jejím zdravotním stavu;
- 22) „dozorovým úřadem“ nezávislý orgán veřejné moci zřízený členským státem Evropské unie podle článku 51 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ nebo podle článku 41 směrnice (EU) 2016/680;
- 23) „mezinárodní organizací“ organizace a jí podřízené subjekty podléhající mezinárodnímu právu veřejnému nebo jiný subjekt zřízený dohodou mezi dvěma nebo více zeměmi nebo na jejím základě.

KAPITOLA II

ZŘÍZENÍ, ÚKOLY A ZÁKLADNÍ ZÁSADY ÚŘADU

Článek 3

Zřízení

1. Zřizuje se Úřad jako instituce Unie.
2. Úřad má právní osobnost.
3. Úřad spolupracuje s Eurojustem a opírá se o jeho podporu v souladu s článkem 100.

Článek 4

Úkoly

Úřad odpovídá za vyšetřování a trestní stíhání pachatelů a spolupachatelů trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie, jež jsou stanoveny ve směrnici (EU) 2017/1371 a vymezeny tímto nařízením, a jejich postavení před soud. Úřad v této souvislosti provádí úkony vyšetřování a trestního stíhání a vykonává před příslušnými soudy členských států úlohu žalobce, dokud není v daném případě vydáno pravomocné rozhodnutí.

Článek 5

Základní zásady činnosti

1. Úřad dbá na to, aby při své činnosti dodržoval práva zakotvená v Listině.
2. Úřad je při veškeré své činnosti vázán zásadami právního státu a proporcionality.
3. Vyšetřování a trestní stíhání vedená jménem Úřadu se řídí tímto nařízením. Vnitrostátní právo se použije v rozsahu, ve kterém není daná věc upravena tímto nařízením. Není-li v tomto nařízením stanoveno jinak, je rozhodným vnitrostátním právem právo toho členského státu, jehož evropský pověřený žalobce daný případ v souladu s čl. 13 odst. 1 projednává. Pokud se případ řídí vnitrostátním právem i tímto nařízením, má toto nařízení přednost.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

4. Úřad vede svá vyšetřování nestranně a usiluje o získání veškerých souvisejících důkazů, ať usvědčujících nebo ospravedlňujících.
5. Úřad zahájí a provádí vyšetřování bez zbytečného odkladu.
6. Příslušné vnitrostátní orgány aktivně napomáhají a podporují vyšetřování a trestní stíhání, jež vede Úřad. Veškerá opatření, metody či postupy podle tohoto nařízení se řídí zásadou loajální spolupráce.

Článek 6

Nezávislost a odpovědnost

1. Úřad je nezávislý. Evropský nejvyšší žalobce, náměstci evropského nejvyššího žalobce, evropsští žalobci, evropsští pověřeni žalobci, správní ředitel a zaměstnanci Úřadu jednají v zájmu Unie jako celku, jak ho vymezuje právo, a při výkonu svých povinností podle tohoto nařízení nevyhledávají ani nepřijímají pokyny od žádné osoby mimo Úřad, od žádného členského státu Evropské unie ani od žádného orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie. Členské státy Evropské unie a orgány, instituce a jiné subjekty Unie respektují nezávislost Úřadu a nesnaží se jej ve výkonu jeho úkolů ovlivňovat.
2. Úřad odpovídá za svou obecnou činnost Evropskému parlamentu, Radě a Komisi a vydává výroční zprávy v souladu s článkem 7.

Článek 7

Vydávání zpráv

1. Úřad každý rok vypracuje a veřejně vydá výroční zprávu o své obecné činnosti v úředních jazycích orgánů Unie. Tuto zprávu předloží Evropskému parlamentu a vnitrostátním parlamentům, jakož i Radě a Komisi.
2. Evropský nejvyšší žalobce předstoupí jednou ročně před Evropský parlament, před Radu, a pokud o to požádají, rovněž před vnitrostátní parlamenty členských států, aby podal zprávu o obecné činnosti Úřadu, aniž je dotčena povinnost Úřadu týkající se mlčenlivosti a důvěrnosti ohledně konkrétních případů a osobních údajů. Při slyšeních pořádaných vnitrostátními parlamenty může evropského nejvyššího žalobce nahradit některý z náměstků evropského nejvyššího žalobce.

KAPITOLA III

POSTAVENÍ, STRUKTURA A ORGANIZACE ÚŘADU

ODDÍL 1

Postavení a struktura úřadu

Článek 8

Struktura Úřadu

1. Úřad je nedělitelnou institucí Unie fungující jednotně s decentralizovanou strukturou.
2. Úřad je organizován na centrální i na decentralizované úrovni.
3. Centrální úroveň představuje ústředí v místě sídla Úřadu. Ústředí sestává z kolegia, stálých komor, evropského nejvyššího žalobce, náměstků evropského nejvyššího žalobce, evropských žalobců a správního ředitele.

4. Decentralizovanou úroveň představují evropští pověřeni žalobci, kteří se nacházejí v jednotlivých členských státech.
5. Ústředí a evropským pověřeným žalobcům napomáhají při plnění jejich povinností podle tohoto nařízení zaměstnanci Úřadu.

Článek 9

Kolegium

1. Kolegium Úřadu tvoří evropský nejvyšší žalobce a jeden evropský žalobce z každého členského státu. Evropský nejvyšší žalobce předsedá zasedáním kolegia a odpovídá za jejich přípravu.
2. Kolegium zasedá pravidelně a odpovídá za obecný dohled nad činnostmi Úřadu. Přijímá rozhodnutí o strategických otázkách a o obecných otázkách vyplývajících z konkrétních případů, zejména s cílem zajistit jednotu, účinnost a soudržnost politiky Úřadu v oblasti trestního stíhání ve všech členských státech, jakož i o jiných otázkách, jak jsou uvedeny v tomto nařízení. Kolegium nepřijímá operativní rozhodnutí v jednotlivých případech. Jednací řád Úřadu stanoví podrobnosti týkající se způsobu, jakým kolegium vykonává obecné činnosti dohledu, a upraví přijímání rozhodnutí o strategických otázkách a obecných otázkách v souladu s tímto článkem.
3. Na návrh evropského nejvyššího žalobce a v souladu s jednacím řádem Úřadu zřídí kolegium stálé komory.
4. Kolegium přijme jednací řád Úřadu v souladu s článkem 21 a dále stanoví odpovědnost za výkon funkcí členů kolegia a zaměstnanců Úřadu.
5. Není-li v tomto nařízení stanoveno jinak, přijímá kolegium rozhodnutí prostou většinou. Každý člen kolegia má právo vyvolat hlasování o otázkách, o nichž má kolegium rozhodnout. Každý člen kolegia má jeden hlas. V případě rovnosti hlasů ohledně jakékoli otázky, o níž má kolegium rozhodnout, má evropský nejvyšší žalobce rozhodující hlas.

Článek 10

Stálé komory

1. Stálé komoře předsedá evropský nejvyšší žalobce, jeden z náměstků evropského nejvyššího žalobce nebo evropský žalobce jmenovaný do funkce předsedy v souladu s jednacím řádem Úřadu. Kromě předsedy mají stálé komory dva stálé členy. Počet stálých komor, jejich složení, jakož i rozdělení pravomocí mezi komorami se stanoví v souladu s jednacím řádem Úřadu při náležitém zohlednění funkčních potřeb Úřadu.

Jednací řád Úřadu zajistí rovnoměrné rozdělení pracovní zátěže na základě systému náhodného přidělování případů a ve výjimečných případech stanoví postupy, které umožní evropskému nejvyššímu žalobci rozhodnout o odchylce od zásady náhodného přidělování, je-li to nezbytné pro řádné fungování Úřadu.

2. Stálé komory sledují a řídí vyšetřování a trestní stíhání vedená evropskými pověřenými žalobci v souladu s odstavci 3, 4 a 5 tohoto článku. Rovněž zajišťují koordinaci vyšetřování a trestních stíhání v přeshraničních případech a zajišťují provádění rozhodnutí kolegia v souladu s čl. 9 odst. 2.

3. V souladu s podmínkami a postupy stanovenými v tomto nařízení a případně po přezkumu návrhu rozhodnutí předloženého evropským pověřeným žalobcem, který případ projednává, rozhodují stálé komory o těchto otázkách:

a) podat obžalobu v souladu s čl. 36 odst. 1, 3 a 4;

b) odložit případ v souladu s čl. 39 odst. 1 písm. a) až g);

- c) uplatnit zvláštní způsob řízení a dát evropskému pověřenému žalobci pokyn k tomu, aby jednal s cílem vydat v daném případě konečné rozhodnutí v souladu s článkem 40;
- d) postoupit případ vnitrostátním orgánům v souladu s čl. 34 odst. 1, 2, 3 nebo 6;
- e) znovu zahájit vyšetřování v souladu s čl. 39 odst. 2.

4. Je-li to třeba, přijímají stálé komory v souladu s podmínkami a postupy stanovenými v tomto nařízení tato rozhodnutí:

- a) dát evropskému pověřenému žalobci pokyn k zahájení vyšetřování v souladu s pravidly stanovenými v čl. 26 odst. 1 až 4, pokud nebylo žádné vyšetřování zahájeno;
- b) dát evropskému pověřenému žalobci pokyn, aby uplatnil evokační právo v souladu s čl. 27 odst. 6, pokud daný případ nebyl prostřednictvím evokace převzat;
- c) přednést strategické otázky nebo obecné otázky vyplývající z jednotlivých případů kolegiu v souladu s čl. 9 odst. 2;
- d) přidělit případ v souladu s čl. 26 odst. 3;
- e) předat případ v souladu s čl. 26 odst. 5 nebo čl. 28 odst. 3;
- f) schválit rozhodnutí evropského žalobce, že vyšetřování povede sám, v souladu s čl. 28 odst. 4.

5. Prostřednictvím evropského žalobce, který na určité vyšetřování nebo trestní stíhání dohlíží, může příslušná stálá komora v souladu s příslušným vnitrostátním právem vydat k tomuto případu pokyny evropskému pověřenému žalobci, který případ projednává, je-li to nezbytné pro účinné vedení vyšetřování či trestního stíhání, v zájmu spravedlnosti nebo k zajištění soudržného fungování Úřadu.

6. Stálá komora přijímá rozhodnutí prostou většinou. Komora hlasuje na žádost kteréhokoli svého člena. Každý člen má jeden hlas. V případě rovnosti hlasů má rozhodující hlas předseda. Rozhodnutí se přijímají po jednání na zasedáních komor, případně na základě návrhu rozhodnutí předloženého evropským pověřeným žalobcem, který případ projednává.

Veškerý materiál k případu se na žádost zpřístupní příslušné stálé komoře za účelem přípravy rozhodnutí.

7. Stálé komory mohou rozhodnout o svěřeni rozhodovací pravomoci podle odst. 3 písm. a) nebo b) tohoto článku a v druhém z uvedených případů pouze ohledně pravidel obsažených v čl. 39 odst. 1 písm. a) až f) evropskému žalobci, který na případ dohlíží v souladu s čl. 12 odst. 1, pokud může být takové svěřeni řádně odůvodněno odkazem na stupeň závažnosti trestného činu nebo na složitost řízení v daném konkrétním případě, s ohledem na trestný čin, který způsobil nebo mohl způsobit poškození finančních zájmů Unie v hodnotě nižší než 100 000 EUR. Jednací řád Úřadu stanoví pokyny s cílem zajistit soudržné uplatňování v rámci Úřadu.

Stálá komora informuje evropského nejvyššího žalobce o všech rozhodnutích o svěřeni své rozhodovací pravomoci. Evropský nejvyšší žalobce může po obdržení této informace do tří dnů požádat stálou komoru o přezkum jejího rozhodnutí, pokud se domnívá, že je to třeba pro zajištění soudržnosti vyšetřování a trestních stíhání vedených Úřadem. Je-li evropský nejvyšší žalobce členem příslušné stálé komory, vykoná právo podat žádost o uvedený přezkum některý z náměstků evropského nejvyššího žalobce. Dohlížející evropský žalobce podá stálé komoře zprávu o konečném rozhodnutí v dané věci a sdělí veškeré informace nebo okolnosti, jež dle jeho názoru mohou vést k potřebě nového posouzení možnosti zachovat svěřeni pravomoci, zejména za okolností uvedených v čl. 36 odst. 3.

Rozhodnutí svěřit rozhodovací pravomoc může být kdykoliv zrušeno na žádost jednoho z členů stálé komory; toto rozhodnutí se přijímá v souladu s odstavcem 6 tohoto článku. Svěření se zruší, nahradí-li evropský pověřený žalobce evropského žalobce v souladu s čl. 16 odst. 7.

S cílem zajistit soudržné uplatňování zásady svěření pravomoci podá každá stálá komora každoročně zprávu kolegiu o využívání svěření pravomoci.

8. Jednací řád Úřadu umožní stálým komorám, aby přijímaly rozhodnutí písemným postupem, který bude podrobně stanoven v tomto jednacím řádu.

Veškerá rozhodnutí přijatá a pokyny vydané v souladu s odstavci 3, 4, 5 a 7 se zaznamenávají písemně a stávají se součástí spisu.

9. Jednání stálé komory se vedle stálých členů účastní evropský žalobce, který dohlíží na vyšetřování nebo trestní stíhání podle čl. 12 odst. 1. Evropský žalobce má hlasovací právo, s výjimkou rozhodnutí stálé komory o svěření nebo odvolání svěření podle odstavce 7 tohoto článku, o přidělení a předání podle čl. 26 odst. 3, 4 a 5 a čl. 27 odst. 6 a o podání obžaloby v souladu s čl. 36 odst. 3, kdy je k danému případu příslušný více než jeden členský stát, jakož i v situacích popsaných v čl. 31 odst. 8.

Stálá komora rovněž může na žádost evropského žalobce, evropského pověřeného žalobce nebo z vlastního podnětu vyzvat jiné evropské žalobce nebo evropské pověřené žalobce, kterých se daný případ týká, aby se zúčastnili jejich zasedání bez hlasovacího práva.

10. Předsedové stálých komor v souladu s jednacím řádem Úřadu průběžně informují kolegium o rozhodnutích přijatých podle tohoto článku, aby kolegium umožnilo plnit jeho úlohu podle čl. 9 odst. 2.

Článek 11

Evropský nejvyšší žalobce a náměstci evropského nejvyššího žalobce

1. Evropský nejvyšší žalobce je vedoucím Úřadu. Organizuje práci Úřadu, řídí jeho činnosti a přijímá rozhodnutí v souladu s tímto nařízením a s jednacím řádem Úřadu.

2. Jsou jmenováni dva náměstci evropského nejvyššího žalobce, kteří jsou evropskému nejvyššímu žalobci nápomocni při výkonu jeho povinností a kteří jej nahrazují v době jeho nepřítomnosti nebo pokud nemůže uvedené povinnosti vykonávat.

3. Evropský nejvyšší žalobce zastupuje Úřad ve vztahu k orgánům Unie, členskými státy Evropské unie a třetím stranám. Evropský nejvyšší žalobce může svými úkoly souvisejícími se zastupováním pověřit jednoho ze svých náměstků nebo některého evropského žalobce.

Článek 12

Evropští žalobci

1. Jménem stálé komory a v souladu s případnými pokyny, které vydala podle čl. 10 odst. 3, 4 a 5, dohlízejí evropští žalobci na vyšetřování a trestní stíhání, za něž odpovídají evropští pověřeni žalobci projedávající případ v členském státě svého původu. Evropští žalobci předkládají shrnutí případů, na které dohlízejí, a případně návrhy rozhodnutí, jež mají být přijata uvedenou komorou, na základě návrhů rozhodnutí vypracovaných evropskými pověřenými žalobci.

Aniž je dotčen čl. 16 odst. 7, stanoví jednací řád Úřadu mechanismus zastupování mezi evropskými žalobci, pokud je dohlízející evropský žalobce dočasně nepřítomný ve své funkci nebo není z jiných důvodů schopen vykonávat funkci evropského žalobce. Zastupující evropský žalobce může plnit všechny funkce evropského žalobce, s výjimkou možnosti vést vyšetřování, jak je vymezena v čl. 28 odst. 4.

2. Evropský žalobce může z důvodů pracovní zátěže spojené s počtem vyšetřování a trestních stíhání v členském státě svého původu nebo osobního střetu zájmů výjimečně požádat, aby dohled nad vyšetřováním a trestním stíháním jednotlivých případů vedeným evropskými pověřenými žalobci v členském státě jeho původu byl svěřen jiným evropským žalobcům, s výhradou jejich souhlasu. Evropský nejvyšší žalobce rozhodne o podané žádosti podle pracovní zátěže daného evropského žalobce. V případě střetu zájmů týkajících se evropského žalobce evropský nejvyšší žalobce této žádosti vyhovějí. Jednací řád Úřadu stanoví zásady, kterými se řídí uvedené rozhodnutí, a postupy pro následné přidělení dotčených případů. Ustanovení čl. 28 odst. 4 se nepoužije na vyšetřování a trestní stíhání, která podléhají dohledu podle tohoto odstavce.

3. Dohlížející evropské žalobce mohou v konkrétním případě a v souladu s příslušným vnitrostátním právem a s pokyny vydanými příslušnou stálou komorou vydat pokyny evropskému pověřenému žalobci, který případ projednává, kdykoli je to nezbytné pro účinné vedení vyšetřování nebo trestního stíhání, v zájmu spravedlnosti nebo k zajištění soudržného fungování Úřadu.

4. Pokud vnitrostátní právo některého členského státu stanoví vnitřní přezkum některých úkonů v rámci vnitrostátní struktury státního zastupitelství, spadá přezkum takových aktů evropského pověřeného žalobce do pravomocí dohlížejícího evropského žalobce v oblasti dohledu v souladu s jednacím řádem Úřadu, aniž je dotčena pravomoc stálé komory v oblasti dohledu a sledování.

5. Evropské žalobce fungují jako styčné subjekty a informační kanály mezi stálými komorami a evropskými pověřenými žalobci v členských státech svého původu. V úzké konzultaci s evropskými pověřenými žalobci sledují provádění úkolů Úřadu ve svých členských státech. Evropské žalobce rovněž v souladu s tímto nařízením a s jednacím řádem Úřadu zajišťují, aby byly veškeré relevantní informace z ústředí poskytovány evropským pověřeným žalobcům a naopak.

Článek 13

Evropské pověření žalobci

1. Evropské pověření žalobci jednají jménem Úřadu ve svých členských státech a mají stejné pravomoci jako vnitrostátní žalobci, pokud jde o vyšetřování, trestní stíhání a podání obžaloby, navíc k jim svěřeným zvláštním pravomocem a postavení a s výhradou těchto pravomocí a postavení, za podmínek stanovených v tomto nařízení.

Evropské pověření žalobci odpovídají za vyšetřování a trestní stíhání, která sami zahájili, která jim byla přidělena nebo která převzali za použití svého evokačního práva. Evropské pověření žalobci se řídí vedením a pokyny stálé komory pověřené případem, jakož i pokyny dohlížejícího evropského žalobce.

Evropské pověření žalobci rovněž odpovídají za podání obžaloby; zejména mají pravomoc předkládat odůvodnění obžaloby, podílet se na dokazování a uplatňovat dostupné opravné prostředky v souladu s vnitrostátním právem.

2. V každém členském státě se nachází dva či více evropských pověřených žalobců. Evropský nejvyšší žalobce po konzultaci a dosažení dohody s příslušnými orgány členských států schvaluje počet evropských pověřených žalobců a rozdělení věcné a místní příslušnosti mezi evropské pověřené žalobce uvnitř každého členského státu.

3. Evropské pověření žalobci mohou rovněž vykonávat funkce vnitrostátních žalobců, pokud jim to nebrání v plnění jejich povinností podle tohoto nařízení. O výkonu těchto funkcí uvědomí dohlížejícího evropského žalobce. Není-li evropský pověřený žalobce v určitém okamžiku schopen plnit svou funkci evropského pověřeného žalobce z důvodu, že vykonává tuto funkci coby vnitrostátní žalobce, informuje dohlížejícího evropského žalobce, který konzultuje příslušné vnitrostátní orgány pověřené trestním stíháním s cílem určit, zda by měly být upřednostněny jeho funkce podle tohoto nařízení. Evropský žalobce může navrhnout stálé komoře, aby byl případ předán jinému evropskému pověřenému žalobci v tomtéž členském státě nebo že povede vyšetřování osobně v souladu s čl. 28 odst. 3 a 4.

ODDÍL 2

Jmenování a odvolávání členů úřadu

Článek 14

Jmenování a odvolávání evropského nejvyššího žalobce

1. Evropský parlament a Rada jmenují po vzájemné dohodě evropského nejvyššího žalobce na funkční období sedmi let, které nelze obnovit. Rada rozhoduje prostou většinou.
2. Evropský nejvyšší žalobce je vybrán z kandidátů, kteří:
 - a) jsou aktivními členy státních zastupitelství nebo jiných justičních orgánů v členských státech nebo aktivními evropskými žalobci;
 - b) poskytují veškeré záruky nezávislosti;
 - c) mají kvalifikaci nezbytnou ve svém členském státě ke jmenování do nejvyšších funkcí v rámci státního zastupitelství nebo soudů a relevantní praktické zkušenosti s vnitrostátními právními systémy, finančním šetřením a s mezinárodní justiční spoluprací v trestních věcech nebo pracovali jako evropsští žalobci a
 - d) mají dostatečné zkušenosti v oblasti řízení a dostatečnou kvalifikaci pro tuto funkci.
3. Výběr je založen na otevřené výzvě k přihlášení kandidátů, zveřejněné v *Úředním věstníku Evropské unie*, po níž výběrová komise vypracuje užší seznam způsobilých kandidátů, který se předloží Evropskému parlamentu a Radě. Výběrová komise je složena z dvanácti osob vybraných mezi bývalými členy Soudního dvora a Účetního dvora, bývalými národními členy Eurojustu, členy nejvyšších vnitrostátních soudů, státními zástupci na vysoké úrovni a obecně uznávanými právníky. Jedna z vybraných osob musí být navržena Evropským parlamentem. Rada stanoví pravidla fungování výběrové komise a přijímá rozhodnutí o jmenování jejich členů na návrh Komise.
4. Je-li evropský žalobce jmenován evropským nejvyšším žalobcem, obsadí se jeho místo evropského žalobce neprodleně postupem stanoveným v čl. 16 odst. 1 a 2.
5. Soudní dvůr může evropského nejvyššího žalobce na žádost Evropského parlamentu, Rady nebo Komise odvolat, pokud shledá, že již není schopen vykonávat své povinnosti nebo že své povinnosti závažným způsobem porušil.
6. Pokud evropský nejvyšší žalobce odstoupí, je odvolán nebo odejde z funkce z jakéhokoli důvodu, jeho místo se neprodleně obsadí postupem stanoveným v odstavcích 1, 2 a 3.

Článek 15

Jmenování a odvolávání náměstků evropského nejvyššího žalobce

1. Kolegium jmenuje dva evropské žalobce do funkce náměstků evropského nejvyššího žalobce na obnovitelné funkční období tří let, které nesmí překročit jejich funkční období jako evropských žalobců. Výběrové řízení se řídí jednacím řádem Úřadu. Náměstci evropského nejvyššího žalobce si zachovají své postavení evropských žalobců.
2. Pravidla a podmínky pro výkon funkce náměstka evropského nejvyššího žalobce stanoví jednacím řádem Úřadu. Pokud určitý evropský žalobce již není schopen vykonávat své povinnosti jako náměstek evropského nejvyššího žalobce, může kolegium v souladu s jednacím řádem Úřadu rozhodnout o jeho odvolání z této funkce.
3. V případě, že náměstek evropského nejvyššího žalobce odstoupí, je odvolán nebo odejde z funkce náměstka evropského nejvyššího žalobce z jakéhokoli důvodu, jeho místo se neprodleně obsadí v souladu s postupem uvedeným v odstavci 1 tohoto článku. S výhradou pravidel uvedených v článku 16 zůstane evropským žalobcem.

Článek 16

Jmenování a odvolávání evropských žalobců

1. Každý členský stát navrhne do funkce evropského žalobce tři kandidáty z řad kandidátů, kteří:
 - a) jsou aktivními členy státních zastupitelství nebo jiných justičních orgánů v příslušném členském státě;
 - b) poskytují veškeré záruky nezávislosti a
 - c) mají kvalifikaci nezbytnou ve svém členském státě ke jmenování do vysokých funkcí v rámci státního zastupitelství nebo soudů a relevantní praktické zkušenosti s vnitrostátními právními systémy, finančním šetřením a s mezinárodní justiční spoluprací v trestních věcech.
2. Po obdržení odůvodněného stanoviska výběrové komise uvedené v čl. 14 odst. 3 Rada vybere a jmenuje jednoho z kandidátů do funkce evropského žalobce daného členského státu. Pokud výběrová komise dojde k závěru, že některý kandidát nesplňuje podmínky požadované k výkonu povinností evropského žalobce, je její stanovisko pro Radu závazné.
3. Rada, jež rozhoduje prostou většinou, vybírá a jmenuje evropské žalobce na funkční období šesti let, které nelze obnovit. Na konci tohoto šestiletého období může Rada rozhodnout o prodloužení funkčního období o dobu nejvýše tří let.
4. Každé tři roky dochází k částečné obměně jedné třetiny evropských žalobců. Rada, jež rozhoduje prostou většinou, přijme přechodná ustanovení pro jmenování evropských žalobců na jejich první funkční období a v jeho průběhu.
5. Soudní dvůr může na žádost Evropského parlamentu, Rady nebo Komise odvolat evropského žalobce, pokud shledá, že již není schopen vykonávat své povinnosti nebo že je závažným způsobem porušil.
6. Pokud evropský žalobce odstoupí, je odvolán nebo odejde z funkce z jakéhokoli jiného důvodu, jeho místo se neprodleně obsadí postupem stanoveným v odstavcích 1 a 2. Pokud daný evropský žalobce rovněž vykonává funkci náměstka evropského nejvyššího žalobce, je z ní automaticky odvolán.
7. Kolegium při jmenování každého evropského žalobce určí jednoho z evropských pověřených žalobců stejného členského státu, aby nahradil evropského žalobce, který není schopen vykonávat svou funkci nebo který odešel z funkce v souladu s odstavci 5 a 6.

Pokud kolegium uzná potřebu zastoupení, jedná určená osoba jako prozatímní evropský žalobce až do nahrazení nebo návratu evropského žalobce, a to po dobu nepřesahující tři měsíce. Kolegium může na základě žádosti tuto dobu prodloužit, je-li to nezbytné. Mechanismy a způsoby dočasného zastupování stanoví a upravuje jednací řád Úřadu.

Článek 17

Jmenování a odvolávání evropských pověřených žalobců

1. Na návrh evropského nejvyššího žalobce jmenuje kolegium evropské pověřené žalobce navržené členskými státy. Kolegium může navrženou osobu odmítnout, pokud nesplňuje kritéria uvedená v odstavci 2. Evropské pověření žalobci jsou jmenováni na obnovitelné funkční období pěti let.
2. Evropské pověření žalobci musí být od okamžiku jmenování do funkce evropských pověřených žalobců až do svého odvolání aktivními členy státních zastupitelství nebo soudních orgánů v příslušných členských státech, jež je navrhly. Musí poskytovat veškeré záruky nezávislosti a mít potřebnou kvalifikaci a relevantní praktické zkušenosti s vnitrostátním právním systémem.

3. Kolegium odvolá evropského pověřeného žalobce, pokud shledá, že již nesplňuje požadavky uvedené v odstavci 2 anebo že není schopen vykonávat své povinnosti nebo je závažným způsobem porušil.

4. Pokud členský stát rozhodne, že vnitrostátního žalobce, který byl jmenován do funkce evropského pověřeného žalobce, odvolá nebo mu uloží disciplinární opatření z důvodů, které nesouvisí s jeho povinnostmi podle tohoto nařízení, informuje evropského nejvyššího žalobce před tím, než daný krok učiní. Členský stát nesmí evropského pověřeného žalobce odvolat ani mu uložit disciplinární opatření z důvodů souvisejících s jeho povinnostmi podle tohoto nařízení bez souhlasu evropského nejvyššího žalobce. Pokud evropský nejvyšší žalobce nesouhlasí, může dotčený členský stát požádat kolegium o přezkum této záležitosti.

5. Pokud evropský pověřený žalobce odstoupí, pokud jeho služeb již není k plnění úkolů Úřadu zapotřebí nebo pokud je odvolán či odejde z funkce z jakýchkoli jiných důvodů, příslušný členský stát neprodleně uvědomí evropského nejvyššího žalobce a v případě potřeby navrhne jiného žalobce, který bude jmenován novým evropským pověřeným žalobcem v souladu s odstavcem 1.

Článek 18

Postavení správního ředitele

1. Správní ředitel má status dočasného zaměstnance Úřadu podle čl. 2 písm. a) pracovního řádu.
2. Správní ředitel je jmenován kolegiem ze seznamu uchazečů navržených evropským nejvyšším žalobcem na základě otevřeného a transparentního výběrového řízení v souladu s jednacím řádem Úřadu. Pro účel uzavření smlouvy se správním ředitelem je Úřad zastoupen evropským nejvyšším žalobcem.
3. Funkční období správního ředitele trvá čtyři roky. Do konce tohoto období provede kolegium posouzení, které zohlední hodnocení výsledků správního ředitele.
4. Kolegium může na návrh evropského nejvyššího žalobce, který zohlední posouzení podle odstavce 3, jednou prodloužit funkční období správního ředitele nejdéle o čtyři roky.
5. Správní ředitel, jehož funkční období bylo prodlouženo, se nemůže zúčastnit dalšího výběrového řízení na tutéž funkci na konci celkového období.
6. Správní ředitel se zodpovídá evropskému nejvyššímu žalobci a kolegiu.
7. Správní ředitel může být odvolán z úřadu rozhodnutím kolegia přijatým dvoutřetinovou většinou hlasů jeho členů, aniž jsou dotčena příslušná pravidla týkající se ukončení smlouvy stanovená ve služebním řádu a pracovním řádu.

Článek 19

Povinnosti správního ředitele

1. Správní ředitel spravuje Úřad po administrativní a rozpočtové stránce.
2. Aniž jsou dotčeny pravomoci kolegia nebo evropského nejvyššího žalobce, je správní ředitel nezávislý ve výkonu svých povinností a nesmí vyžadovat ani přijímat pokyny žádné vlády ani jiného orgánu.

3. Správní ředitel zastupuje Úřad navenek pro administrativní a rozpočtové účely. Správní ředitel plní rozpočet Úřadu.
4. Správní ředitel odpovídá za plnění administrativních úkolů svěřených Úřadu tímto nařízením, zejména za:
 - a) každodenní správu Úřadu a řízení zaměstnanců;
 - b) provádění rozhodnutí přijatých evropským nejvyšším žalobcem nebo kolegiem;
 - c) přípravu návrhu ročního a víceletého programového dokumentu a jeho předložení evropskému nejvyššímu žalobci;
 - d) provádění ročních a víceletých pracovních programových dokumentů a předkládání zpráv kolegiu o jejich provádění;
 - e) přípravu administrativních a rozpočtových částí výroční zprávy o činnosti Úřadu;
 - f) přípravu akčního plánu opatření vyplývajících ze závěrů interních či externích zpráv o auditu, hodnocení a vyšetřování, včetně těch, které vyhotoví evropský inspektor ochrany údajů a úřad OLAF, a za předkládání zpráv oběma těmito institucím a kolegiu dvakrát ročně;
 - g) vypracování interní strategie Úřadu pro boj proti podvodům a jeho předložení kolegiu ke schválení;
 - h) přípravu návrhu finančních pravidel Úřadu a jeho předložení evropskému nejvyššímu žalobci;
 - i) přípravu návrhu odhadu příjmů a výdajů Úřadu a jeho předložení evropskému nejvyššímu žalobci;
 - j) poskytování nezbytné administrativní podpory pro usnadnění operativní činnosti Úřadu;
 - k) poskytování podpory evropskému nejvyššímu žalobci a náměstkům evropského nejvyššího žalobce při plnění jejich povinností.

Článek 20

Prozatímní administrativní uspořádání Úřadu

1. Za zřízení a počáteční administrativní fungování Úřadu odpovídá na základě prozatímních rozpočtových prostředků vyčleněných z vlastního rozpočtu Komise až do doby, než bude mít Úřad kapacitu k plnění vlastního rozpočtu. Za tímto účelem Komise může:
 - a) po konzultaci s Radou určit úředníka Komise, který bude působit jako prozatímní správní ředitel a plnit jemu svěřené povinnosti, včetně výkonu pravomocí svěřených služebním řádem a pracovním řádem orgánu oprávněnému ke jmenování, pokud jde o administrativní zaměstnance Úřadu ve vztahu k pracovním místům, která je třeba obsadit před nástupem správního ředitele do funkce podle článku 18;
 - b) nabídnout podporu Úřadu, zejména vysláním omezeného počtu úředníků Komise potřebného k výkonu administrativních činností Úřadu pod vedením prozatímního správního ředitele.
2. Prozatímní správní ředitel může schvalovat všechny platby hrazené z prostředků, které jsou zaneseny v rozpočtu Úřadu, a může uzavírat smlouvy, včetně smluv s pracovníky.

3. Jakmile se kolegium ujme svých funkcí v souladu s čl. 9 odst. 1, plní prozatímní správní ředitel své povinnosti v souladu s článkem 18. Prozatímní správní ředitel přestane tuto funkci vykonávat, jakmile se svých povinností ujme správní ředitel poté, co byl v souladu s článkem 18 jmenován kolegiem.

4. Než se kolegium ujme svých funkcí v souladu s čl. 9 odst. 1, plní jeho úkoly stanovené v tomto článku Komise v konzultaci se skupinou odborníků složenou ze zástupců členských států.

ODDÍL 3

Jednací řád úřadu

Článek 21

Jednací řád Úřadu

1. Organizace práce Úřadu se řídí jeho jednacím řádem.
2. Jakmile bude Úřad zřízen, vypracuje evropský nejvyšší žalobce neprodleně návrh jednacího řádu Úřadu, který přijímá kolegium dvoutřetinovou většinou hlasů.
3. Změny jednacího řádu Úřadu mohou být navrženy kterýmkoli evropským žalobcem a jsou přijaty, pokud tak kolegium rozhodne dvoutřetinovou většinou hlasů.

KAPITOLA IV

PRAVOMOC A VÝKON PRAVOMOCI ÚŘADU

ODDÍL 1

Pravomoc úřadu

Článek 22

Věcná příslušnost Úřadu

1. Úřad je příslušný ve vztahu k trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie, které jsou stanoveny ve směrnici (EU) 2017/1371, jak byla provedena ve vnitrostátním právu, bez ohledu na to, zda by stejné trestné jednání mohlo být podle vnitrostátního práva klasifikováno jako jiný druh trestného činu. Pokud jde o trestné činy uvedené v čl. 3 odst. 2 písm. d) směrnice (EU) 2017/1371, jak byla provedena ve vnitrostátním právu, je Úřad příslušný pouze tehdy, pokud jsou úmyslné činy nebo opomenutí vymezené v uvedeném ustanovení spojeny s územím dvou nebo více členských států a zahrnují celkovou škodu ve výši nejméně 10 milionů EUR.
2. Úřad je rovněž příslušný pro trestné činy související s účastí na zločinném spolčení definovanou v rámcovém rozhodnutí 2008/841/SVV, jak je provedeno ve vnitrostátním právu, pokud se trestná činnost takového zločinného spolčení zaměřuje na páchaní jakýchkoli trestných činů uvedených v odstavci 1.
3. Úřad je rovněž příslušný pro jakýkoli jiný trestný čin, který je neoddělitelně spjatý s trestným jednáním spadajícím do působnosti odstavce 1 tohoto článku. Příslušnost k těmto trestným činům lze vykonávat pouze v souladu s čl. 25 odst. 3.
4. V každém případě platí, že Úřad není příslušný pro trestné činy týkající se vnitrostátních přímých daní včetně trestných činů s nimi neoddělitelně spjatých. Struktura a fungování orgánů daňové správy členských států nejsou tímto nařízením dotčeny.

Článek 23

Místní a osobní příslušnost Úřadu

Úřad je příslušný pro trestné činy uvedené v článku 22, pokud tyto činy:

- a) byly zcela nebo z části spáchány na území jednoho či více členských států;
- b) byly spáchány státním příslušníkem členského státu, za předpokladu, že členský stát má příslušnost k těmto trestným činům, pokud byly spáchány mimo jeho území, nebo

- c) byly spáchány mimo území uvedená v písmenu a) osobou, na niž se v době spáchání trestného činu vztahoval služební řád nebo pracovní řád, za předpokladu, že je dána příslušnost členského státu k těmto trestným činům, pokud byly spáchány mimo jeho území.

ODDÍL 2

Výkon pravomoci úřadu

Článek 24

Ohlašování, zaznamenávání a ověřování informací

1. Orgány, instituce a jiné subjekty Unie a orgány členských států příslušné podle příslušného vnitrostátního práva ohlásí Úřadu bez zbytečného odkladu jakékoli trestné jednání, u něhož by mohl vykonat svou pravomoc v souladu s článkem 22 a čl. 25 odst. 2 a 3.

2. Pokud justiční nebo donucovací orgán členského státu zahájí vyšetřování v souvislosti s trestným činem, u něhož by Úřad mohl vykonat svou pravomoc v souladu s článkem 22 a čl. 25 odst. 2 a 3, nebo pokud kdykoli po zahájení vyšetřování příslušný justiční nebo donucovací orgán členského státu shledá, že se vyšetřování týká takového trestného činu, uvědomí o tom bez zbytečného odkladu Úřad, aby ten mohl rozhodnout, zda uplatní své evokační právo podle článku 27.

3. Pokud justiční nebo donucovací orgán členského státu zahájí vyšetřování v souvislosti s trestným činem, jak je vymezen v článku 22, a shledá, že by Úřad mohl v souladu s čl. 25 odst. 3 nevykonat svou pravomoc, Úřad o tom uvědomí.

4. Ohlášení musí obsahovat alespoň popis skutečností, včetně posouzení škody, která byla nebo by mohla být způsobena, možné právní kvalifikace, jakož i veškeré dostupné informace o potenciálních obětech, podezřelých a dalších dotčených osobách.

5. Úřad je v souladu s odstavci 1 a 2 tohoto článku informován i o případech, kdy není možné posoudit, zda jsou splněna kritéria stanovená v čl. 25 odst. 2.

6. Informace poskytnuté Úřadu se zaznamenávají a ověřují v souladu s jeho jednacím řádem. Ověření posoudí, zda na základě informací poskytnutých v souladu s odstavci 1 a 2 existují důvody pro zahájení vyšetřování nebo uplatnění evokačního práva.

7. Pokud po ověření Úřad rozhodne, že neexistují důvody pro zahájení vyšetřování v souladu s článkem 26 nebo pro uplatnění jeho evokačního práva v souladu s článkem 27, odůvodnění se zaznamená v systému správy případů.

Úřad o tom informuje orgán, který podal zprávu o trestném jednání v souladu s odstavcem 1 nebo 2, oběti trestných činů, a stanoví-li tak vnitrostátní právní předpisy, i jiné osoby, které trestné jednání ohlásily.

8. Pokud se Úřad dozví, že mohl být spáchán trestný čin mimo rozsah pravomoci Úřadu, uvědomí o tom bez zbytečného odkladu příslušné vnitrostátní orgány a předá jim veškeré související důkazy.

9. V jednotlivých případech může Úřad požadovat další relevantní informace, které mají k dispozici orgány, instituce a jiné subjekty Unie a orgány členských států. Požadované informace se mohou týkat jiných porušení předpisů, která způsobila škodu finančním zájmům Unie, než jsou porušení spadající do pravomoci Úřadu v souladu s čl. 25 odst. 2.

10. Úřad může požadovat další informace s cílem umožnit kolegiu, aby v souladu s čl. 9 odst. 2 vydalo obecné pokyny k výkladu povinnosti informovat Úřad o případech spadajících do působnosti čl. 25 odst. 2.

Článek 25

Výkon pravomoci Úřadu

1. Úřad vykonává svou pravomoc tím, že zahájí vyšetřování podle článku 26 nebo rozhodne, že uplatní své evokační právo podle článku 27. Pokud se Úřad rozhodne vykonat svou pravomoc, nesmějí příslušné vnitrostátní orgány vykonávat vlastní pravomoc ve vztahu ke stejnému trestnému jednání.

2. Pokud trestný čin spadající do působnosti článku 22 způsobil nebo mohl způsobit škodu finančním zájmům Unie v hodnotě nižší než 10 000 EUR, může Úřad vykonat svou pravomoc, pouze pokud:

- a) má případ dopad na úrovni Unie, což vyžaduje, aby vyšetřování vedl Úřad, nebo
- b) ze spáchání tohoto trestného činu by mohli být podezřelí úředníci nebo jiní zaměstnanci Unie nebo členové orgánů Unie.

Úřad případně konzultuje příslušné vnitrostátní orgány nebo subjekty Unie, aby bylo možné stanovit, zda jsou splněna kritéria vymezená v prvním pododstavci písm. a) a b).

3. Úřad se zdrží výkonu své pravomoci v souvislosti s jakýmkoli trestným činem spadajícím do působnosti článku 22 a po konzultaci s příslušnými vnitrostátními orgány předá případ bez zbytečného odkladu příslušným orgánům v souladu s článkem 34, pokud:

- a) nejvyšší sankce stanovená ve vnitrostátním právu za trestný čin spadající do působnosti čl. 22 odst. 1 není přísnější než nejvyšší sankce za neoddivitelně spjatý trestný čin podle čl. 22 odst. 3, ledaže byl tento neoddivitelně spjatý trestný čin nástrojem ke spáchání trestného činu spadajícího do působnosti čl. 22 odst. 1, nebo
- b) existuje důvod předpokládat, že škoda, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmům Unie trestným činem uvedeným v článku 22, nepřesahuje škodu, která byla nebo by mohla být způsobena jiné oběti.

První pododstavec písm. b) tohoto odstavce se nepoužije na trestné činy uvedené v čl. 3 odst. 2 písm. a), b) a d) směrnice (EU) 2017/1371, jak byla provedena ve vnitrostátním právu.

4. Úřad může, se souhlasem příslušných vnitrostátních orgánů, vykonat své pravomoci ve vztahu k trestným činům uvedeným v článku 22 v případech, které by jinak byly vyloučeny na základě použití odst. 3 písm. b) tohoto článku, pokud se zdá, že Úřad je ve výhodnějším postavení pro dané vyšetřování nebo trestní stíhání.

5. Úřad uvědomí příslušné vnitrostátní orgány bez zbytečného odkladu o každém rozhodnutí o výkonu nebo zdržení se výkonu svých pravomocí.

6. Nedojde-li mezi Úřadem a vnitrostátními orgány pověřenými trestním stíháním ke shodě v otázce, zda trestné jednání spadá do působnosti čl. 22 odst. 2 nebo 3 nebo čl. 25 odst. 2 nebo 3, rozhodnou o příslušnosti k vyšetřování daného případu vnitrostátní orgány příslušné k určení příslušnosti v případech trestního stíhání na vnitrostátní úrovni. Členské státy určí vnitrostátní orgán, který rozhodne o určení příslušnosti.

KAPITOLA V

PRAVIDLA PRO POSTUPY PŘI VYŠETŘOVÁNÍ, VYŠETŘOVACÍ ÚKONY, TRESTNÍ STÍHÁNÍ A ALTERNATIVNÍ OPATŘENÍ K TRESTNÍMU STÍHÁNÍ

ODDÍL 1

Pravidla pro vyšetřování

Článek 26

Zahájení vyšetřování a rozdělení pravomocí v rámci Úřadu

1. Pokud v souladu s příslušným vnitrostátním právem existují dostatečné důvody se domnívat, že dochází nebo došlo ke spáchání trestného činu, který spadá do pravomoci Úřadu, zahájí vyšetřování evropský pověřený žalobce v členském státě, který je podle svého vnitrostátního práva příslušný pro daný trestný čin, aniž jsou dotčena pravidla stanovená v čl. 25 odst. 2 a 3, a zaznamená tuto skutečnost v systému správy případů.

2. Pokud se Úřad po ověření v souladu s čl. 24 odst. 6 rozhodne zahájit vyšetřování, bez zbytečného odkladu o tom informuje orgán, který trestné jednání ohlásil v souladu s čl. 24 odst. 1 nebo 2.

3. Pokud evropský pověřený žalobce vyšetřování nezahájil, dá stálá komora, jíž byl daný případ přidělen, za podmínek stanovených v odstavci 1 evropskému pověřenému žalobci pokyn k zahájení vyšetřování.

4. Případ zpravidla zahajuje a projednává evropský pověřený žalobce z členského státu, v němž se trestná činnost soustřeďuje, nebo – bylo-li spácháno několik souvisejících trestných činů spadajících do pravomoci Úřadu – z členského státu, v němž byla spáchána většina trestných činů. Evropský pověřený žalobce z jiného členského státu, který je pro daný případ příslušný, může zahájit vyšetřování nebo dostat od příslušné stálé komory pokyn k zahájení vyšetřování, pouze pokud je odchylka od pravidla uvedeného v předchozí větě řádně odůvodněna, se zohledněním těchto kritérií v následujícím pořadí:

- a) místo obvyklého bydliště podezřelé nebo obviněné osoby;
- b) státní příslušnost podezřelé nebo obviněné osoby;
- c) místo, kde došlo k hlavní finanční škodě.

5. Do přijetí rozhodnutí o zahájení trestního stíhání v souladu s článkem 36 se může příslušná stálá komora v případě, pro nějž je příslušný více než jeden členský stát, a po konzultaci s evropskými žalobci nebo dotčenými evropskými pověřenými žalobci rozhodnout:

- a) předat případ evropskému pověřenému žalobci v jiném členském státě;
- b) případy sloučit nebo rozdělit a u každého případu vybrat evropského pověřeného žalobce, který jej projedná,

pokud jsou taková rozhodnutí v obecném zájmu spravedlnosti a v souladu s kritérii pro výběr evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, v souladu s odstavcem 4 tohoto článku.

6. Pokud stálá komora přijímá rozhodnutí o předání, sloučení nebo rozdělení případu, náležitě zohlední současný stav vyšetřování.

7. Úřad uvědomí příslušné vnitrostátní orgány bez zbytečného odkladu o každém rozhodnutí o zahájení vyšetřování.

Článek 27

Evokační právo

1. Po obdržení všech relevantních informací v souladu s čl. 24 odst. 2 rozhodne Úřad co nejdříve a nejpozději pět dnů po tomto obdržení, zda uplatní své evokační právo, a o svém rozhodnutí uvědomí vnitrostátní orgány. Evropský nejvyšší žalobce může v konkrétním případě přijmout odůvodněné rozhodnutí prodloužit uvedenou lhůtu nejdéle o pět dnů a v takovém případě o tom uvědomí vnitrostátní orgány.

2. Během lhůt uvedených v odstavci 1 nesmějí vnitrostátní orgány přijmout žádné rozhodnutí podle vnitrostátního práva, které může mít za následek, že by Úřad nemohl uplatnit své evokační právo.

Vnitrostátní orgány přijmou v souladu s vnitrostátním právem jakékoli naléhavé opatření nezbytné k tomu, aby zajistily účinné vyšetřování a trestní stíhání.

3. Pokud se Úřad jinými prostředky, než jsou informace uvedené v čl. 24 odst. 2, dozví o tom, že vyšetřování v souvislosti s trestným činem, pro který by mohl být příslušný, již vykonávají příslušné orgány členského státu, uvědomí neprodleně tyto orgány. Poté, co byl řádně informován v souladu s čl. 24 odst. 2, rozhodne Úřad o tom, zda uplatní své evokační právo. Toto rozhodnutí přijme ve lhůtách stanovených v odstavci 1 tohoto článku.

4. Je-li to vhodné, konzultuje Úřad příslušné orgány dotčeného členského státu dříve, než rozhodne, zda uplatní své evokační právo.

5. Pokud Úřad uplatní své evokační právo, předají příslušné orgány členských států spis Úřadu a zdrží se provádění dalších vyšetřovacích úkonů týkajících se téhož trestného činu.

6. Evokační právo stanovené v tomto článku může uplatnit evropský pověřený žalobce z kteréhokoli členského státu, jehož příslušné orgány zahájily vyšetřování v souvislosti s trestným činem, který spadá do působnosti článků 22 a 23.

Pokud evropský pověřený žalobce, který obdržel informace v souladu s čl. 24 odst. 2, zvažuje, že evokační právo neuplatní, uvedomí o tom příslušnou stálou komoru prostřednictvím evropského žalobce ze svého členského státu s cílem umožnit stálé komoře rozhodnout v souladu s čl. 10 odst. 4.

7. Pokud se Úřad zdržel výkonu své pravomoci, uvedomí o tom bez zbytečného odkladu příslušné vnitrostátní orgány. Příslušné vnitrostátní orgány informují Úřad kdykoli v průběhu řízení o jakýchkoli nových skutečnostech, které by mohly Úřadu poskytnout důvody, aby přehodnotil své předchozí rozhodnutí nevykonat svou pravomoc.

Úřad může uplatnit své evokační právo po obdržení těchto informací za předpokladu, že vnitrostátní vyšetřování nebylo dosud dokončeno a že soudu nebyla podána obžaloba. Toto rozhodnutí přijme ve lhůtě stanovené v odstavci 1.

8. Pokud se v souvislosti s trestnými činy, které způsobily nebo by mohly způsobit škodu finančním zájmům Unie v hodnotě nižší než 100 000 EUR, kolegium domnívá, že vzhledem ke stupni závažnosti trestného činu nebo složitosti řízení v konkrétním případě není třeba, aby byl daný případ vyšetřován nebo trestně stíhán na úrovni Unie, vydá v souladu s čl. 9 odst. 2 obecné pokyny umožňující evropským pověřeným žalobcům nezávisle a bez zbytečného odkladu rozhodnout, že daný případ prostřednictvím evokace nepřevezmou.

Pokyny za pomoci jasných kritérií dostatečně podrobně vymezí okolnosti, na které se vztahují, se zvláštním ohledem na povahu trestného činu, naléhavost situace a závazek příslušných vnitrostátních orgánů přijmout všechna nezbytná opatření s cílem plně nahradit škodu způsobenou finančním zájmům Unie.

9. S cílem zajistit soudržné uplatňování pokynů informuje evropský pověřený žalobce příslušnou stálou komoru o každém rozhodnutí přijatém v souladu s odstavcem 8 a každá stálá komora podá každoročně zprávu kolegiu o uplatňování pokynů.

Článek 28

Vedení vyšetřování

1. Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, může v souladu s tímto nařízením a s vnitrostátním právem buď provádět vyšetřovací úkony a jiná opatření sám, nebo vydat pokyny příslušným orgánům svého členského státu. Tyto orgány v souladu s vnitrostátním právem zajistí, aby byly všechny pokyny dodrženy, a přijmou opatření, kterými byly pověřeny. Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, předá prostřednictvím systému správy případů zprávu příslušnému evropskému žalobci a stálé komoře v případě jakýchkoli významných změn v dané věci, v souladu s pravidly stanovenými v jednacím řádu Úřadu.

2. Kdykoli během vyšetřování vedeného Úřadem přijmou příslušné vnitrostátní orgány v souladu s vnitrostátním právem naléhavá opatření nezbytná k zajištění účinného vyšetřování, i pokud výslovně nejdou na pokyn evropského pověřeného žalobce, který případ projednává. Vnitrostátní orgány o těchto opatřeních bez zbytečného odkladu uvedomí evropského pověřeného žalobce, který případ projednává.

3. Příslušná stálá komora může na návrh dohlížejícího evropského žalobce rozhodnout o předání případu jinému evropskému pověřenému žalobci v tomtéž členském státě, pokud evropský pověřený žalobce, který případ projednává:

a) nemůže provádět vyšetřování nebo trestní stíhání nebo

b) nedodržuje pokyny příslušné stálé komory nebo příslušného evropského žalobce.

4. Ve výjimečných případech může dohlížející evropský žalobce po obdržení souhlasu příslušné stálé komory přijmout odůvodněné rozhodnutí vést vyšetřování osobně, buď tím, že provede vyšetřovací úkony a jiná opatření osobně, nebo že vydá pokyn příslušným orgánům svého členského státu, pokud se to jeví jako nezbytné v zájmu účinnosti vyšetřování či trestního stíhání z důvodu jednoho nebo více následujících kritérií:

- a) závažnost trestného činu, zejména s ohledem na jeho možný dopad na úrovni Unie;
- b) skutečnost, že se vyšetřování týká úředníků nebo ostatních zaměstnanců Evropské unie nebo členů orgánů Unie;
- c) selhání mechanismu předání stanoveného v odstavci 3.

Za těchto výjimečných okolností členské státy zajistí, aby byl evropský žalobce oprávněn nařizovat nebo požadovat vyšetřovací úkony a jiná opatření a aby měl veškeré pravomoci, odpovědnosti a povinnosti, jako by měl evropský pověřený žalobce v souladu s tímto nařízením a vnitrostátním právem.

O rozhodnutí přijatém podle tohoto odstavce musí být bez zbytečného odkladu informováni příslušné vnitrostátní orgány a evropští pověřeni žalobci, kteří se daným případem zabývají.

Článek 29

Zrušení výsad nebo imunit

1. Pokud se vyšetřování Úřadu týká osob chráněných výsadami nebo imunitami podle vnitrostátního práva a tyto výsady nebo imunity představují pro dané vyšetřování překážku, podá evropský nejvyšší žalobce odůvodněnou písemnou žádost o jejich zrušení v souladu s postupy stanovenými tímto vnitrostátním právem.

2. Pokud se vyšetřování Úřadu týká osob chráněných výsadami nebo imunitami podle práva Unie, zejména podle Protokolu o výsadách a imunitách Evropské unie, a tyto výsady nebo imunity představují pro konkrétní vyšetřování překážku, podá evropský nejvyšší žalobce odůvodněnou písemnou žádost o jejich zrušení v souladu s postupy stanovenými právem Unie.

ODDÍL 2

Pravidla pro vyšetřovací úkony a jiná opatření

Článek 30

Vyšetřovací úkony a jiná opatření

1. Členské státy zajistí, aby alespoň v případech, kdy je pro trestný čin, který je předmětem vyšetřování, stanoven trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby ve výši nejméně čtyř let, měli evropští pověřeni žalobci pravomoc nařídít nebo vyžádat si následující vyšetřovací úkony:

- a) vykonat prohlídku všech prostor, pozemků, dopravních prostředků, soukromého obydlí, oděvů a jakéhokoli jiného osobního majetku nebo počítačového systému a přijmout veškerá zajišťovací opatření nezbytná k zachování jejich neporušenosti a k tomu, aby se předešlo ztrátě nebo znehodnocení důkazů;
- b) zajistit předložení veškerých souvisejících předmětů či dokumentů v původní nebo jiné stanovené podobě;
- c) zajistit předložení uložených počítačových dat, šifrovaných či nešifrovaných, v původní nebo jiné stanovené podobě, včetně údajů o bankovních účtech a provozních údajů, s výjimkou údajů konkrétně zadržovaných v souladu s vnitrostátními právními předpisy podle čl. 15 odst. 1 druhé věty směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES⁽¹⁾;
- d) zajistit nástroje trestné činnosti a výnosy z ní, včetně majetku, u něhož se očekává, že bude předmětem propadnutí na základě rozhodnutí soudu, u něhož probíhá soudní řízení, pokud existuje důvod se domnívat, že majitel či držitel nástrojů trestné činnosti nebo výnosů nebo osoba je kontrolující se bude snažit zmařit výkon rozhodnutí nařizujícího propadnutí;

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických telekomunikací (Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37).

e) zachycovat elektronickou komunikaci podezřelé nebo obviněné osoby, která probíhá prostřednictvím libovolných prostředků používaných touto osobou pro elektronickou komunikaci;

f) sledovat a vyhledávat jakýkoli předmět technickými prostředky, včetně sledovaných zásilek s věcmi.

2. Aniž je dotčen článek 29, mohou vyšetřovací úkony uvedené v odstavci 1 tohoto článku podléhat podmínkám podle příslušného vnitrostátního práva, pokud toto právo výslovně stanoví zvláštní omezení pro určité kategorie osob nebo osoby určitého povolání, jež jsou právně vázány povinností zachování důvěrnosti.

3. Vyšetřovací úkony uvedené v odst. 1 písm. c), e) a f) tohoto článku mohou podléhat dalším podmínkám, včetně omezení, stanoveným v příslušném vnitrostátním právu. Členské státy mohou zejména omezit uplatňování odst. 1 písm. e) a f) tohoto článku na určité závažné trestné činy. Členský stát, který má v úmyslu takové omezení uplatnit, oznámí Úřadu příslušný seznam určitých závažných trestných činů v souladu s článkem 117.

4. Evropští pověřeni žalobci mají pravomoc vyžádat si nebo nařídit ve svých členských státech vedle úkonů uvedených v odstavci 1 jakákoli další opatření, která jsou podle vnitrostátního práva v podobných případech státním zástupcům dostupná.

5. Evropští pověřeni žalobci mohou úkony a opatření uvedené v odstavcích 1 a 4 nařídit pouze tehdy, pokud existují dostatečné důvody se domnívat, že by daný konkrétní úkon nebo opatření mohl poskytnout informace nebo důkazy přínosné pro vyšetřování, a pokud není dostupné opatření, které by představovalo menší zásah a zároveň by umožnilo dosáhnout stejného cíle. Postupy a způsoby provádění úkonů a opatření se řídí příslušným vnitrostátním právem.

Článek 31

Přeshraniční vyšetřování

1. Evropští pověřeni žalobci jednají v úzké spolupráci a v přeshraničních případech si vzájemně pomáhají a pravidelně je spolu konzultují. Má-li být opatření přijato v jiném členském státě, než je členský stát evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, rozhodne tento evropský pověřený žalobce o přijetí nezbytného opatření a přidělí je evropskému pověřenému žalobci nacházejícímu se v členském státě, kde má být toto opatření provedeno.

2. Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, může přidělit jakákoli opatření, která má k dispozici podle článku 30. Odůvodnění a přijetí takových opatření se řídí právem členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává. Pokud evropský pověřený žalobce, který případ projednává, přidělí provedení vyšetřovacího úkonu jednomu nebo několika evropským pověřeným žalobcům z jiného členského státu, informuje o tom současně svého dohlížejícího evropského žalobce.

3. Pokud se podle práva členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce požaduje pro daný úkon soudní povolení, musí tento pomocný evropský pověřený žalobce takové povolení obdržet v souladu s právem daného členského státu.

Je-li soudní povolení pro přidělený úkon zamítnuto, vezme evropský pověřený žalobce, který případ projednává, přidělení zpět.

Pokud však právo členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce takové soudní povolení nepožaduje, ale požaduje je právo členského státu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, získá soudní povolení tento evropský pověřený žalobce a předloží je spolu s přidělením.

4. Pomocný evropský pověřený žalobce přidělené opatření provede nebo nařídí příslušnému vnitrostátnímu orgánu, aby tak učinil.

5. Pokud se pomocný evropský pověřený žalobce domnívá, že:
- a) přidělení je neúplné nebo obsahuje zjevnou chybu;
 - b) opatření nelze provést ve lhůtě stanovené v přidělení z opodstatněných a objektivních důvodů;
 - c) alternativní, avšak méně rušivé opatření by umožnilo dosáhnout stejných výsledků jako přidělené opatření nebo
 - d) přidělené opatření neexistuje nebo by nebylo podle práva jeho členského státu k dispozici v obdobném vnitrostátním případě,

informuje o tom svého dohlížejícího evropského žalobce a konzultuje evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, aby tuto otázku společně vyřešili.

6. Pokud přidělené opatření v čistě vnitrostátní situaci neexistuje, ale bylo by k dispozici v situaci přeshraniční, kterou upravují právní nástroje o vzájemném uznávání nebo přeshraniční spolupráci, mohou dotčení evropští pověřený žalobci po dohodě s příslušnými dohlížejícími evropskými žalobci tyto nástroje použít.

7. Pokud se evropským pověřeným žalobcům nepodaří věc vyřešit do sedmi pracovních dnů a přidělení je zachováno, předá se věc příslušné stálé komoře. Totéž platí, i pokud přidělené opatření nebylo provedeno ve lhůtě stanovené v přidělení nebo v přiměřené lhůtě.

8. Příslušná stálá komora evropské pověřené žalobce zabývající se daným případem v nezbytném rozsahu vyslechne a poté v souladu s příslušným vnitrostátním právem i tímto nařízením bez zbytečného odkladu rozhodne, zda a v jaké lhůtě provede pomocný evropský pověřený žalobce potřebné přidělené opatření nebo náhradní opatření, a toto rozhodnutí sdělí danému evropskému pověřenému žalobci prostřednictvím příslušného evropského žalobce.

Článek 32

Výkon přidělených opatření

Přidělená opatření se provádějí v souladu s tímto nařízením a právem členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce. Dodržují se formální náležitosti a postupy výslovně uvedené evropským pověřeným žalobcem, který případ projednává, pokud nejsou v rozporu se základními právními zásadami členského státu pomocného evropského pověřeného žalobce.

Článek 33

Zatčení v průběhu přípravného řízení a přeshraniční předávání

1. Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, může nařídit zatčení podezřelé či obviněné osoby nebo její vzetí do vazby v souladu s vnitrostátním právem použitelným v obdobných vnitrostátních případech, nebo může o toto zatčení či vzetí do vazby požádat.

2. Pokud je nezbytné zatknout a předat osobu, která nepobývá v členském státě, v němž se nachází evropský pověřený žalobce, který případ projednává, vydá tento žalobce evropský zatýkácí rozkaz v souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV⁽¹⁾ nebo požádá příslušný orgán dotyčného členského státu, aby takový rozkaz vydal.

ODDÍL 3

Pravidla pro trestní stíhání

Článek 34

Postoupení a předání řízení vnitrostátním orgánům

1. Pokud z vyšetřování vedeného Úřadem vyplyne, že skutečnosti, které byly předmětem vyšetřování, nenaplní skutkovou podstatu trestného činu, pro který je příslušný podle článků 22 a 23, rozhodne příslušná stálá komora bez zbytečného odkladu o postoupení případu příslušným vnitrostátním orgánům.

⁽¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1).

2. Pokud z vyšetřování vedeného Úřadem vyplýne, že již nejsou plněny zvláštní podmínky pro výkon jeho pravomoci uvedené v čl. 25 odst. 2 a 3, rozhodne příslušná stálá komora bez zbytečného odkladu a před zahájením trestního stíhání u vnitrostátních soudů o postoupení dané věci příslušným vnitrostátním orgánům.

3. Pokud se kolegium s ohledem na trestné činy, které způsobily nebo by mohly způsobit škodu finančním zájmům Unie v hodnotě nižší než 100 000 EUR, domnívá, že vzhledem ke stupni závažnosti trestného činu nebo složitosti řízení v konkrétním případě není třeba, aby byl daný případ vyšetřován nebo trestně stíhán na úrovni Unie, a že by to bylo v zájmu účinnosti vyšetřování nebo trestního stíhání, vydá v souladu s čl. 9 odst. 2 obecné pokyny umožňující stálé komoře postoupit případ příslušným vnitrostátním orgánům.

Tyto pokyny rovněž umožní stálým komorám postoupit případ příslušným vnitrostátním orgánům, pokud Úřad vykonává pravomoc v souvislosti s trestnými činy uvedenými v čl. 3 odst. 2 písm. a) a b) směrnice (EU) 2017/1371 a pokud škoda, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmům Unie, nepřesahuje škodu, která byla nebo by mohla být způsobena jiné oběti.

S cílem zajistit soudržné uplatňování pokynů podá každá stálá komora každoročně zprávu kolegiu o jejich uplatňování.

Taková postoupení zahrnují rovněž neoddělitelně spjaté trestné činy v pravomoci Úřadu uvedené v čl. 22 odst. 3.

4. Stálá komora sdělí evropskému nejvyššímu žalobci jakékoli rozhodnutí o postoupení případu vnitrostátním orgánům podle odstavce 3. Evropský nejvyšší žalobce může do tří dnů po obdržení této informace požádat stálou komoru o přezkum jejího rozhodnutí, pokud se evropský nejvyšší žalobce domnívá, že je to třeba pro zajištění soudržnosti politiky Úřadu v oblasti postupování případů. Je-li evropský nejvyšší žalobce členem příslušné stálé komory, vykoná právo na podání žádosti o uvedený přezkum některý z náměstků evropského nejvyššího žalobce.

5. Pokud příslušné vnitrostátní orgány nevysloví souhlas s převzetím případu podle odstavce 2 a 3 ve lhůtě nejvýše třiceti dnů, je k vyšetřování nebo k odložení případu v souladu s pravidly stanovenými v tomto nařízení i nadále příslušný Úřad.

6. Má-li Úřad v úmyslu případ odložit v souladu s čl. 39 odst. 3, postoupí jej stálá komora neprodleně vnitrostátnímu orgánu, pokud o to tento orgán požádá.

7. Pokud se vnitrostátní orgán v důsledku postoupení podle odstavců 1, 2 nebo 3 tohoto článku a podle čl. 25 odst. 3 rozhodne zahájit vyšetřování, předá mu Úřad spis, upustí od přijímání dalších opatření v oblasti vyšetřování nebo trestního stíhání a případ uzavře.

8. Dojde-li k předání spisu podle odstavců 1, 2 nebo 3 tohoto článku a podle čl. 25 odst. 3, uvědomí Úřad o této skutečnosti příslušné orgány, instituce a jiné subjekty Unie a ve vhodných případech v souladu s vnitrostátním právem i podezřelé nebo obviněné osoby a oběti trestného činu.

Článek 35

Skončení vyšetřování

1. Pokud evropský pověřený žalobce, který případ projednává, považuje vyšetřování za dokončené, předloží dohlížejícímu evropskému žalobci zprávu obsahující stručné vylíčení případu a návrh rozhodnutí o tom, zda vést trestní stíhání u vnitrostátního soudu, nebo zda zvážit postoupení případu, jeho odložení nebo zvláštní způsob řízení podle článku 34, 39 nebo 40. Dohlížející evropský žalobce tyto dokumenty předá příslušné stálé komoře, a pokud to považuje za nezbytné, připojí vlastní posouzení. Pokud stálá komora přijme podle čl. 10 odst. 3 rozhodnutí navržené evropským pověřeným žalobcem, postupuje tento žalobce v dané věci v souladu s ním.

2. Jestliže stálá komora dospěje na základě obdržných zpráv k závěru, že rozhodnutí navržené evropským pověřeným žalobcem nepřijme, provede v případě potřeby před přijetím konečného rozhodnutí nebo před udělením dalších pokynů evropskému pověřenému žalobci vlastní přezkum spisu.

3. Pokud Evropský pověřený žalobce ve své zprávě navrhne podání obžaloby buď u soudu členského státu, ve kterém se nachází, nebo v souladu s čl. 26 odst. 4 u soudu jiného členského státu, který je pro daný případ příslušný, uvede pro to ve zprávě dostatečné důvody.

Článek 36

Trestní stíhání u vnitrostátních soudů

1. Pokud evropský pověřený žalobce předloží návrh rozhodnutí navrhujícího podat obžalobu, rozhodne o něm stálá komora postupy stanovenými v článku 35 do 21 dnů. Pokud návrh rozhodnutí navrhuje podat obžalobu, nemůže stálá komora rozhodnout o odložení případu.

2. Pokud stálá komora nepřijme rozhodnutí do 21 dní, považuje se rozhodnutí navržené evropským pověřeným žalobcem za přijaté.

3. Je-li pro daný případ příslušných více členských států, stálá komora zpravidla rozhodne předložit případ k trestnímu stíhání v členském státě evropského pověřeného žalobce, který případ projednává. Při zohlednění zprávy předložené podle čl. 35 odst. 1 však může stálá komora při existenci dostatečně pádných důvodů rozhodnout, že případ předloží k trestnímu stíhání v jiném členském státě, přičemž zohlední kritéria uvedená v čl. 26 odst. 4 a 5, a dá evropskému pověřenému žalobci daného členského státu odpovídající pokyn.

4. Na návrh evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, může příslušná stálá komora dříve, než rozhodne o podání obžaloby, spojit několik případů, v nichž bylo vyšetřování vedeno různými evropskými pověřenými žalobci proti téže osobě nebo osobám, s cílem trestně stíhat tyto případy před soudy jediného členského státu, který je podle svého práva pro každý z těchto případů příslušný.

5. Po přijetí rozhodnutí o členském státě, v němž má být případ předložen k trestnímu stíhání, se na základě vnitrostátního práva určí příslušný vnitrostátní soud tohoto členského státu.

6. Je-li to nezbytné pro účely zpětného získání finančních prostředků, následných správních opatření nebo sledování, vyzovují ústředí příslušné vnitrostátní orgány, zúčastněné osoby a příslušné orgány, instituce a jiné subjekty Unie o rozhodnutí zahájení trestního stíhání.

7. Pokud má evropský pověřený žalobce v návaznosti na rozhodnutí soudu rozhodnout, zda podat opravný prostředek, předloží zprávu spolu s návrhem rozhodnutí příslušné stálé komoře a vyčká jejích pokynů. Jestliže mu lhůta stanovená vnitrostátním právem vyčkáání těchto pokynů neumožňuje, je oprávněn podat opravný prostředek i bez předchozích pokynů stálé komory, přičemž jí neprodleně poté podá zprávu. Stálá komora dá pak evropskému pověřenému žalobci pokyn k zachování nebo zpětvzetí opravného prostředku. Stejný postup se uplatní i tehdy, pokud má evropský pověřený žalobce, který případ projednává, v průběhu soudního řízení a v souladu s příslušným vnitrostátním právem zaujmout postoj, který by vedl k odložení případu.

Článek 37

Důkazy

1. Důkazy, které žalobci Úřadu nebo žalovaný předloží soudu, nelze odmítnout pouze z důvodu, že byly shromážděny v jiném členském státě nebo v souladu s právem jiného členského státu.

2. Tímto nařízením není dotčeno právo soudu, u něhož probíhá soudní řízení, na nezávislé posouzení důkazů předložených žalovaným nebo žalobci Úřadu.

Článek 38

Nakládání s propadlým majetkem

Pokud v souladu s požadavky a postupy podle vnitrostátního práva, včetně vnitrostátních právních předpisů provádějících směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU⁽¹⁾, rozhodne příslušný vnitrostátní soud s konečnou platností o propadnutí majetku souvisejícího s trestným činem v působnosti Úřadu nebo výnosů z něj, naloží se s takovým majetkem nebo výnosy podle příslušného vnitrostátního práva. Tímto ustanovením není nepříznivě dotčeno právo Unie nebo jiných obětí na náhradu škody, která jim vznikla.

ODDÍL 4

Pravidla pro alternativní opatření k trestnímu stíhání

Článek 39

Odložení případu

1. Pokud je trestní stíhání podle práva členského státu, v němž se nachází evropský pověřený žalobce, který případ projednává, nemožné, rozhodne stálá komora na základě zprávy poskytnuté v souladu s čl. 35 odst. 1 evropským pověřeným žalobcem, který případ projednává, o odložení případu proti určité osobě z jednoho z následujících důvodů:

- a) úmrtí podezřelé nebo obviněné osoby nebo likvidace podezřelé nebo obviněné právnické osoby;
- b) nepřítomnost podezřelé nebo obviněné osoby;
- c) amnestie udělená podezřelé nebo obviněné osobě;
- d) imunita udělená podezřelé nebo obviněné osobě, pokud nebyla zrušena;
- e) uplynutí vnitrostátní zákonné promlčecí doby;
- f) v případě podezřelé nebo obviněné osoby již bylo v souvislosti s tímto jednáním vydáno konečné rozhodnutí;
- g) nedostatek relevantních důkazů.

2. Rozhodnutí podle odstavce 1 nebrání dalšímu vyšetřování na základě nových skutečností, o nichž Úřad v době rozhodnutí nevěděl a s nimiž byl obeznámen po rozhodnutí. Rozhodnutí znovu zahájit vyšetřování na základě těchto nových skutečností přijímá příslušná stálá komora.

3. Má-li Úřad pravomoc podle čl. 22 odst. 3, odloží případ pouze po konzultaci s příslušnými vnitrostátními orgány členského státu uvedenými v čl. 25 odst. 6. V relevantních případech postoupí stálá komora případ příslušným vnitrostátním orgánům v souladu s čl. 34 odst. 6, 7 a 8.

Totéž platí, vykonává-li Úřad pravomoc v souvislosti s trestnými činy uvedenými v čl. 3 odst. 2 písm. a) a b) směrnice (EU) 2017/1371 a pokud škoda, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmem Unie, nepřesahuje škodu, která byla nebo by mohla být způsobena jiné oběti.

4. Úřad odložení případu úředně oznámí příslušným vnitrostátním orgánům a uvědomí o něm příslušné orgány, instituce a jiné subjekty Unie a ve vhodných případech podle vnitrostátního práva i podezřelé nebo obviněné osoby a oběti trestného činu. Odložené případy mohou být rovněž postoupeny úřadu OLAF nebo příslušným vnitrostátním správním nebo justičním orgánům pro účely zpětného získání finančních prostředků nebo jiných následných správních opatření.

ODDÍL 5

Pravidla pro zvláštní způsoby řízení

Článek 40

Zvláštní způsoby řízení

1. Pokud příslušné vnitrostátní právo umožňuje zvláštní způsob řízení, jehož cílem je konečné rozhodnutí ve věci na základě podmínek dohodnutých s podezřelou osobou, může evropský pověřený žalobce, který případ projednává, v souladu s čl. 10 odst. 3 a čl. 35 odst. 1 navrhnout příslušné stálé komoře, aby použila tento způsob řízení v souladu s podmínkami stanovenými ve vnitrostátním právu.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU ze dne 3. dubna 2014 o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii (Úř. věst. L 127, 29.4.2014, s. 39).

Pokud Úřad vykonává pravomoc v souvislosti s trestnými činy uvedenými v čl. 3 odst. 2 písm. a) a b) směrnice (EU) 2017/1371 a pokud škoda, která byla nebo by mohla být způsobena finančním zájmem Unie, nepřesahuje škodu, která byla nebo by mohla být způsobena jiné oběti, konzultuje evropský pověřený žalobce, který případ projednává, vnitrostátní orgány pověřené trestním stíháním dříve, než navrhne použít zvláštní způsob řízení.

2. Stálá komora rozhodne o návrhu evropského pověřeného žalobce, který případ projednává, přičemž zohlední tyto důvody:

- a) závažnost trestného činu zejména na základě způsobené škody;
- b) ochotu podezřelého pachatele nahradit škodu způsobenou protiprávním jednáním;
- c) použití zvláštního způsobu řízení by bylo v souladu s obecnými cíli a základními zásadami Úřadu, jak jsou stanoveny v tomto nařízení.

Kolegium přijme v souladu s čl. 9 odst. 2 pokyny k uplatňování těchto důvodů.

3. Pokud stálá komora s návrhem souhlasí, použije evropský pověřený žalobce, který případ projednává, zvláštní způsob řízení v souladu s podmínkami stanovenými vnitrostátním právem a zaznamená tuto skutečnost v systému správy případů. Po dokončení zvláštního způsobu řízení po splnění podmínek dohodnutých s podezřelou osobou vydá stálá komora evropskému podezřelému žalobci pokyn k tomuto způsobu řízení s cílem vydat v daném případě konečné rozhodnutí.

KAPITOLA VI

PROCESNÍ ZÁRUKY

Článek 41

Rozsah práv podezřelých a obviněných osob

1. Činnosti Úřadu jsou prováděny při plném dodržování práv podezřelých a obviněných osob zakotvených v Listině, včetně práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu.

2. Každá podezřelá nebo obviněná osoba má v trestním řízení prováděném Úřadem alespoň následující procesní práva stanovená právem Unie, včetně směrnic týkajících se práv podezřelých a obviněných osob v trestním řízení, jak byly provedeny ve vnitrostátním právu:

- a) právo na tlumočení a překlad podle směrnice 2010/64/EU;
- b) právo na informace a přístup k materiálům o případu podle směrnice 2012/13/EU;
- c) právo na přístup k obhájci a právo na komunikaci se třetími osobami a jejich informování v případě zatčení podle směrnice 2013/48/EU;
- d) právo nevypovídat a právo na presumpci nevinu podle směrnice (EU) 2016/343;
- e) právo na právní pomoc podle směrnice (EU) 2016/1919.

3. Aniž jsou dotčena práva uvedená v této kapitole, mají podezřelé a obviněné osoby a ostatní osoby, kterých se řízení Úřadu týká, veškerá procesní práva, která jsou jim k dispozici podle příslušného vnitrostátního práva, včetně možnosti provádět důkazy, vyžadovat jmenování znalců nebo posouzení znalcem a výslech svědků a požadovat, aby Úřad získal tato opatření v zájmu obhajoby.

Článek 42

Soudní přezkum

1. Procesní úkony Úřadu, které mají mít právní účinky vůči třetím osobám, podléhají přezkumu příslušnými vnitrostátními soudy v souladu s požadavky a postupy stanovenými vnitrostátním právem. Totéž platí pro případy, kdy Úřad neučiní procesní úkony, které mají mít právní účinky vůči třetím osobám a k jejichž učinění jej toto nařízení právně zavazuje.

2. Soudní dvůr má v souladu s článkem 267 Smlouvy o fungování EU pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se:

- a) platnosti procesních úkonů Úřadu, pokud je otázka platnosti vznesena u kteréhokoli soudu členského státu přímo na základě práva Unie;
- b) výkladu nebo platnosti ustanovení práva Unie včetně tohoto nařízení;
- c) výkladu článků 22 a 25 tohoto nařízení ve vztahu k jakémukoli sporu o příslušnost mezi Úřadem a příslušnými vnitrostátními orgány.

3. Odchylně od odstavce 1 tohoto článku přezkoumá rozhodnutí Úřadu o odložení případu, pokud jsou zpochybněna přímo na základě práva Unie, Soudní dvůr v souladu s čl. 263 čtvrtým pododstavcem Smlouvy o fungování EU.

4. Soudní dvůr má v souladu s článkem 268 Smlouvy o fungování EU pravomoc rozhodovat v jakémkoli sporu o náhradu újmy způsobené Úřadem.

5. Soudní dvůr má v souladu s článkem 272 Smlouvy o fungování EU pravomoc rozhodovat v jakémkoli sporu o rozhodčích doložkách obsažených ve smlouvách uzavřených Úřadem.

6. Soudní dvůr má v souladu s článkem 270 Smlouvy o fungování EU pravomoc rozhodovat v jakémkoli sporu o záležitostech zaměstnanců.

7. Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat o odvolání evropského nejvyššího žalobce podle čl. 14 odst. 5 nebo evropských žalobců podle čl. 16 odst. 5.

8. Tímto článkem není dotčen soudní přezkum Soudním dvorem v souladu s čl. 263 čtvrtým pododstavcem Smlouvy o fungování EU, pokud jde o rozhodnutí Úřadu, která se týkají práv subjektů údajů podle kapitoly VIII, a o rozhodnutí Úřadu, která nejsou procesními úkony, jako jsou rozhodnutí Úřadu týkající se práva veřejnosti na přístup k dokumentům, rozhodnutí o odvolání evropských pověřených žalobců přijatá podle čl. 17 odst. 3 tohoto nařízení nebo jakákoli jiná správní rozhodnutí.

KAPITOLA VII

ZPRACOVÁNÍ INFORMACÍ

Článek 43

Přístup Úřadu k informacím

1. Evropské pověřené žalobce musí mít možnost získat veškeré relevantní informace uložené ve vnitrostátních databázích pro vyšetřování trestných činů a databázích donucovacích orgánů, jakož i v dalších příslušných rejstřících orgánů veřejné moci, a to za stejných podmínek, jaké se v podobných případech uplatňují podle vnitrostátního práva.

2. Úřad musí mít rovněž možnost získat veškeré relevantní informace, které spadají do jeho pravomoci, uložené v databázích a rejstřících orgánů, institucí a jiných subjektů Unie.

Článek 44

Systém správy případů

1. Úřad zřizuje systém správy případů, který je udržován a spravován v souladu s pravidly stanovenými v tomto nařízení a v jednacím řádu Úřadu.

2. Účelem systému správy případů je:

- a) podpora řízení vyšetřování a trestních stíhání vedených Úřadem, zejména řízením vnitřních toků informací a podporou vyšetřování v přeshraničních případech;
- b) zajištění zabezpečeného přístupu k informacím o vyšetřování a trestním stíhání na úrovni ústředí a pro evropské pověřené žalobce;

- c) umožnění vzájemného provázání informací a získávání údajů pro operativní analýzy a statistické účely;
 - d) usnadnění dohledu s cílem zajistit, aby zpracování operativních osobních údajů bylo zákonné a v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto nařízení.
3. Systém správy případů může být připojen k zabezpečenému telekomunikačnímu spojení uvedenému v článku 9 rozhodnutí Rady 2008/976/SVV⁽¹⁾.

4. Systém správy případů obsahuje:

- a) rejstřík informací získaných Úřadem v souladu s článkem 24, včetně veškerých rozhodnutí ve vztahu k těmto informacím;
- b) seznam všech spisů;
- c) veškeré informace ze spisů uložených v systému správy případů v elektronické podobě v souladu s čl. 45 odst. 3.

Seznam nesmí obsahovat žádné operativní osobní údaje kromě údajů nezbytných k identifikaci případů nebo určení vzájemných vazeb mezi různými spisy.

5. Pro účely zpracování operativních osobních údajů může Úřad vytvořit jiné automatizované soubory údajů než spisy pouze v souladu s tímto nařízením a s jednacím řádem Úřadu. Podrobnosti týkající se těchto jiných automatizovaných souborů údajů se oznámí evropskému inspektorovi ochrany údajů.

Článek 45

Spisy Úřadu

1. Pokud se Úřad rozhodne zahájit vyšetřování nebo uplatnit své evokační právo podle tohoto nařízení, evropský pověřený žalobce, který případ projednává, vytvoří spis.

Spis musí obsahovat všechny informace a důkazy, které má tento evropský pověřený žalobce k dispozici, týkající se vyšetřování nebo trestního stíhání ze strany Úřadu.

Po zahájení vyšetřování se informace uvedené v rejstříku podle čl. 44 odst. 4 písm. a) stávají součástí spisu.

2. Spis bude spravovat evropský pověřený žalobce, který případ projednává, v souladu s právními předpisy svého členského státu.

Jednací řád Úřadu může obsahovat pravidla pro organizaci a správu spisů v rozsahu nezbytném k zajištění toho, aby Úřad fungoval jednotně. Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, umožní podezřelým a obviněným osobám i dalším osobám, kterých se řízení týká, přístup ke spisu v souladu s vnitrostátním právem členského státu tohoto žalobce.

3. Systém správy případů Úřadu obsahuje veškeré informace a důkazy obsažené ve spisu, které mohou být uloženy elektronicky, s cílem umožnit ústředí, aby mohlo vykonávat své funkce v souladu s tímto nařízením. Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, zajistí, aby obsah informací v systému správy případů odrážel aktuální stav spisu, zejména aby byly operativní osobní údaje obsažené v systému správy případů vymazány nebo opraveny pokaždé, když jsou tyto údaje vymazány nebo opraveny v odpovídajícím spisu.

Článek 46

Přístup k systému správy případů

Evropský nejvyšší žalobce, náměstci evropského nejvyššího žalobce, další evropští žalobci a evropští pověřený žalobci mají přímý přístup k rejstříku a k seznamu.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 130).

Dohlížející evropský žalobce a příslušná stálá komora mají při výkonu svých pravomocí v souladu s články 10 a 12 přímý přístup k informacím elektronicky uloženým v systému správy případů. Dohlížející evropský žalobce má i přímý přístup ke spisu. Příslušná stálá komora má přístup ke spisu na svou žádost.

O přístup k informacím uloženým elektronicky v systému správy případů a k jakémukoli spisu mohou požádat i další evropští pověřeni žalobci. O udělení tohoto přístupu dalším evropským pověřeným žalobcům rozhoduje evropský pověřený žalobce, který případ projednává, v souladu s příslušným vnitrostátním právem. Není-li přístup udělen, může být záležitost předána příslušné stálé komoře. Příslušná stálá komora v nezbytné míře vyslechne dotčené evropské pověřené žalobce a poté rozhodne v souladu s příslušným vnitrostátním právem a tímto nařízením.

Jednací řád Úřadu stanoví další pravidla týkající se práva na přístup a postup pro stanovení úrovně přístupu evropského nejvyššího žalobce, náměstků evropského nejvyššího žalobce, dalších evropských žalobců, evropských pověřených žalobců a zaměstnanců Úřadu k systému správy případů v rozsahu nezbytném k výkonu jejich povinností.

KAPITOLA VIII

OCHRANA ÚDAJŮ

Článek 47

Zásady zpracování osobních údajů

1. Osobní údaje musí být:
 - a) zpracovávány zákonným a korektním způsobem („zákonnost a korektnost“);
 - b) shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný; další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely se nepovažuje za neslučitelné s původními účely za předpokladu, že Úřad poskytne vhodné záruky práv a svobod subjektů údajů („účelové omezení“);
 - c) přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovávány („minimalizace údajů“);
 - d) přesné a v případě potřeby aktualizované; musí být přijata veškerá rozumná opatření, aby osobní údaje, které jsou nepřesné s přihlédnutím k účelům, pro které se zpracovávají, byly bezodkladně vymazány nebo opraveny („přesnost“);
 - e) uloženy ve formě umožňující identifikaci subjektů údajů po dobu ne delší, než je nezbytné pro účely, pro které jsou zpracovávány; osobní údaje lze uložit po delší dobu, pokud se zpracovávají výhradně pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely, a to za předpokladu, že Úřad poskytne vhodné záruky práv a svobod subjektů údajů, zejména provedením příslušných technických a organizačních opatření požadovaných tímto nařízením („omezení uložení“);
 - f) zpracovávány způsobem, který zajistí náležité zabezpečení osobních údajů, včetně jejich ochrany pomocí vhodných technických nebo organizačních opatření před neoprávněným či protiprávním zpracováním a před náhodnou ztrátou, zničením nebo poškozením („integrita a důvěrnost“).
2. Úřad při zcela nebo částečně automatizovaném zpracování osobních údajů a při neautomatizovaném zpracování těch osobních údajů, které jsou obsaženy v evidenci nebo do ní mají být zařazeny, odpovídá za dodržení odstavce 1 a musí být schopen toto dodržení souladu doložit („odpovědnost“).

3. Zpracování prováděné Úřadem pro kterýkoli účel uvedený v článku 49 jiný než ten, pro nějž byly operativní osobní údaje shromážděny, je přípustné, pokud:

- a) je Úřad oprávněn zpracovávat takové operativní osobní údaje pro takový účel v souladu s tímto nařízením a
- b) je zpracování pro tento jiný účel nezbytné a přiměřené v souladu s právem Unie a
- c) případné použití těchto operativních osobních údajů není zakázáno příslušnými vnitrostátním procesním právem upravujícím vyšetřovací úkony provedené v souladu s článkem 30. Rozhodným vnitrostátním procesním právem je právo členského státu, ve kterém byly údaje získány.

Článek 48

Administrativní osobní údaje

1. Na všechny administrativní osobní údaje zpracovávané Úřadem se vztahuje nařízení (ES) č. 45/2001.
2. Úřad určí maximální doby uložení administrativních osobních údajů v ustanoveních o ochraně údajů ve svém jednacím řádu.

Článek 49

Zpracování operativních osobních údajů

1. Úřad zpracovává operativní osobní údaje automatizovanými prostředky nebo ve strukturovaných, ručně vedených spisech v souladu s tímto nařízením a pouze k následujícím účelům:

- a) vyšetřování a stíhání trestných činů vedená v souladu s tímto nařízením, nebo
- b) výměna informací s příslušnými orgány členských států Evropské unie a ostatními orgány, institucemi a jinými subjekty Unie v souladu s tímto nařízením, nebo
- c) spolupráce se třetími zeměmi a mezinárodními organizacemi v souladu s tímto nařízením.

2. Kategorie operativních osobních údajů a kategorie subjektů údajů, jejichž operativní osobní údaje může Úřad pro každý účel podle odstavce 1 tohoto článku zpracovat v rejstříku uvedeném v čl. 44 odst. 4 písm. b), jsou uvedeny v příloze v souladu s odstavcem 3 tohoto článku.

3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 115, jimiž sestaví seznam kategorií operativních osobních údajů a kategorií subjektů údajů uvedených v odstavci 2 tohoto článku a tento seznam aktualizovat, aby se zohlednil vývoj informačních technologií a pokrok v oblasti informační společnosti.

Ve zvláště závažných naléhavých případech se na akty v přenesené pravomoci podle tohoto odstavce použije postup stanovený v článku 116.

4. Úřad může dočasně zpracovávat operativní osobní údaje s cílem zjistit, zda jsou tyto údaje důležité pro jeho úkoly a pro účely uvedené v odstavci 1. Kolegium na návrh evropského nejvyššího žalobce a po konzultaci evropského inspektora ochrany údajů stanoví podmínky pro zpracování těchto operativních osobních údajů, zejména pokud jde o přístup k nim a jejich používání, jakož i maximální doby uložení a lhůty pro vymazání údajů.

5. Úřad zpracovává operativní osobní údaje tak, aby bylo možné stanovit, který orgán je poskytl nebo odkud byly získány.

6. Při uplatňování článků 57 až 62 Úřad v relevantních případech v souladu s vnitrostátním procesním právem jedná s ohledem na povinnost poskytnout subjektu údajů informace a s ohledem na možnost od poskytnutí těchto informací upustit, omezit je či je odložit. Evropský pověřený žalobce, který případ projednává, před přijetím rozhodnutí ve vztahu k článkům 57 až 62 případně konzultuje další evropské pověřené žalobce, jichž se případ týká.

Článek 50

Doba uložení operativních osobních údajů

1. Úřad průběžně přezkoumává potřebu uložení zpracovávaných operativních osobních údajů. Tento přezkum provádí nejpozději tři roky po prvním zpracování daných osobních údajů a poté každé tři roky. Jsou-li operativní osobní údaje uloženy po dobu delší než pět let, musí o tom být informován evropský inspektor ochrany údajů.
2. Operativní osobní údaje zpracovávané Úřadem nesmějí být uloženy po dobu delší než pět let ode dne, kdy rozhodnutí o zproštění viny týkající se daného případu nabylo právní moci; pokud byl obžalovaný shledán vinným, doba uložení se prodlužuje až do okamžiku, kdy je uložený trest vykonán nebo kdy ho podle práva členského státu, ve kterém bylo rozhodnutí vydáno, již nelze vykonat.
3. Než uplyne některá ze lhůt uvedených v odstavci 2, přezkoumá Úřad potřebu dalšího uložení operativních osobních údajů, pokud a dokud je to nezbytné pro plnění jeho úkolů. Důvody pro další uložení musí být doloženy a zaznamenány. Není-li přijato žádné rozhodnutí o dalším uložení operativních osobních údajů, jsou tyto údaje automaticky vymazány.

Článek 51

Rozlišování mezi různými kategoriemi subjektů údajů

Úřad, v příslušných případech a pokud je to možné, jasně rozlišuje mezi operativními osobními údaji různých kategorií subjektů údajů, například:

- a) osob, u nichž existují závažné důvody se domnívat, že spáchaly trestný čin nebo se jej chystají spáchat;
- b) osob odsouzených za trestný čin;
- c) osob, které se staly obětí trestného činu nebo u kterých některé skutečnosti vedou k domněnce, že by obětí trestného činu mohly být, a
- d) třetích stran v souvislosti s trestným činem, například osob, které by mohly být předvolány jako svědci při vyšetřování trestného činu nebo při následném trestním řízení nebo které mohou poskytnout informace o trestných činech, nebo kontaktních osob či společníků některé z osob uvedených v písmenech a) a b).

Článek 52

Rozlišování mezi operativními osobními údaji a ověřování jejich kvality

1. Úřad pokud možno rozlišuje mezi operativními osobními údaji založenými na skutečnostech od operativních osobních údajů založených na osobních hodnoceních.
2. Úřad učiní veškerá rozumná opatření s cílem zajistit, aby nebyly předávány ani zpřístupňovány operativní osobní údaje, které jsou nepřesné, neúplné nebo již nejsou aktuální. Za tímto účelem Úřad ověří, pokud je to proveditelné, kvalitu operativních osobních údajů před jejich předáním nebo zpřístupněním. Při každém předání operativních osobních údajů k nim Úřad pokud možno doplní nezbytné informace, jež umožní příjemci zhodnotit míru jejich přesnosti, úplnosti, spolehlivosti a aktuálnosti.
3. Zjistí-li se, že došlo k předání nesprávných operativních osobních údajů nebo že operativní osobní údaje byly předány protiprávně, musí o tom být příjemce neprodleně vyrozuměn. V takovém případě musí být operativní osobní údaje opraveny nebo vymazány nebo být omezeno zpracování v souladu s článkem 61.

Článek 53

Zvláštní podmínky pro zpracování

1. Je-li to požadováno tímto nařízením, zajistí Úřad zvláštní podmínky pro zpracování operativních osobních údajů a uvědomí příjemce takových údajů o těchto podmínkách a o nutnosti je dodržovat.

2. Úřad dodržuje zvláštní podmínky zpracování údajů stanovené vnitrostátním orgánem v souladu s čl. 9 odst. 3 a 4 směrnice (EU) 2016/680.

Článek 54

Předávání operativních osobních údajů orgánům, institucím a jiným subjektům Unie

1. S výhradou případných dalších omezení podle tohoto nařízení, zejména článku 53, předá Úřad operativní osobní údaje jinému orgánu, instituci či subjektu Unie, pouze pokud jsou takové údaje nezbytné k legitimnímu plnění úkolů spadajících do pravomoci daného jiného orgánu, instituce či subjektu Unie.

2. Pokud se operativní osobní údaje předávají na žádost jiného orgánu, instituce či subjektu Unie, odpovídají za legitimitu tohoto předání správce i příjemce.

Úřad je povinen ověřit pravomoc dotyčného jiného orgánu, instituce či subjektu Unie a předběžně posoudit nezbytnost předání operativních osobních údajů. Vzniknou-li pochybnosti, zda je předání nezbytné, požádá Úřad příjemce o doplňující informace.

Dotyčný jiný orgán, instituce či subjekt Unie zajistí, aby nezbytnost předání operativních osobních údajů mohla být dodatečně ověřena.

3. Jiný orgán, instituce či subjekt Unie zpracuje operativní osobní údaje výlučně pro účely, pro které byly předány.

Článek 55

Zpracování zvláštních kategorií operativních osobních údajů

1. Zpracování operativních osobních údajů, které vypovídají o rasovém či etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání či filosofickém přesvědčení nebo členství v odborech, a zpracování genetických údajů, biometrických údajů za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby, operativních osobních údajů o zdravotním stavu nebo operativních osobních údajů o sexuální orientaci fyzické osoby je povoleno pouze tehdy, pokud je pro vyšetřování vedené Úřadem zcela nezbytné, s výhradou náležitých záruk zajišťujících práva a svobody subjektu údajů, a pouze tehdy, doplňují-li dané údaje jiné operativní osobní údaje, které již Úřad zpracovává.

2. O použití tohoto článku musí být neprodleně informován pověřenec pro ochranu osobních údajů.

Článek 56

Automatické individuální rozhodování, včetně profilování

Subjekt údajů má právo ne být předmětem žádného rozhodnutí Úřadu založeného výhradně na automatizovaném zpracování, včetně profilování, které má pro něho právní účinky nebo se ho obdobným způsobem významně dotýká.

Článek 57

Sdělení a postupy pro výkon práv subjektu údajů

1. Úřad přijme vhodná opatření, aby poskytl veškeré informace uvedené v článku 58. Veškerá sdělení podle článků 56, 59 až 62 a 75 týkající se zpracování údajů subjektu se vyhotovují stručně, srozumitelně a snadno přístupným způsobem za použití jasných a jednoduchých jazykových prostředků. Informace jsou poskytovány jakýmkoli vhodnými, tedy i elektronickými prostředky. Obecně platí, že správce poskytne informace ve stejné podobě jako žádost.

2. Úřad usnadňuje výkon práv subjektu údajů podle článků 58 až 62.

3. Úřad informuje subjekt údajů písemně bez zbytečného odkladu, a v každém případě do tří měsíců od obdržení jeho žádosti, o tom, jaké kroky se v návaznosti na jeho žádost podnikají.

4. Úřad stanoví, že se informace podle článku 58 a veškerá sdělení a veškeré úkony podle článků 56, 59 až 62 a 75 poskytují a činí bezplatně. Jsou-li žádosti podané subjektem údajů zjevně nedůvodné nebo nepřiměřené, zejména protože se opakují, může Úřad buď:

- a) uložit přiměřený poplatek zohledňující administrativní náklady spojené s poskytnutím požadovaných informací nebo sdělení nebo s učiněním požadovaných úkonů, nebo
- b) odmítnout žádosti vyhovět.

Zjevnou nedůvodnost nebo nepřiměřenost žádosti dokládá Úřad.

5. Pokud má Úřad důvodné pochybnosti o totožnosti fyzické osoby, která podává žádost podle článku 59 nebo 61, může požádat o poskytnutí dodatečných informací nezbytných k potvrzení totožnosti subjektu údajů.

Článek 58

Informace poskytované subjektu údajů

1. Úřad poskytne subjektu údajů alespoň tyto informace:

- a) totožnost a kontaktní údaje Úřadu;
- b) kontaktní údaje pověřence pro ochranu osobních údajů;
- c) informace o účelech zpracování, pro které jsou operativní osobní údaje určeny;
- d) informace o právu podat stížnost u evropského inspektora ochrany údajů a jeho kontaktní údaje;
- e) informace o existenci práva požadovat od Úřadu přístup k operativním osobním údajům týkajícím se subjektu údajů, jejich opravu nebo výmaz anebo omezení jejich zpracování.

2. Vedle informací uvedených v odstavci 1 poskytne Úřad subjektu údajů ve zvláštních případech tyto další informace s cílem umožnit výkon jeho práv:

- a) právní základ zpracování;
- b) dobu, po kterou budou operativní osobní údaje uloženy, nebo není-li ji možné určit, kritéria použitá ke stanovení této doby;
- c) případné kategorie příjemců daných operativních osobních údajů, včetně příjemců ve třetích zemích nebo v mezinárodních organizacích;
- d) v případě potřeby doplňující informace, zejména jsou-li operativní osobní údaje získány bez vědomí subjektu údajů.

3. Úřad může poskytnutí informací subjektu údajů podle odstavce 2 odložit, omezit či od něho upustit v takovém rozsahu a na takovou dobu, jak je to v demokratické společnosti s náležitým přihlédnutím k základním právům a oprávněným zájmům dotčené fyzické osoby nutné a přiměřené, s cílem:

- a) zabránit maření úředních nebo právních šetření, vyšetřování nebo postupů;
- b) zabránit nepříznivému ovlivňování prevence, odhalování, vyšetřování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů;
- c) chránit veřejnou bezpečnost členských států Evropské unie;
- d) chránit národní bezpečnost členských států Evropské unie;
- e) chránit práva a svobody druhých.

Článek 59

Právo subjektu údajů na přístup k osobním údajům

Subjekt údajů má právo získat od Úřadu potvrzení, zda operativní osobní údaje, které se ho týkají, jsou či nejsou zpracovávány, a je-li tomu tak, má právo získat přístup k těmto operativním osobním údajům a k následujícím informacím:

- a) účely a právní základ zpracování;
- b) kategorie dotčených operativních osobních údajů;
- c) příjemci nebo kategorie příjemců, kterým byly operativní osobní údaje zpřístupněny, zejména příjemci ve třetích zemích nebo v mezinárodních organizacích;
- d) pokud možno předpokládaná doba, po kterou budou operativní osobní údaje uloženy, nebo není-li ji možné určit, kritéria použitá ke stanovení této doby;
- e) existence práva požadovat od Úřadu opravu nebo výmaz operativních osobních údajů týkajících se subjektu údajů nebo omezení jejich zpracování;
- f) právo podat stížnost u evropského inspektora ochrany údajů a jeho kontaktní údaje;
- g) sdělení operativních osobních údajů, které jsou předmětem zpracování, a veškerých dostupných informací o jejich původu.

Článek 60

Omezení práva na přístup

1. Úřad může přístup subjektu údajů k informacím úplně nebo částečně omezit v takovém rozsahu a na takovou dobu, jak je to v demokratické společnosti s náležitým přihlédnutím k základním právům a oprávněným zájmům dotčené fyzické osoby nutné a přiměřené, s cílem:

- a) zabránit maření úředních nebo právních šetření, vyšetřování nebo postupů;
- b) zabránit nepříznivému ovlivňování prevence, odhalování, vyšetřování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů;
- c) chránit veřejnou bezpečnost členských států Evropské unie;
- d) chránit národní bezpečnost členských států Evropské unie;
- e) chránit práva a svobody druhých.

2. Pokud by poskytnutí těchto informací ohrožovalo účely odstavce 1, informuje Úřad dotčený subjekt údajů pouze o tom, že provedl kontroly, přičemž neuvede žádné informace, z nichž by daný subjekt údajů mohl zjistit, zda Úřad zpracovává operativní osobní údaje, které se ho týkají.

Úřad informuje subjekt údajů o možnosti podat stížnost u evropského inspektora ochrany údajů nebo podat proti rozhodnutí Úřadu žalobu u Soudního dvora.

3. Úřad zdokumentuje věcné či právní důvody, na nichž se rozhodnutí zakládá. Na požádání zpřístupní tyto informace evropskému inspektorovi ochrany údajů.

Článek 61

Právo na opravu nebo výmaz operativních osobních údajů a omezení zpracování

1. Subjekt údajů má právo na to, aby Úřad bez zbytečného odkladu opravil nepřesné operativní osobní údaje, které se ho týkají. S přihlédnutím k účelům zpracování má subjekt údajů právo na doplnění neúplných operativních osobních údajů, a to i poskytnutím dodatečného prohlášení.

2. Úřad vymaže operativní osobní údaje bez zbytečného odkladu a subjekt údajů má právo na to, aby Úřad bez zbytečného odkladu vymazal operativní osobní údaje, které se ho týkají, jestliže zpracování porušuje články 47, 49 nebo 55, nebo jestliže operativní osobní údaje musí být vymazány ke splnění právní povinnosti Úřadu.

3. Namísto výmazu osobních údajů Úřad omezí zpracování:

- a) zpochybňuje-li subjekt údajů přesnost daných operativních osobních údajů a nelze-li ji ověřit, nebo
- b) musí-li být dané operativní osobní údaje uchovány pro účely dokazování.

Pokud je zpracování omezeno ve smyslu prvního pododstavce písm. a), informuje Úřad subjekt údajů před zrušením omezení zpracování.

4. Pokud bylo zpracování omezeno podle odstavce 3, mohou být dané operativní osobní údaje, s výjimkou jejich uložení, zpracovány pouze z důvodu ochrany práv subjektu údajů či jiné fyzické nebo právnické osoby, která je účastníkem řízení u Úřadu, nebo pro účely stanovené v odst. 3 písm. b).

5. Úřad informuje subjekt údajů písemně o jakémkoli odmítnutí opravy či výmazu operativních osobních údajů nebo omezení zpracování a o důvodech tohoto odmítnutí. Úřad může povinnost poskytnout tyto informace úplně nebo částečně omezit v takovém rozsahu, jak je to v demokratické společnosti s náležitým přihlédnutím k základním právům a oprávněným zájmům dotčené fyzické osoby nutné a přiměřené, s cílem:

- a) zabránit maření úředních nebo právních šetření, vyšetřování nebo postupů;
- b) zabránit nepříznivému ovlivňování prevence, odhalování, vyšetřování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů;
- c) chránit veřejnou bezpečnost členských států Evropské unie;
- d) chránit národní bezpečnost členských států Evropské unie;
- e) chránit práva a svobody druhých.

Úřad informuje subjekty údajů o možnosti podat stížnost u evropského inspektora ochrany údajů nebo podat proti rozhodnutí Úřadu žalobu u Soudního dvora.

6. Úřad uvědomí o opravě nepřesných operativních osobních údajů příslušný orgán, od něž tyto nepřesné operativní osobní údaje pocházejí.

7. V případech, kdy byly operativní osobní údaje opraveny nebo vymazány nebo zpracování bylo omezeno podle odstavců 1, 2 a 3, vyrozumí Úřad příjemce a informuje je, že tyto operativní osobní údaje musí opravit či vymazat nebo omezit zpracování operativních osobních údajů, za které odpovídají.

Článek 62

Výkon práv subjektem údajů a ověřování prováděná evropským inspektorem ochrany údajů

1. V případech uvedených v čl. 58 odst. 3, čl. 60 odst. 2 a čl. 61 odst. 5 je možné práva subjektu údajů vykonávat rovněž prostřednictvím evropského inspektora ochrany údajů.

2. Úřad informuje subjekt údajů o možnosti vykonávat svá práva prostřednictvím evropského inspektora ochrany údajů podle odstavce 1.

3. V případě výkonu práva podle odstavce 1 informuje evropský inspektor ochrany údajů subjekt údajů přinejmenším o tom, že provedl veškerá nezbytná ověření nebo přezkum. Evropský inspektor ochrany údajů rovněž subjekt údajů informuje o jeho právu podat proti rozhodnutí Úřadu žalobu u Soudního dvora.

Článek 63

Povinnosti Úřadu evropského veřejného žalobce

1. S přihlédnutím k povaze, rozsahu, kontextu a účelům zpracování i k různě pravděpodobným a různě závažným rizikům pro práva a svobody fyzických osob zavede Úřad vhodná technická a organizační opatření, aby zajistil a byl schopen doložit, že zpracování je prováděno v souladu s tímto nařízením. Tato opatření musí být podle potřeby revidována a aktualizována.
2. Pokud je to s ohledem na činnosti zpracování přiměřené, zahrnují opatření uvedená v odstavci 1 uplatňování vhodných koncepcí v oblasti ochrany údajů Úřadem.

Článek 64

Společní správci

1. Pokud Úřad s jedním nebo více správci společně stanoví účely a prostředky zpracování, jsou společnými správci. Ti mezi sebou transparentním ujednáním vymezí své podíly na odpovědnosti za dodržování svých povinností týkajících se ochrany údajů, zejména pokud jde o výkon práv subjektu údajů, a své povinnosti poskytovat informace, pokud tuto odpovědnost správců nestanoví právo Unie nebo právo členského státu Evropské unie, jemuž správci podléhají. V ujednání může být určeno kontaktní místo pro subjekty údajů.
2. Ujednání uvedené v odstavci 1 náležitě zohlední úlohy společných správců a jejich vztahy vůči subjektům údajů. Subjekt údajů musí být o podstatných prvcích ujednání informován.
3. Bez ohledu na podmínky ujednání uvedeného v odstavci 1 může subjekt údajů vykonávat svá práva podle tohoto nařízení u každého ze správců i vůči každému z nich.

Článek 65

Zpracovatel

1. Pokud má být zpracování provedeno pro Úřad, využije Úřad pouze ty zpracovatele, kteří poskytují dostatečné záruky zavedení vhodných technických a organizačních opatření tak, aby dané zpracování splňovalo požadavky tohoto nařízení a aby byla zajištěna ochrana práv subjektu údajů.
2. Zpracovatel nezapojí do zpracování žádného dalšího zpracovatele bez předchozího konkrétního nebo obecného písemného povolení Úřadu. V případě obecného písemného povolení zpracovatel Úřad informuje o veškerých zamýšlených změnách týkajících se přijetí dalších zpracovatelů nebo jejich nahrazení, a poskytne tak Úřadu příležitost vyslovit vůči těmto změnám námitky.
3. Zpracování zpracovatelem se řídí smlouvou nebo jiným právním aktem podle práva Unie nebo práva členského státu Evropské unie zavazujícími zpracovatele vůči Úřadu, v nichž je stanoven předmět a doba trvání zpracování, povaha a účel zpracování, typ operativních osobních údajů a kategorie subjektů údajů a povinnosti a práva Úřadu. Tato smlouva nebo jiný právní akt zejména stanoví, že zpracovatel:
 - a) jedná pouze podle pokynů správce;
 - b) zajistí, aby se osoby oprávněné zpracovávat operativní osobní údaje zavázaly k mlčenlivosti nebo aby se na ně vztahovala zákonná povinnost mlčenlivosti;
 - c) pomáhá správci jakýmkoli vhodnými prostředky zajistit dodržování předpisů o právech subjektu údajů;
 - d) v souladu s rozhodnutím Úřadu všechny operativní osobní údaje po ukončení poskytování služeb spojených se zpracováním buď vymaže, nebo vrátí Úřadu a vymaže existující kopie, pokud právo Unie nebo právo členského státu Evropské unie nevyžadují uložení daných operativních osobních údajů;

- e) poskytne Úřadu veškeré informace potřebné k prokázání toho, že byly splněny povinnosti stanovené v tomto článku;
 - f) dodržuje podmínky pro zapojení dalšího zpracovatele uvedené v odstavcích 2 a 3.
4. Smlouva nebo jiný právní akt uvedený v odstavci 3 musí být vyhotoveny písemně, a to i v elektronické formě.
5. Poruší-li zpracovatel toto nařízení tím, že určí účely a prostředky zpracování, považuje se ve vztahu k takovému zpracování za správce.

Článek 66

Zpracování z pověření správce nebo zpracovatele

Zpracovatel a kdokoli, kdo jedná z pověření Úřadu nebo zpracovatele a má přístup k operativním osobním údajům, může tyto osobní údaje zpracovat pouze podle pokynů Úřadu, ledaže mu jejich zpracování ukládá právo Unie nebo právo členského státu Evropské unie.

Článek 67

Záměrná a standardní ochrana osobních údajů

1. S přihlédnutím ke stavu techniky, nákladům na provedení a povaze, rozsahu, kontextu a účelům zpracování i k různě pravděpodobným a různě závažným rizikům pro práva a svobody fyzických osob, jež s sebou zpracování nese, zavede Úřad jak v době určení prostředků pro zpracování, tak v době zpracování samotného vhodná technická a organizační opatření, jako je pseudonymizace, jejichž účelem je provádět zásady ochrany údajů, jako je minimalizace údajů, účinným způsobem a začlenit do zpracování nezbytné záruky tak, aby splnil požadavky tohoto nařízení a ochránil práva subjektů údajů.
2. Úřad zavede vhodná technická a organizační opatření k zajištění toho, aby se standardně zpracovávaly pouze operativní osobní údaje, jež jsou přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovávány. Tato povinnost se týká množství shromážděných operativních osobních údajů, rozsahu jejich zpracování, doby jejich uložení a jejich dostupnosti. Tato opatření zejména zajistí, aby operativní osobní údaje nebyly standardně bez zásahu člověka zpřístupněny neomezenému počtu fyzických osob.

Článek 68

Záznamy týkající se kategorií činností zpracování

1. Úřad vede záznamy o všech kategoriích činností zpracování, za něž odpovídá. Tyto záznamy obsahují všechny tyto informace:
- a) kontaktní údaje Úřadu a jméno a kontaktní údaje pověřence pro ochranu osobních údajů;
 - b) účely zpracování;
 - c) popis kategorií subjektů údajů a kategorií operativních osobních údajů;
 - d) kategorie příjemců, kterým byly nebo budou operativní osobní údaje zpřístupněny, včetně příjemců ve třetích zemích nebo mezinárodních organizacích;
 - e) případně informace o předávání operativních osobních údajů do třetí země nebo mezinárodní organizaci, včetně identifikace této třetí země či mezinárodní organizace;
 - f) je-li to možné, plánované lhůty pro výmaz jednotlivých kategorií údajů;
 - g) je-li to možné, obecný popis technických a organizačních bezpečnostních opatření uvedených v čl. 73.
2. Záznamy podle odstavce 1 se vyhotovují písemně, a to i v elektronické formě.
3. Úřad na požádání poskytne záznam evropskému inspektorovi ochrany údajů.

Článek 69

Vedení logů ve vztahu k automatizovanému zpracování

1. Úřad vede v automatizovaných systémech zpracování logy o všech těchto operacích: shromáždění, pozměnění, nahlédnutí, sdělení včetně předání, zkombinování a výmazu operativních osobních údajů využívaných pro operativní účely. Logy o nahlédnutí a sdělení musí umožňovat zjištění důvodů těchto operací, datum a čas, kdy byly učiněny, a totožnosti osoby, která do operativních osobních údajů nahlédla nebo která je zpřístupnila, a pokud možno totožnosti příjemců těchto operativních osobních údajů.
2. Logy se používají pouze pro ověření zákonnosti zpracování, vlastní kontrolu, pro zajištění neporušenosti a zabezpečení operativních osobních údajů a pro trestní řízení. Tyto logy musí být vymazány po uplynutí tří let, pokud nejsou nutné pro průběžnou kontrolu.
3. Úřad poskytne logy na požádání evropskému inspektorovi ochrany údajů.

Článek 70

Spolupráce s evropským inspektorem ochrany údajů

Úřad při plnění svých úkolů na požádání spolupracuje s evropským inspektorem ochrany údajů.

Článek 71

Posouzení vlivu na ochranu údajů

1. Pokud je pravděpodobné, že určitý druh zpracování, zejména při využití nových technologií, bude s přihlédnutím k povaze, rozsahu, kontextu a účelům zpracování mít za následek vysoké riziko pro práva a svobody fyzických osob, provede Úřad před zpracováním posouzení vlivu zamýšlených operací zpracování na ochranu operativních osobních údajů.
2. Posouzení uvedené v odstavci 1 obsahuje alespoň obecný popis zamýšlených operací zpracování, posouzení rizik z hlediska práv a svobod subjektů údajů, plánovaná opatření k řešení těchto rizik, záruky, bezpečnostní opatření a mechanismy k zajištění ochrany operativních osobních údajů a k doložení souladu s tímto nařízením, s přihlédnutím k právům a oprávněným zájmům subjektů údajů a dalších dotčených osob.

Článek 72

Předchozí konzultace evropského inspektora ochrany údajů

1. Úřad konzultuje s evropským inspektorem ochrany údajů před zpracováním osobních údajů, které bude součástí nové evidence, jež má být vytvořena, pokud:
 - a) z posouzení vlivu na ochranu osobních údajů podle článku 71 vyplývá, že by dané zpracování mělo za následek vysoké riziko v případě, že by Úřad nepřijal opatření ke zmírnění tohoto rizika; nebo
 - b) druh zpracování, zejména při využití nových technologií, mechanismů nebo postupů, s sebou nese vysoké riziko pro práva a svobody subjektů údajů.
2. Evropský inspektor ochrany údajů může sestavit seznam operací zpracování, které podléhají předchozí konzultaci podle odstavce 1.
3. Úřad poskytne evropskému inspektorovi ochrany údajů posouzení vlivu na ochranu osobních údajů podle článku 71 a na požádání mu poskytne jakékoli další informace, jež evropskému inspektorovi ochrany údajů umožní posoudit soulad zpracování s tímto nařízením, a zejména posoudit rizika z hlediska ochrany operativních osobních údajů subjektu údajů a související záruky.

4. Pokud se evropský inspektor ochrany údajů domnívá, že by zamýšlené zpracování uvedené v odstavci 1 tohoto článku porušilo toto nařízení, zejména pokud Úřad nedostatečně určil či zmínil riziko, upozorní na to Úřad písemně do šesti týdnů od obdržení žádosti o konzultaci v souladu se svými pravomocemi uvedenými v článku 85. Tato lhůta může být s ohledem na složitost zamýšleného zpracování prodloužena o jeden měsíc. Evropský inspektor ochrany údajů informuje Úřad o každém takovém prodloužení a o jeho důvodech do jednoho měsíce od obdržení žádosti o konzultaci.

Článek 73

Zabezpečení zpracování operativních osobních údajů

1. S přihlédnutím ke stavu techniky, nákladům na provedení, povaze, rozsahu, kontextu a účelům zpracování i k různě pravděpodobným a různě závažným rizikům pro práva a svobody fyzických osob provede Úřad vhodná technická a organizační opatření, aby zajistil úroveň zabezpečení odpovídající danému riziku, zejména pokud jde o zpracování zvláštních kategorií operativních osobních údajů uvedených v článku 55.
2. Pokud jde o automatizované zpracování, provede Úřad po zhodnocení rizik opatření s cílem:
 - a) zabránit neoprávněným osobám v přístupu k zařízení využívanému pro zpracování („kontrola přístupu k zařízením“);
 - b) zabránit neoprávněnému čtení, kopírování, pozměňování nebo odstraňování nosičů údajů („kontrola nosičů údajů“);
 - c) zabránit neoprávněnému vkládání údajů a neoprávněnému prohlížení, pozměňování nebo mazání uložených operativních osobních údajů („kontrola uložení“);
 - d) zabránit neoprávněným osobám v užívání automatizovaných systémů pro zpracování pomocí zařízení pro přenos údajů („kontrola uživatelů“);
 - e) zajistit, aby osoby oprávněné k využívání určitého automatizovaného systému pro zpracování měly přístup pouze k operativním osobním údajům, na které se vztahuje jejich povolení k přístupu („kontrola přístupu k údajům“);
 - f) zajistit, aby bylo možné ověřit a zjistit, kterým subjektům byly nebo mohou být operativní osobní údaje předány nebo zpřístupněny za použití zařízení pro přenos údajů („kontrola přenosu“);
 - g) zajistit, aby bylo možné zpětně ověřit a zjistit, které operativní osobní údaje byly vloženy do automatizovaných systémů pro zpracování a kdo a kdy je vložil („kontrola vkládání“);
 - h) zabránit neoprávněnému čtení, kopírování, pozměňování nebo mazání operativních osobních údajů při předávání operativních osobních údajů nebo při přepravě nosičů údajů („kontrola přepravy“);
 - i) zajistit, aby instalované systémy mohly být v případě výpadku obnoveny („obnova“);
 - j) zajistit, aby systém fungoval, aby byl hlášen výskyt chyb ve funkcích („spolehlivost“) a aby uložené operativní osobní údaje nebylo možné poškodit špatným fungováním systému („neporušenost“).

Článek 74

Ohlašování případů porušení zabezpečení osobních údajů evropskému inspektorovi ochrany údajů

1. Úřad ohlásí evropskému inspektorovi ochrany údajů jakékoli porušení zabezpečení osobních údajů bez zbytečného odkladu a pokud možno do 72 hodin od okamžiku, kdy se o něm dozvěděl, ledaže je nepravděpodobné, že by toto porušení mělo za následek riziko pro práva a svobody fyzických osob. Pokud není ohlášení evropskému inspektorovi ochrany údajů učiněno do 72 hodin, musí být současně s ním uvedeny důvody tohoto zpoždění.

2. Ohlášení podle odstavce 1 musí přinejmenším obsahovat:
 - a) popis povahy daného případu porušení zabezpečení osobních údajů včetně, pokud je to možné, kategorií a přibližného počtu dotčených subjektů údajů a kategorií a přibližného množství dotčených záznamů osobních údajů;
 - b) jméno a kontaktní údaje pověřence pro ochranu osobních údajů;
 - c) popis pravděpodobných důsledků porušení zabezpečení osobních údajů;
 - d) popis opatření, která Úřad přijal nebo navrhl k přijetí s cílem vyřešit dané porušení zabezpečení osobních údajů, včetně případných opatření ke zmírnění možných nepříznivých dopadů.
3. Není-li možné poskytnout informace uvedené v odstavci 2 současně, mohou být poskytnuty postupně bez dalšího zbytečného odkladu.
4. Úřad dokumentuje veškeré případy porušení zabezpečení osobních údajů uvedené v odstavci 1, přičemž uvede skutečnosti, které se týkají daného porušení, jeho účinky a přijatá nápravná opatření. Tato dokumentace musí evropskému inspektorovi ochrany údajů umožnit ověření souladu s tímto článkem.
5. Jestliže se porušení zabezpečení osobních údajů týká osobních údajů, které předal správce nebo které byly předány jinému správci, sdělí Úřad informace uvedené v odstavci 3 bez zbytečného odkladu takovému správci.

Článek 75

Oznamování případů porušení zabezpečení osobních údajů subjektu údajů

1. Pokud je pravděpodobné, že určitý případ porušení zabezpečení osobních údajů bude mít za následek vysoké riziko pro práva a svobody fyzických osob, oznámí Úřad toto porušení bez zbytečného odkladu subjektu údajů.
2. V oznámení určeném subjektu údajů podle odstavce 1 tohoto článku se za použití jasných a jednoduchých jazykových prostředků popíše povaha porušení zabezpečení osobních údajů a uvedou se v něm přinejmenším informace a doporučení uvedené v čl. 74 odst. 2 písm. b), c) a d).
3. Oznámení subjektu údajů uvedené v odstavci 1 se nevyžaduje, je-li splněna kterákoli z těchto podmínek:
 - a) Úřad zavedl náležitá technická a organizační ochranná opatření a tato opatření byla použita u osobních údajů dotčených porušením zabezpečení osobních údajů, zejména taková, která činí tyto údaje nesrozumitelnými pro kohokoli, kdo není oprávněn k nim přistupovat, jako je například šifrování;
 - b) Úřad přijal následná opatření, která zajistí, že vysoké riziko pro práva a svobody subjektů údajů podle odstavce 1 se již pravděpodobně neprojeví;
 - c) vyžadovalo by to nepřiměřené úsilí. V takovém případě musí být subjekty údajů informovány stejně účinným způsobem pomocí veřejného oznámení nebo podobného opatření.
4. Jestliže Úřad dotčenému subjektu údajů porušení zabezpečení osobních údajů ještě neoznámil, může evropský inspektor ochrany údajů po posouzení pravděpodobnosti toho, že dané porušení bude mít za následek vysoké riziko, požadovat, aby tak učinil, nebo může rozhodnout, že je splněna některá z podmínek uvedených v odstavci 3.
5. Oznámení subjektu údajů podle odstavce 1 tohoto článku lze odložit, omezit či lze od něj upustit za podmínek uvedených v čl. 60 odst. 3 a z důvodů v něm stanovených.

Článek 76

Oprávněný přístup k operativním osobním údajům v rámci Úřadu

Přístup k operativním osobním údajům zpracovávaným Úřadem mohou mít výhradně evropský nejvyšší žalobce, evropská žalobci, evropská pověřená žalobci a oprávnění zaměstnanci, již jsou jim nápomocni, a to za účelem plnění svých úkolů a v mezích stanovených tímto nařízením.

Článek 77

Jmenování pověřence pro ochranu osobních údajů

1. Kolegium jmenuje pověřence pro ochranu osobních údajů na návrh evropského nejvyššího žalobce. Pověřencem pro ochranu osobních údajů je zaměstnanec jmenovaný zvláště pro tento účel. Při výkonu svých povinností jedná pověřenec pro ochranu osobních údajů nezávisle a nesmí přijímat žádné pokyny.
2. Pověřenec pro ochranu osobních údajů musí být vybrán na základě svých profesních kvalit, zejména na základě svých odborných znalostí práva a praxe v oblasti ochrany údajů a své schopnosti plnit úkoly stanovené v tomto nařízení, zejména úkoly uvedené v článku 79.
3. Výběr pověřence pro ochranu osobních údajů nesmí vést ke střetu zájmů mezi jeho povinnostmi pověřence a jeho dalšími úředními povinnostmi, zejména těmi, které vyplývají z uplatňování tohoto nařízení.
4. Pověřenec pro ochranu osobních údajů je jmenován na dobu čtyř let a může být jmenován opakovaně, jeho celkové funkční období však nesmí přesáhnout osm let. Z funkce pověřence pro ochranu osobních údajů ho může kolegium odvolat pouze se souhlasem evropského inspektora ochrany údajů, přestane-li pověřenec splňovat podmínky požadované pro výkon této funkce.
5. Úřad zveřejní kontaktní údaje pověřence pro ochranu osobních údajů a sdělí je evropskému inspektorovi ochrany údajů.

Článek 78

Postavení pověřence pro ochranu osobních údajů

1. Úřad zajistí, aby byl pověřenec pro ochranu osobních údajů náležitě a včas zapojen do veškerých záležitostí souvisejících s ochranou osobních údajů.
2. Úřad podporuje pověřence pro ochranu osobních údajů při plnění úkolů uvedených v článku 79 tím, že mu poskytuje zdroje nezbytné k plnění těchto úkolů, přístup k osobním údajům a operacím zpracování a k udržování jeho odborných znalostí.
3. Úřad zajistí, aby pověřenec pro ochranu osobních údajů nedostával žádné pokyny týkající se výkonu těchto úkolů. Pověřenec nesmí být kolegiem propuštěn ani sankcionován v souvislosti s plněním svých úkolů. Pověřenec pro ochranu osobních údajů je přímo podřízen evropskému nejvyššímu žalobci.
4. Subjekty údajů se mohou obracet na pověřence pro ochranu osobních údajů ve všech záležitostech souvisejících se zpracováním jejich osobních údajů a výkonem jejich práv podle tohoto nařízení a podle nařízení (ES) č. 45/2001.
5. Kolegium přijme prováděcí pravidla pro činnost pověřence pro ochranu osobních údajů. Tato prováděcí pravidla se týkají zejména výběrového řízení na místo pověřence pro ochranu osobních údajů a odvolání, úkolů, povinností a pravomocí pověřence pro ochranu osobních údajů, jakož i záruk jeho nezávislosti.
6. Úřad poskytne pověřenci pro ochranu osobních údajů pracovníky a zdroje nezbytné pro výkon jeho úkolů.
7. Pověřenec pro ochranu osobních údajů a jeho pracovníci jsou vázáni povinnostmi zachování důvěrnosti podle článku 108.

Článek 79

Úkoly pověřence pro ochranu osobních údajů

1. Pověřenec pro ochranu osobních údajů má zejména tyto úkoly týkající se zpracovávání osobních údajů:
 - a) nezávisle zajišťovat, aby Úřad dodržoval ustanovení o ochraně údajů obsažená v tomto nařízení, v nařízení (ES) č. 45/2001 a v jednacím řádu Úřadu; to zahrnuje monitorování souladu s tímto nařízením, dalšími předpisy Unie nebo členských států v oblasti ochrany údajů a s koncepcemi Úřadu v oblasti ochrany osobních údajů, včetně rozdělení odpovědnosti, zvyšování povědomí a odborné přípravy pracovníků zapojených do operací zpracování a souvisejících auditů;

- b) poskytovat informace a poradenství Úřadu a pracovníkům, kteří provádějí zpracování, o jejich povinnostech podle tohoto nařízení a dalších předpisů Unie nebo členských států v oblasti ochrany údajů;
- c) poskytovat poradenství na požádání, pokud jde o posouzení vlivu na ochranu osobních údajů, a monitorovat jeho uplatňování podle článku 71;
- d) zajišťovat, aby byly uchovány záznamy o předávání nebo získávání osobních údajů v souladu s jednacím řádem Úřadu;
- e) spolupracovat s pracovníky Úřadu odpovědnými za postupy, školení a poradenství týkající se zpracování údajů;
- f) spolupracovat s evropským inspektorem ochrany údajů;
- g) zajišťovat, aby subjekty údajů byly informovány o svých právech vyplývajících z tohoto nařízení;
- h) působit jako kontaktní místo pro evropského inspektora ochrany údajů; v záležitostech týkajících se zpracování, včetně předchozí konzultace podle článku 72, a případně vést konzultace v jakékoli jiné věci;
- i) připravovat výroční zprávu a předložit tuto zprávu evropskému nejvyššímu žalobci a evropskému inspektorovi ochrany údajů.

2. Pověřenec pro ochranu osobních údajů vykonává funkce stanovené nařízením (ES) č. 45/2001, pokud jde o administrativní osobní údaje.

3. Pověřenec pro ochranu osobních údajů a pracovníci Úřadu, kteří mu jsou nápomocni při výkonu jeho povinností, mají přístup k osobním údajům zpracovávaným Úřadem a do jeho prostor v rozsahu, který je potřebný pro plnění jejich úkolů.

4. Dospěje-li pověřenec pro ochranu osobních údajů k závěru, že ustanovení nařízení (ES) č. 45/2001 o zpracování administrativních osobních údajů nebo ustanovení tohoto nařízení o zpracování operativních osobních údajů nebyla dodržena, informuje o tom evropského nejvyššího žalobce a požádá jej, aby nedodržení ve stanovené lhůtě napravil. Nevýřeší-li evropský nejvyšší žalobce toto nedodržení ve stanovené lhůtě, postoupí pověřenec pro ochranu osobních údajů záležitost evropskému inspektorovi ochrany údajů.

Článek 80

Obecné zásady pro předávání operativních osobních údajů

1. Úřad může předat operativní osobní údaje třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, pokud jsou splněny ostatní ustanovení tohoto nařízení, zejména článek 53, a pouze pokud jsou splněny podmínky stanovené v článcích 80 až 83, totiž:

- a) dané předání je nutné pro výkon úkolů Úřadu;
- b) operativní osobní údaje jsou předány správci ve třetí zemi nebo v mezinárodní organizaci, který je orgánem příslušným pro účely stanovené v článku 104;
- c) v případě, že operativní osobní údaje, které mají být předány v souladu s tímto článkem, byly Úřadu předány nebo zpřístupněny členským státem Evropské unie, Úřad získal předchozí povolení k předání od příslušného orgánu tohoto členského státu Evropské unie v souladu s jeho vnitrostátním právem, neudělil-li tento členský stát Evropské unie povolení k takovému předání obecnou formou nebo s výhradou zvláštních podmínek;
- d) Komise podle článku 81 rozhodla, že daná třetí země nebo mezinárodní organizace zajišťuje odpovídající úroveň ochrany, nebo v případě, že takové rozhodnutí neexistuje, pokud byly poskytnuty nebo existují vhodné záruky podle článku 82, nebo v případě, že neexistuje rozhodnutí o odpovídající ochraně ani vhodné záruky, uplatní se výjimka pro specifické situace podle článku 83, a

e) v případě dalšího předání třetí zemi nebo mezinárodní organizaci jiné třetí zemi nebo mezinárodní organizaci Úřad vyžaduje, aby ho třetí země nebo mezinárodní organizace požádala o předchozí povolení takového dalšího předání, jež může Úřad poskytnout teprve po zohlednění všech relevantních faktorů, včetně závažnosti trestného činu, účelu, pro který byly operativní osobní údaje původně předány, a úrovně ochrany osobních údajů ve třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, kterým jsou operativní osobní údaje dále předávány.

2. Úřad může operativní osobní údaje předat bez předchozího povolení členského státu Evropské unie podle odst. 1 písm. c) pouze tehdy, pokud je to nezbytné, aby se zabránilo bezprostřednímu a závažnému ohrožení veřejné bezpečnosti v určitém členském státě Evropské unie nebo třetí zemi nebo podstatných zájmů členského státu Evropské unie, a předchozí povolení nelze získat včas. Orgán příslušný pro vydání předchozího povolení musí být neprodleně informován.

3. Předání operativních osobních údajů poskytnutých Úřadem třetí zemi nebo mezinárodní organizaci členským státem Evropské unie anebo orgánem, institucí či jiným subjektem Unie je zakázáno. To neplatí v případech, kdy Úřad takové předání schválil poté, co zohlednil všechny relevantní faktory, včetně závažnosti trestného činu, účelu, pro který byly operativní osobní údaje původně předány, a úrovně ochrany osobních údajů ve třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, kterým jsou operativní osobní údaje předávány. Tato povinnost získat předchozí povolení od Úřadu se nevztahuje na případy, které byly postoupeny příslušným vnitrostátním orgánům podle článku 34.

4. Články 80 až 83 se použijí s cílem zajistit, aby úroveň ochrany fyzických osob zaručená tímto nařízením a právem Unie nebyla znehodnocena.

Článek 81

Předání založené na rozhodnutí o odpovídající ochraně

Úřad může předat operativní osobní údaje třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, pokud Komise rozhodla v souladu s článkem 36 směrnice (EU) 2016/680 o tom, že tato třetí země, území či jedno nebo více konkrétních odvětví v dané třetí zemi nebo daná mezinárodní organizace zaručují odpovídající úroveň ochrany.

Článek 82

Předání založené na vhodných zárukách

1. Jestliže neexistuje rozhodnutí o odpovídající ochraně, může Úřad předat operativní osobní údaje třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, pokud:

- a) byly právně závazným nástrojem poskytnuty vhodné záruky ve vztahu k ochraně operativních osobních údajů nebo
- b) Úřad posoudil všechny okolnosti daného předání operativních osobních údajů a dospěl k závěru, že ve vztahu k ochraně operativních osobních údajů existují vhodné záruky.

2. Úřad informuje evropského inspektora ochrany údajů o kategoriích předání podle odst. 1 písm. b).

3. Je-li předání operativních osobních údajů založeno na odst. 1 písm. b), musí být zdokumentováno a příslušná dokumentace na požádání zpřístupněna evropskému inspektorovi ochrany údajů, přičemž musí obsahovat mimo jiné den a čas předání a informace o přijímajícím příslušném orgánu, o důvodech předání a o předaných operativních osobních údajích.

Článek 83

Výjimky pro specifické situace

1. Neexistuje-li rozhodnutí o odpovídající ochraně ani vhodné záruky podle článku 82, může Úřad předat operativní osobní údaje třetí zemi nebo mezinárodní organizaci pouze za podmínky, že předání je nezbytné:

- a) k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné osoby;
- b) k ochraně oprávněných zájmů subjektu údajů;

- c) k tomu, aby se zabránilo bezprostřednímu a závažnému ohrožení veřejné bezpečnosti v určitém členském státě Evropské unie nebo třetí zemi, nebo
- d) v individuálních případech k výkonu úkolů Úřadu, pokud Úřad nerozhodne, že základní práva a svobody subjektu údajů převažují nad veřejným zájmem na předání.

2. Je-li předání osobních údajů založeno na odstavci 1, musí být zdokumentováno a příslušná dokumentace na požádání zpřístupněna evropskému inspektorovi ochrany údajů, přičemž musí obsahovat mimo jiné den a čas předání a informace o přijímajícím příslušném orgánu, o důvodech předání a o předaných operativních osobních údajích.

Článek 84

Předání operativních osobních údajů příjemcům usazeným ve třetích zemích

1. Odchylně od čl. 80 odst. 1 písm. b) a aniž jsou dotčeny jakékoliv mezinárodní dohody uvedené v odstavci 2 tohoto článku, může Úřad v individuálních a zvláštních případech předat operativní osobní údaje přímo příjemcům usazeným ve třetích zemích pouze tehdy, pokud je to v souladu s ostatními ustanoveními této kapitoly a jsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) předání je nezbytně nutné ke splnění jeho úkolů podle tohoto nařízení pro účely stanovené v čl. 49 odst. 1;
- b) Úřad rozhodne, že nad veřejným zájmem vyžadujícím předání v daném případě nepřevažují žádná základní práva a svobody dotčeného subjektu údajů;
- c) Úřad se domnívá, že předání orgánu příslušnému pro účely uvedené v čl. 49 odst. 1 ve třetí zemi je neefektivní nebo nevhodné, zejména proto, že je nelze učinit včas;
- d) orgán příslušný pro účely uvedené v čl. 49 odst. 1 ve třetí zemi je bez zbytečného odkladu informován, ledaže to je neefektivní nebo nevhodné;
- e) Úřad informuje příjemce o konkrétním účelu nebo účelech, pro něž může operativní osobní údaje zpracovat, pokud je takové zpracování nutné.

2. Mezinárodními dohodami uvedenými v odstavci 1 se rozumějí jakékoliv platné dvoustranné nebo mnohostranné mezinárodní dohody mezi Uníí a třetími zeměmi v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech a policejní spolupráce.

3. Je-li předání osobních údajů založeno na odstavci 1, musí být zdokumentováno a příslušná dokumentace na požádání zpřístupněna evropskému inspektorovi ochrany údajů, přičemž musí obsahovat mimo jiné den a čas předání a informace o přijímajícím příslušném orgánu, o důvodech předání a o předaných operativních osobních údajích.

Článek 85

Dozor vykonávaný evropským inspektorem ochrany údajů

1. Evropský inspektor ochrany údajů je pověřen sledováním a zajišťováním toho, aby byla uplatňována ustanovení tohoto nařízení týkající se ochrany základních práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním operativních osobních údajů Úřadem, a poskytováním poradenství pro Úřad a subjekty údajů ke všem otázkám, které se týkají zpracování operativních osobních údajů. Za tímto účelem plní evropský inspektor ochrany údajů úkoly stanovené v odstavci 2 tohoto článku, vykonává pravomoci svěřené podle odstavce 3 tohoto článku a spolupracuje s vnitrostátními dozorovými úřady v souladu s článkem 87.

2. Evropský inspektor ochrany údajů má podle tohoto nařízení následující úkoly:

- a) vyslechnout a posoudit stížnosti a v přiměřené době sdělit subjektu údajů výsledky;
- b) provádět vyšetřování buď z vlastního podnětu, nebo na základě stížnosti a v přiměřené době sdělit subjektu údajů výsledky;

- c) kontrolovat a zajišťovat uplatňování ustanovení tohoto nařízení týkajících se ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováváním operativních osobních údajů Úřadem;
- d) buď z vlastního podnětu, nebo v rámci konzultace poskytovat poradenství Úřadu ke všem otázkám, které se týkají zpracování operativních osobních údajů, zejména před vypracováním vnitřních pravidel týkajících se ochrany základních práv a svobod v souvislosti se zpracováním operativních osobních údajů.
3. Evropský inspektor ochrany údajů může podle tohoto nařízení:
- a) poskytovat poradenství subjektům údajů při výkonu jejich práv;
- b) předložit věc Úřadu v případě údajného porušení ustanovení upravujících zpracování operativních osobních údajů a případně podat návrhy na nápravu daného porušení a na zlepšení ochrany subjektů údajů;
- c) konzultovat Úřad v případech, kdy byly žádosti o výkon určitých práv týkajících se operativních osobních údajů zamítnuty v rozporu s články 56 až 62;
- d) předložit věc Úřadu;
- e) nařídit Úřadu, aby opravil, omezil či vymazal operativní osobní údaje, které byly zpracovány Úřadem v rozporu s ustanoveními o zpracovávání operativních osobních údajů a oznamování těchto kroků třetím osobám, jimž byly tyto údaje sděleny, pokud to nenarušuje vyšetřování a trestní stíhání vedená Úřadem;
- f) předložit věc Soudnímu dvoru za podmíněk, které stanoví Smlouvy;
- g) zasahovat do právních sporů předložených Soudnímu dvoru.
4. Evropský inspektor ochrany údajů má přístup k operativním osobním údajům zpracovávaným Úřadem a do jeho prostor v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů.
5. Evropský inspektor ochrany údajů vypracuje každý rok zprávu o své činnosti dohledu nad Úřadem.

Článek 86

Služební tajemství evropského inspektora ochrany údajů

Evropský inspektor ochrany údajů a jeho pracovníci jsou během svého funkčního období a po jeho skončení vázáni služebním tajemstvím, pokud jde o veškeré důvěrné informace, o nichž se dozvědí během plnění svých úředních povinností.

Článek 87

Spolupráce mezi evropským inspektorem ochrany údajů a vnitrostátními dozorovými úřady

1. Evropský inspektor ochrany údajů jedná v úzké spolupráci s vnitrostátními dozorovými úřady v konkrétních otázkách vyžadujících účast na vnitrostátní úrovni, zejména pokud evropský inspektor ochrany údajů nebo vnitrostátní dozorový úřad zjistí velké nesrovnalosti mezi postupy členských států Evropské unie nebo potenciálně nezákonné předávání prostřednictvím komunikačních kanálů Úřadu nebo v souvislosti s otázkami týkajícími se provádění a výkladu tohoto nařízení nastolenými jedním nebo více vnitrostátními dozorovými úřady.

2. V případech uvedených v odstavci 1 si mohou evropský inspektor ochrany údajů a vnitrostátní dozorové úřady, v jejichž působnosti je dohled nad ochranou údajů, každý v mezích své působnosti, podle potřeby vyměňovat relevantní informace, pomáhat si při výkonu auditů a kontrol, šetřit problémy související s výkladem či uplatňováním tohoto nařízení, studovat problémy vztahující se k výkonu nezávislého dohledu či k výkonu práv subjektů údajů, vypracovávat harmonizované návrhy společných řešení jakýchkoli problémů a podporovat informovanost o právech na ochranu údajů.

3. Evropský sbor pro ochranu osobních údajů, zřízený nařízením (EU) 2016/679, plní rovněž úkoly stanovené v článku 51 směrnice (EU) 2016/680, pokud jde o záležitosti spadající do oblasti působnosti tohoto nařízení, zejména úkoly uvedené v odstavcích 1 a 2 tohoto článku.

Článek 88

Právo podat stížnost u evropského inspektora ochrany údajů

1. Každý subjekt údajů má právo podat stížnost u evropského inspektora ochrany údajů, pokud se domnívá, že zpracováním operativních osobních údajů, které se ho týkají, Úřad porušuje toto nařízení.
2. Evropský inspektor ochrany údajů informuje subjekt údajů o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku, jakož i o možnosti využít soudní ochranu podle článku 89.

Článek 89

Právo na soudní přezkum proti evropskému inspektorovi ochrany údajů

Proti rozhodnutím evropského inspektora ochrany údajů lze podat žalobu k Soudnímu dvoru.

KAPITOLA IX

FINANČNÍ USTANOVENÍ A USTANOVENÍ O PRACOVNÍCÍCH

ODDÍL 1

Finanční ustanovení

Článek 90

Účastníci finančních operací

1. Evropský nejvyšší žalobce odpovídá za přípravu rozhodnutí o sestavení rozpočtu a jejich předložení kolegiu k přijetí.
2. Správní ředitel jako schvalující osoba odpovídá za plnění rozpočtu Úřadu.

Článek 91

Rozpočet

1. Evropský nejvyšší žalobce připraví na základě návrhu vypracovaného správním ředitelem odhady příjmů a výdajů Úřadu pro každý rozpočtový rok, který odpovídá kalendářnímu roku. Tyto odhady jsou uvedeny v rozpočtu Úřadu.
2. Pokud jde o příjmy a výdaje, je rozpočet Úřadu vyvážený.
3. Aniž jsou dotčeny jiné zdroje, tvoří příjmy Úřadu:
 - a) příspěvek Unie zapsaný v souhrnném rozpočtu Unie, s výhradou odstavců 7 a 8;
 - b) příjmy za publikace a veškeré služby poskytované Úřadem.
4. Výdaje Úřadu zahrnují odměny evropského nejvyššího žalobce, evropských žalobců, evropských pověřených žalobců, správního ředitele a pracovníků Úřadu, správní náklady, náklady na infrastrukturu a provozní výdaje.
5. Pokud evropské pověření žalobci jednají v rámci činností Úřadu, považují se příslušné výdaje jimi vynaložené v průběhu těchto činností za provozní výdaje Úřadu.

Provozní výdaje Úřadu v zásadě nezahrnují náklady spojené s vyšetřovacími úkony prováděnými příslušnými vnitrostátními orgány ani náklady na právní pomoc. V rámci rozpočtu Úřadu však tyto výdaje zahrnují některé náklady spojené s vyšetřováním a trestním stíháním podle odstavce 6.

Provozní výdaje rovněž zahrnují vytvoření systému správy případů, odbornou přípravu, mise a překlady nezbytné pro vnitřní fungování Úřadu, jako jsou překlady pro stálou komoru.

6. Je-li jménem Úřadu prováděn mimořádně nákladný vyšetřovací úkon, mohou evropsští pověřeni žalobci z vlastního podnětu nebo na základě odůvodněné žádosti příslušných vnitrostátních orgánů konzultovat stálou komoru, zda by náklady spojené s vyšetřovacím úkonem mohl částečně nést Úřad. Takové konzultace nesmějí zpoždit vyšetřování.

Stálá komora pak může, po konzultaci se správním ředitelem a na základě přiměřenosti provedení dané úkonu za konkrétních okolností a na základě mimořádné povahy nákladů, které zahrnuje, rozhodnout o vyhovění žádosti nebo jejím zamítnutí, v souladu s pravidly pro posouzení těchto kritérií stanovenými v jednacím řádu Úřadu. Správní ředitel pak na základě dostupných finančních zdrojů rozhodne o výši příspěvku, který má být poskytnut. Správní ředitel o rozhodnutí o výši částky neprodleně informuje evropského pověřeného žalobce, který případ projednává.

7. V souladu s článkem 332 Smlouvy o fungování EU nesou výdaje Úřadu uvedené v odstavcích 4 a 5 tohoto článku členské státy. Členské státy Evropské unie, které se neúčastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu, obdrží úpravu v souladu s článkem 11 nařízení Rady (EU, Euratom) č. 609/2014 ⁽¹⁾.

8. Odstavec 7 se nevztahuje na administrativní náklady orgánů Unie vyplývající z provádění posílené spolupráce na zřízení Úřadu.

Článek 92

Sestavování rozpočtu

1. Evropský nejvyšší žalobce připraví každý rok na základě návrhu vypracovaného správním ředitelem předběžný návrh odhadů příjmů a výdajů Úřadu pro následující rozpočtový rok. Evropský nejvyšší žalobce předkládá předběžný návrh odhadů k přijetí kolegiu.

2. Předběžný návrh odhadů příjmů a výdajů Úřadu musí být předán Komisi do 31. ledna každého roku. Jeho konečnou verzi, která zahrnuje návrh plánu pracovních míst, předá Úřad Komisi do 31. března každého roku.

3. Komise předá výkaz odhadů Evropskému parlamentu a Radě (společně dále jen „rozpočtový orgán“) spolu s návrhem souhrnného rozpočtu Unie.

4. Na základě výkazu odhadů zapíše Komise do návrhu souhrnného rozpočtu Unie odhady, které považuje za nezbytné pro plán pracovních míst, a výši příspěvku ze souhrnného rozpočtu, které předloží rozpočtovému orgánu v souladu s články 313 a 314 Smlouvy o fungování EU.

5. Rozpočtový orgán schvaluje prostředky na příspěvek ze souhrnného rozpočtu Unie Úřadu.

6. Rozpočtový orgán přijme plán pracovních míst Úřadu.

7. Kolegium přijme rozpočet Úřadu na návrh evropského nejvyššího žalobce. Stává se konečným po konečném přijetí souhrnného rozpočtu Unie. V případě potřeby se upraví stejným postupem jako při přijímání původního rozpočtu.

8. Na jakýkoliv projekt v oblasti nemovitostí, který pravděpodobně bude mít významný dopad na rozpočet Úřadu, se použije článek 88 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 1271/2013 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (EU, Euratom) č. 609/2014 ze dne 26. května 2014 o metodách a postupu pro poskytování tradičních vlastních zdrojů a vlastních zdrojů z DPH a HND a o opatřeních ke krytí hotovostních nároků (Úř. věst. L 168, 7.6.2014, s. 39).

⁽²⁾ Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 1271/2013 ze dne 30. září 2013 o rámcovém finančním nařízení pro subjekty uvedené v článku 208 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. L 328, 7.12.2013, s. 42).

Článek 93

Plnění rozpočtu

1. Správní ředitel jako schvalující osoba Úřadu plní rozpočet v rámci své odpovědnosti a v mezích schválených v rozpočtu.
2. Správní ředitel každoročně předkládá rozpočtovému orgánu všechny důležité informace o výsledcích veškerých hodnotících postupů.

Článek 94

Předkládání účetních závěrek a absolutorium

1. Účetní Úřadu předá účetnímu Komise a Účetnímu dvoru předběžnou účetní závěrku za rozpočtový rok (rok N) do 1. března následujícího rozpočtového roku (rok N + 1).
2. Do 31. března následujícího rozpočtového roku předá Úřad Evropskému parlamentu, Radě a Účetnímu dvoru zprávu o rozpočtovém a finančním řízení.
3. Účetní Komise předá Účetnímu dvoru předběžnou účetní závěrku Úřadu konsolidovanou s účetní závěrkou Komise do 31. března následujícího rozpočtového roku.
4. V souladu s čl. 148 odst. 1 nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 předloží Účetní dvůr své připomínky k předběžným účetním závěrkám Úřadu do 1. června následujícího roku.
5. Po obdržení připomínek Účetního dvora k předběžné účetní závěrce Úřadu podle článku 148 nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 vypracuje účetní Úřadu na vlastní odpovědnost jeho konečnou účetní závěrku a předá ji kolegiu k vyjádření stanoviska.
6. Do 1. července následujícího rozpočtového roku předá účetní Úřadu konečnou účetní závěrku Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru společně se stanoviskem kolegia uvedeným v odstavci 5.
7. Konečná účetní závěrka Úřadu se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* do 15. listopadu roku následujícího po každém rozpočtovém roce.
8. Správní ředitel předá Účetnímu dvoru odpověď na připomínky do 30. září každého následujícího rozpočtového roku. Správní ředitel odpověď předá také Komisi.
9. Správní ředitel poskytne Evropskému parlamentu na jeho žádost veškeré informace nezbytné pro řádný průběh udělení absolutoria za daný rozpočtový rok v souladu s čl. 109 odst. 3 nařízení v přenesené pravomoci (EU) č. 1271/2013.
10. Na základě doporučení Rady přijatého kvalifikovanou většinou udělí Evropský parlament do 15. května roku N + 2 správnímu řediteli absolutorium za plnění rozpočtu na rozpočtový rok N.

Článek 95

Finanční pravidla

Evropský nejvyšší žalobce vypracuje na základě návrhu předloženého správním ředitelem návrh finančních pravidel příslušných pro Úřad. Tato pravidla přijme kolegium po konzultaci s Komisí. Finanční pravidla se mohou odchýlit od pravidel uvedených v nařízení v přenesené pravomoci (EU) č. 1271/2013, pouze pokud je takové odchýlení zvlášť vyžadováno pro provoz Úřadu a s předchozím souhlasem Komise.

ODDÍL 2

Ustanovení o pracovnících

Článek 96

Obecná ustanovení

1. Nestanoví-li toto nařízení jinak, vztahují se na evropského nejvyššího žalobce, evropské žalobce, evropské pověřené žalobce, správního ředitele a zaměstnance Úřadu služební řád, pracovní řád a pravidla přijatá dohodou mezi orgány Unie k provedení služebního řádu a pracovního řádu.

Evropský nejvyšší žalobce a evropsští žalobci jsou zaměstnáni jako dočasní zaměstnanci Úřadu podle čl. 2 písm. a) pracovního řádu.

2. Zaměstnanci Úřadu se přijímají podle pravidel a předpisů platných pro úředníky a ostatní zaměstnance Evropské unie.

3. Pravomoci, které služební řád a pracovní řád k uzavírání pracovních smluv svěřují orgánu oprávněnému ke jmenování, vykonává kolegium. Kolegium může tyto pravomoci, pokud jde o zaměstnance Úřadu, přenést na správního ředitele. Přenesení pravomoci uvedené v tomto odstavci se nesmí týkat evropského nejvyššího žalobce, evropských žalobců, evropských pověřených žalobců ani správního ředitele.

4. Kolegium přijímá v souladu s článkem 110 služebního řádu vhodná pravidla k provedení služebního řádu a pracovního řádu. Kolegium rovněž přijímá programování lidských zdrojů, které tvoří součást programového dokumentu.

5. Na Úřad a jeho zaměstnance se vztahuje Protokol o výsadách a imunitách Evropské unie.

6. Evropsští pověřeni žalobci jsou přijímáni jako zvláštní poradci v souladu s články 5, 123 a 124 pracovního řádu. Příslušné vnitrostátní orgány usnadní výkon funkce evropských pověřených žalobců podle tohoto nařízení a zdrží se jakéhokoli jednání nebo postupů, které by mohly nepříznivě ovlivnit jejich kariéru nebo postavení ve vnitrostátním systému trestního stíhání. Příslušné vnitrostátní orgány poskytnou evropským pověřeným žalobcům především zdroje a zařízení nezbytná k výkonu jejich funkce podle tohoto nařízení a zajistí jejich plnou integraci do vnitrostátních útvarů pověřených trestním stíháním. Zajistí se zavedení vhodných opatření tak, aby byla zachována práva evropských pověřených žalobců týkající se sociálního zabezpečení, důchodu a pojistného krytí podle vnitrostátního systému. Rovněž se zajistí, aby celková odměna evropských pověřených žalobců nebyla nižší, než byla v případě, že by zůstali pouze vnitrostátními žalobci. Odpovědnost za všeobecné pracovní podmínky a pracovní prostředí evropských pověřených žalobců nesou příslušné vnitrostátní justiční orgány.

7. Evropský žalobce a evropsští pověřeni žalobci nesmějí při výkonu svých pravomocí souvisejících s vyšetřováním a trestním stíháním přijímat žádné jiné příkazy, pokyny ani instrukce než ty, které jsou výslovně stanoveny v článku 6.

Článek 97

Dočasní zaměstnanci a smluvní zaměstnanci

1. Dočasným zaměstnancům zaměstnaným podle čl. 2 písm. a) pracovního řádu v orgánech, institucích nebo jiných subjektech Unie, kteří byli přijati Úřadem na základě smlouvy uzavřené nejpozději jeden rok po zahájení provozu Úřadu v souladu s rozhodnutím uvedeným v čl. 120 odst. 2, musí být nabídnuta pracovní smlouva podle čl. 2 písm. f) pracovního řádu, přičemž veškeré další smluvní podmínky zůstanou beze změny, aniž je dotčena nutnost plnit povinnosti vyplývající z pracovního řádu. U těchto dočasných zaměstnanců se má za to, že byli po celou dobu trvání svého pracovního poměru zařazeni v Úřadu.

2. Smluvním zaměstnancům zaměstnaným podle článku 3a nebo 3b pracovního řádu v orgánech Unie, kteří byli přijati Úřadem na základě smlouvy uzavřené nejpozději jeden rok po zahájení provozu Úřadu v souladu s rozhodnutím uvedeným v čl. 120 odst. 2, musí být nabídnuta pracovní smlouva podle článku 3a pracovního řádu, přičemž veškeré další smluvní podmínky zůstanou beze změny. U těchto smluvních zaměstnanců se má za to, že byli po celou dobu trvání svého pracovního poměru zařazeni v Úřadu.

3. Dočasným zaměstnancům zaměstnaným podle čl. 2 písm. f) pracovního řádu a smluvním zaměstnancům zaměstnaným podle článku 3a pracovního řádu v orgánech, institucích nebo jiných subjektech Unie, kteří byli přijati Úřadem na základě smlouvy uzavřené nejpozději jeden rok po zahájení provozu Úřadu v souladu s rozhodnutím uvedeným v čl. 120 odst. 2, musí být nabídnuta pracovní smlouva za stejných podmínek. U těchto zaměstnanců se má za to, že byli po celou dobu trvání svého pracovního poměru zařazeni v Úřadu.

Článek 98

Vyslaní národní odborníci a další pracovníci

1. Úřad může vedle svých vlastních zaměstnanců využívat služeb vyslaných národních odborníků a dalších osob, které má k dispozici, avšak které nezaměstnává. Vyslaní národní odborníci podléhají při výkonu úkolů souvisejících s funkcí Úřadu pravomoci evropského nejvyššího žalobce.

2. Kolegium přijme rozhodnutí, kterým se stanoví pravidla pro vysílání národních odborníků nebo jiných osob, které má Úřad k dispozici, avšak které nezaměstnává, do Úřadu.

KAPITOLA X

USTANOVENÍ O VZTAZÍCH ÚŘADU A JEHO PARTNERŮ

Článek 99

Společná ustanovení

1. Pokud je to nezbytné pro plnění jeho úkolů, může Úřad navázat a udržovat pracovní vztahy s orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie v souladu s jejich cíli, s orgány členských států Evropské unie, které se neúčastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu, s orgány třetích zemí a mezinárodními organizacemi.

2. Pokud je to důležité pro plnění jeho úkolů, může si Úřad v souladu s článkem 111 přímo vyměňovat veškeré informace se subjekty uvedenými v odstavci 1 tohoto článku, nestanoví-li toto nařízení jinak.

3. Pro účely stanovené v odstavcích 1 a 2 může Úřad uzavírat pracovní ujednání se subjekty uvedenými v odstavci 1. Tato pracovní ujednání jsou technické nebo operativní povahy a jsou zaměřena zejména na usnadnění spolupráce a výměny informací mezi jejich stranami. Pracovní ujednání nesmějí tvořit základ umožňující výměnu osobních údajů ani nesmějí mít právně závazné účinky pro Unii ani pro její členské státy.

Článek 100

Vztahy s Eurojustem

1. Úřad naváže a udržuje úzký vztah s Eurojustem založený na vzájemné spolupráci v rámci jejich pravomocí a na rozvoji provozních, správních a řídicích vazeb mezi nimi, jak je uvedeno v tomto článku. Za tímto účelem se evropský nejvyšší žalobce a předseda Eurojustu pravidelně setkávají a projednávají otázky společného zájmu.

2. V provozních záležitostech může Úřad do své činnosti týkající se přeshraničních případů Eurojust zapojit mimo jiné těmito způsoby:

a) sdílením informací o svém vyšetřování, včetně osobních údajů, v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto nařízení;

b) vyzváním Eurojustu nebo jeho příslušného národního člena nebo členů, aby poskytli podporu při doručování jeho rozhodnutí či žádosti o vzájemnou právní pomoc a jejich výkonu v členských státech Evropské unie, které jsou členy Eurojustu, avšak nepodílejí se na zřízení Úřadu, jakož i ve třetích zemích.

3. Úřad má na základě vyhledávání shody nepřímý přístup k informacím v systému řízení případů Eurojustu. Kdykoliv je nalezena shoda mezi údaji zadanými do systému správy případů Úřadem a údaji v držení Eurojustu, je tato skutečnost sdělena jak Eurojustu, tak Úřadu a rovněž členskému státu Evropské unie, který tyto údaje Eurojustu poskytl. Úřad přijme vhodná opatření, aby Eurojustu na základě vyhledávání shody umožnil přístup k informacím.

4. Úřad se může spoléhat na administrativní podporu a zdroje Eurojustu. Za tímto účelem může Eurojust poskytovat Úřadu služby společného zájmu. Podrobnosti stanoví ujednání.

Článek 101

Vztahy s úřadem OLAF

1. Úřad naváže a udržuje úzký vztah s úřadem OLAF založený na vzájemné spolupráci v rámci jejich pravomocí a na výměně informací. Vztah se zaměří zejména na zajištění toho, aby se na ochranu finančních zájmů Unie využily všechny dostupné prostředky prostřednictvím vzájemného doplňování a podpory, kterou úřad OLAF Úřadu poskytuje.

2. Aniž jsou dotčena opatření stanovená v odstavci 3, vede-li Úřad trestní vyšetřování v souladu s tímto nařízením, nezahájí úřad OLAF žádné souběžné správní vyšetřování týchž skutečností.

3. V průběhu vyšetřování vedeného Úřadem může Úřad požádat úřad OLAF, aby v souladu se svým mandátem podpořil nebo doplnil jeho činnosti zejména tím, že:

a) poskytne informace, analýzy (včetně forenzních analýz), odborné znalosti a provozní podporu;

b) usnadní koordinaci konkrétních opatření příslušných vnitrostátních správních orgánů a subjektů Unie;

c) provede správní vyšetřování.

4. Úřad může poskytnout úřadu OLAF příslušné informace o případech, jež se rozhodl nevyšetřovat nebo jež odložil, s cílem umožnit úřadu OLAF, aby zvažil vhodná správní opatření v souladu se svým mandátem.

5. Úřad má nepřímý přístup k informacím v systému správy případů úřadu OLAF na základě vyhledávání shody. Kdykoliv je nalezena shoda mezi údaji zadanými do systému správy případů Úřadem a údaji v držení úřadu OLAF, je tato skutečnost sdělena jak úřadu OLAF, tak Úřadu. Úřad přijme vhodná opatření, aby úřad OLAF na základě vyhledávání shody umožnil přístup k informacím.

Článek 102

Vztahy s Europolem

1. Úřad naváže a udržuje úzký vztah s Europolem. Za tímto účelem uzavřou obě strany pracovní ujednání stanovující způsoby jejich spolupráce.

2. Pokud je to pro účely jeho vyšetřování nezbytné, má Úřad na základě vlastní žádosti možnost získat veškeré související informace v držení Europolu týkající se trestného činu spadajícího do jeho působnosti a rovněž může Europol požádat o analytickou podporu v souvislosti s konkrétním vyšetřováním, které Úřad vede.

Článek 103

Vztahy s ostatními orgány, institucemi a jinými subjekty Unie

1. Úřad naváže a udržuje vztah spolupráce s Komisí za účelem ochrany finančních zájmů Unie. Za tímto účelem uzavřou Úřad a Komise dohodu stanovující způsoby jejich spolupráce.
2. Aniž je dotčen řádný průběh a důvěrnost jeho vyšetřování, poskytne Úřad neprodleně dotčenému orgánu, instituci nebo jinému subjektu Unie a jiným dotčeným obětem dostatečné informace k tomu, aby mohly přijmout vhodná opatření, zejména:
 - a) přijmout správní opatření, například preventivní opatření k ochraně finančních zájmů Unie. Úřad může orgánu, instituci nebo jinému subjektu Unie doporučit konkrétní opatření;
 - b) vystupovat jako účastník občanskoprávního řízení;
 - c) přijmout opatření pro účely správního vymáhání dlužných částek do rozpočtu Unie nebo disciplinárního opatření.

Článek 104

Vztahy se třetími zeměmi a mezinárodními organizacemi

1. Pracovní ujednání uvedená v čl. 99 odst. 3 s orgány třetích zemí a mezinárodními organizacemi se mohou týkat především výměny strategických informací a vysílání styčných úředníků do Úřadu.
2. Úřad může po dohodě s příslušnými dotčenými orgány určit kontaktní místa ve třetích zemích s cílem usnadnit vzájemnou spolupráci v souladu s provozními potřebami Úřadu.
3. Mezinárodní dohody s jednou nebo několika třetími zeměmi, které Unie uzavřela nebo k nimž přistoupila v souladu s článkem 218 Smlouvy o fungování EU a které se týkají oblastí spadajících do působnosti Úřadu, jako jsou mezinárodní dohody o spolupráci v trestních věcech mezi Úřadem a těmito třetími zeměmi, jsou pro Úřad závazné.
4. Pokud neexistuje dohoda podle odstavce 3, členské státy, umožňuje-li to příslušná mnohostranná mezinárodní dohoda a pokud s tím třetí země souhlasí, uznají a případně oznámí Úřad jako orgán příslušný pro účely provádění mnohostranných mezinárodních dohod o právní pomoci v trestních věcech jimi uzavřených, a to i změnou těchto dohod, pokud je to nezbytné a možné.

Členské státy mohou rovněž oznámit, že Úřad je orgánem příslušným pro účely provádění jiných mezinárodních dohod o právní pomoci v trestních věcech jimi uzavřených, a to i změnou těchto dohod.

5. Pokud neexistuje dohoda podle odstavce 3 tohoto článku ani uznání podle odstavce 4 tohoto článku, může evropský pověřený žalobce, který případ projednává, využít v souladu s čl. 13 odst. 1 pravomoci vnitrostátního žalobce svého členského státu a požádat orgány třetích zemí o právní pomoc v trestních věcech na základě mezinárodních dohod uzavřených tímto členským státem nebo na základě příslušného vnitrostátního práva a tam, kde je to vhodné, i prostřednictvím příslušných vnitrostátních orgánů. V takovém případě evropský pověřený žalobce informuje orgány třetích zemí, že důkazy shromážděné na tomto základě budou použity Úřadem pro účely tohoto nařízení, a případně usiluje o získání jejich souhlasu s tímto použitím. V každém případě musí být třetí země řádně informována, že konečným příjemcem odpovědi na žádost je Úřad.

Pokud Úřad nemůže vykonávat své funkce na základě příslušné mezinárodní dohody uvedené v odstavci 3 nebo 4 tohoto článku, může rovněž v konkrétním případě a v mezích své věcné příslušnosti požádat o právní pomoc v trestních věcech orgány třetích zemí. Úřad dodrží podmínky, které mohou tyto orgány stanovit ohledně používání informací, které na tomto základě poskytly.

6. S výhradou ostatních ustanovení tohoto nařízení může Úřad na požádání poskytnout příslušným orgánům třetích zemí nebo mezinárodním organizacím pro účely vyšetřování nebo pro použití jako důkaz ve vyšetřování trestných činů informace nebo důkazy, které jsou již v držení Úřadu. Po konzultaci stálé komory rozhodne evropský pověřený žalobce, který případ projednává, o každém takovém předání informací nebo důkazů v souladu s vnitrostátním právem svého členského státu a s tímto nařízením.

7. Pokud je nezbytné požádat o vydání osoby, může evropský pověřený žalobce, který případ projednává, požádat příslušný orgán svého členského státu, aby vydal žádost o vydání v souladu s příslušnými smlouvami nebo vnitrostátním právem.

Článek 105

Vztahy se členskými státy Evropské unie, které se neúčastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu

1. Pracovní ujednání podle čl. 99 odst. 3 uzavíraná s orgány členských států Evropské unie, které se neúčastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu, se mohou týkat především výměny strategických informací a vysílání styčných úředníků do Úřadu.

2. Úřad může po dohodě s příslušnými dotčenými orgány určit kontaktní místa v členských státech Evropské unie, které se neúčastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu, s cílem usnadnit spolupráci v souladu s potřebami Úřadu.

3. Pokud neexistuje právní nástroj upravující spolupráci v trestních věcech a předávání mezi Úřadem a příslušnými orgány členských států Evropské unie, které se neúčastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu, informují členské státy Úřad coby orgán příslušný pro účely provádění příslušných aktů Unie o justiční spolupráci v trestních věcech v případech spadajících do působnosti Úřadu, o svých vztazích s členskými státy Evropské unie, které se neúčastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu.

KAPITOLA XI

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 106

Právní postavení a provozní podmínky

1. V každém členském státě má Úřad způsobilost k právům a právním úkonům, kterou jeho vnitrostátní právo přiznává právníkům osobám.

2. Nezbytná ujednání týkající se prostor poskytnutých Úřadu a zařízení zpřístupněných Lucemburskem i zvláštní pravidla platná v tomto členském státě pro členy kolegia, správního ředitele a zaměstnance Úřadu a jejich rodinné příslušníky stanoví dohoda o sídle, již Úřad uzavře s Lucemburskem do dne, kdy Úřad začne plnit své úkoly v rámci vyšetřování a trestního stíhání, určeného podle čl. 120 odst. 2.

Článek 107

Jazykový režim

1. Na akty podle článků 21 a 114 tohoto nařízení se vztahuje nařízení Rady (EHS) č. 1/58⁽¹⁾.

2. Kolegium rozhodne dvoutřetinovou většinou hlasů svých členů o vnitřním jazykovém režimu Úřadu.

3. Překladačské služby potřebné pro administrativní fungování Úřadu na centrální úrovni zajišťuje Překladačské středisko pro instituce Evropské unie, pokud naléhavost věci nevyžaduje jiné řešení. O způsobu překládání pro účely vyšetřování rozhodnou v souladu s příslušným vnitrostátním právem evropské pověřené žalobce.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (EHS) č. 1/58 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 17, 6.10.1958, s. 385/58).

Článek 108

Důvěrnost a profesní tajemství

1. Členové kolegia, správní ředitel a zaměstnanci Úřadu, vyslaní národní odborníci a další osoby, které má Úřad k dispozici, avšak které nezaměstnává, a evropská pověření žalobci jsou povinni zachovávat v souladu s právem Unie důvěrnost všech informací v držení Úřadu.
2. Jakákoli jiná osoba, která se podílí na výkonu funkcí Úřadu na vnitrostátní úrovni nebo tomuto výkonu funkcí napomáhá, je povinna zachovávat důvěrnost informací podle příslušného vnitrostátního práva.
3. Povinnost zachovávat důvěrnost informací pro osoby uvedené v odstavcích 1 a 2 platí i po skončení jejich funkce nebo zaměstnání a po ukončení činnosti.
4. Povinnost zachovávat důvěrnost informací v souladu s příslušným vnitrostátním či unijním právem se vztahuje na všechny informace, které Úřad získá a které dosud nebyly zákonně zveřejněny.
5. Vyšetřování prováděná v rámci pravomoci Úřadu jsou chráněna pravidly o profesním tajemství podle příslušných právních předpisů Unie. Kdokoli se podílí na výkonu funkcí Úřadu nebo tomuto výkonu funkcí napomáhá, je povinen zachovávat profesní tajemství podle příslušného vnitrostátního práva.

Článek 109

Transparentnost

1. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001⁽¹⁾ se vztahuje na jiné dokumenty než spisy, včetně zobrazení těchto spisů v elektronické podobě, které jsou uchovávány v souladu s článkem 45 tohoto nařízení.
2. Do šesti měsíců od svého jmenování vypracuje evropský nejvyšší žalobce návrh podrobných pravidel pro použití tohoto článku. Tento návrh přijme kolegium.
3. Proti rozhodnutím přijatým Úřadem podle článku 8 nařízení (ES) č. 1049/2001 lze podat stížnost k evropskému veřejnému ochránci práv za podmínek stanovených v článku 228 Smlouvy o fungování EU nebo žalobu k Soudnímu dvoru za podmínek stanovených v článku 263 Smlouvy o fungování EU.

Článek 110

Úřad OLAF a Účetní dvůr

1. Pro usnadnění boje proti podvodům, korupci a jiným protiprávním činnostem podle nařízení (EU, Euratom) č. 883/2013 přistoupí Úřad do šesti měsíců ode dne stanoveného Komisí podle čl. 120 odst. 2 k interinstitucionální dohodě ze dne 25. května 1999 o vnitřním vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF)⁽²⁾ a přijme vhodná ustanovení vztahující se na evropského nejvyššího žalobce, evropské žalobce, správního ředitele a zaměstnance Úřadu, vyslané národní odborníky a další osoby, které má Úřad k dispozici, avšak které nezaměstnává, a evropské pověřené žalobce podle vzoru stanoveného v příloze k uvedené dohodě.
2. Účetní dvůr má pravomoc provádět na základě kontroly dokumentů i inspekce na místě audit u všech dodavatelů a subdodavatelů, kteří od Úřadu obdrželi finanční prostředky Unie.
3. Úřad OLAF může provádět vyšetřování, včetně kontrol a inspekci na místě, v souladu s ustanoveními a postupy stanovenými v nařízení (EU, Euratom) č. 883/2013 a nařízení Rady (Euratom, ES) č. 2185/96⁽³⁾ s cílem zjistit, zda došlo k nesrovnalostem poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie v souvislosti s výdaji financovanými Úřadem.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, 31.5.2001, s. 43).

⁽²⁾ Interinstitucionální dohoda ze dne 25. května 1999 mezi Evropským parlamentem, Radou Evropské unie a Komisí Evropských společenství o vnitřním vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (Úř. věst. L 136, 31.5.1999, s. 15).

⁽³⁾ Nařízení Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 ze dne 11. listopadu 1996 o kontrolách a inspekci na místě prováděných Komisí za účelem ochrany finančních zájmů Evropských společenství proti podvodům a jiným nesrovnalostem (Úř. věst. L 292, 15.11.1996, s. 2).

4. Aniž jsou dotčeny odstavce 1, 2 a 3, musí pracovní ujednání se subjekty Unie, orgány třetích zemí a s mezinárodními organizacemi a smlouvy Úřadu obsahovat ustanovení, která výslovně zmocňují Účetní dvůr a úřad OLAF k provádění takových auditů a vyšetřování podle jejich působnosti.

Článek 111

Předpisy týkající se ochrany citlivých neutajovaných a utajovaných informací

1. Úřad vypracuje vnitřní pravidla na ochranu citlivých neutajovaných informací, včetně vytváření a zpracovávání takových informací Úřadem.
2. Úřad vypracuje vnitřní pravidla na ochranu utajovaných informací EU, která budou v souladu s rozhodnutím Rady 2013/488/EU ⁽¹⁾, s cílem zajistit rovnocennou úroveň ochrany těchto informací.

Článek 112

Správní šetření

Správní činnosti Úřadu podléhají šetření evropského veřejného ochránce práv v souladu s článkem 228 Smlouvy o fungování EU.

Článek 113

Obecný režim odpovědnosti

1. Smluvní odpovědnost Úřadu se řídí právem rozhodným pro příslušnou smlouvu.
2. Pravomoc rozhodovat na základě jakékoli rozhodčí doložky obsažené ve smlouvě uzavřené Úřadem náleží Soudnímu dvoru.
3. V případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí Úřad v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států Evropské unie veškerou újmu způsobenou Úřadem nebo jeho zaměstnanci při výkonu jejich povinností, pokud ji jim lze přisoudit.
4. Odstavec 3 se rovněž použije na újmu, která byla způsobena zaviněním evropského pověřeného žalobce při výkonu jeho povinností.
5. Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat spory o náhradu újmy podle odstavce 3.
6. Vnitrostátní soudy členských států Evropské unie příslušné k projednávání sporů týkajících se smluvní odpovědnosti Úřadu podle tohoto článku se určují podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ⁽²⁾.
7. Osobní odpovědnost zaměstnanců Úřadu se řídí příslušnými ustanoveními služebního řádu a pracovního řádu.

Článek 114

Prováděcí pravidla a programové dokumenty

Kolegium na návrh evropského nejvyššího žalobce přijímá zejména:

- a) každoročně programový dokument obsahující roční a víceleté programování Úřadu;
- b) strategii boje proti podvodům, která je úměrná rizikům podvodu vzhledem k poměru nákladů a přínosů prováděných opatření;
- c) pravidla týkající se podmínek zaměstnání, kritérií výkonnosti, odborné nedostatečnosti, práv a povinností evropských pověřených žalobců, včetně pravidel pro předcházení střetům zájmů a jejich řešení;

⁽¹⁾ Rozhodnutí Rady 2013/488/EU ze dne 23. září 2013 o bezpečnostních pravidlech na ochranu utajovaných informací EU (Úř. věst. L 274, 15.10.2013, s. 1).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1).

- d) podrobná pravidla týkající se uplatňování nařízení (ES) č. 1049/2001 při činnosti Úřadu;
- e) prováděcí pravidla podle čl. 24 odst. 8 nařízení (ES) č. 45/2001.

Článek 115

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v čl. 49 odst. 3 je svěřena Komisi na dobu neurčitou ode dne 20. listopadu 2017.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 49 odst. 3 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci vede Komise konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů.
5. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 49 odst. 3 vstoupí v platnost pouze tehdy, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 116

Postup pro naléhavé případy

1. Akty v přenesené pravomoci přijaté podle tohoto článku vstupují v platnost bezodkladně a jsou použitelné, pokud proti nim není vyslovena námitka v souladu s odstavcem 2. V oznámení aktu v přenesené pravomoci Evropskému parlamentu a Radě se uvedou důvody použití postupu pro naléhavé případy.
2. Evropský parlament nebo Rada mohou proti aktu v přenesené pravomoci vyslovit námitky postupem uvedeným v čl. 115 odst. 6. V takovém případě zruší Komise tento akt neprodleně poté, co jí Evropský parlament nebo Rada oznámí rozhodnutí o vyslovení námitek.

Článek 117

Oznámení

Každý členský stát určí orgány příslušné pro účely provádění tohoto nařízení. Informace o určených orgánech a o jejich případných následných změnách současně oznámí evropskému nejvyššímu žalobci, Radě a Komisi. Členské státy rovněž oznámí Úřadu rozsáhlý seznam vnitrostátních ustanovení trestního práva hmotného, která se vztahují na trestné činy definované ve směrnici (EU) 2017/1371, a jiného příslušného vnitrostátního práva. Úřad zajistí, aby informace získané prostřednictvím těchto seznamů byly zveřejněny. Členské státy, které mají v souladu s čl. 30 odst. 3 v úmyslu omezit uplatňování čl. 30 odst. 1 písm. e) a f) na určité závažné trestné činy, oznámí seznam těchto trestných činů Úřadu.

Článek 118

Přezkum pravidel týkajících se ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů Úřadem

V souvislosti s přizpůsobením nařízení (ES) č. 45/2001 v souladu s čl. 2 odst. 3 a článkem 98 nařízení (EU) 2016/679 přezkoumá Komise ustanovení týkající se ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů Úřadem stanovená tímto nařízením. Komise případně předloží legislativní návrh na změnu nebo zrušení těchto ustanovení.

Článek 119

Ustanovení o přezkumu

1. Do pěti let ode dne stanoveného Komisí podle čl. 120 odst. 2 a poté každých pět let zadá Komise hodnocení a předloží hodnotící zprávu o provádění a dopadu tohoto nařízení a o účinnosti a účelnosti Úřadu a jeho pracovních postupu. Komise předá hodnotící zprávu společně se svými závěry Evropskému parlamentu, Radě a vnitrostátním parlamentům. Zjištění vyplývající z hodnocení zveřejní.
2. Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě legislativní návrhy, pokud dojde k závěru, že jsou nezbytná další nebo podrobnější pravidla pro zřízení Úřadu, jeho funkce či postup vztahující se na jeho činnost, včetně jeho přeshraničních vyšetřování.

Článek 120

Vstup v platnost

1. Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.
2. Úřad vykonává svou pravomoc ve vztahu ke všem trestným činům, které spadají do jeho působnosti a jsou spáchány po dni vstupu tohoto nařízení v platnost.

Úřad začne plnit své úkoly v rámci vyšetřování a trestního stíhání, které mu toto nařízení ukládá, ode dne, který po zřízení Úřadu určí Komise rozhodnutím na návrh evropského nejvyššího žalobce. Rozhodnutí Komise bude zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Den určený Komisí nesmí nastat dříve než tři roky po dni vstupu tohoto nařízení v platnost.

Pro ty členské státy, které se účastní posílené spolupráce na základě rozhodnutí přijatého v souladu s čl. 331 odst. 1 druhým nebo třetím pododstavcem Smlouvy o fungování EU, se toto nařízení použije ode dne uvedeného v daném rozhodnutí.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

V Lucemburku dne 12. října 2017.

Za Radu

předseda

U. REINSALU